DIANA MATHEUS

Altă femeie

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

Capitolul 1

Centura de siguranță strânsă. Spătarul scaunului în poziție verticală. Vâjâitul acela slab dar distinct în cap, întotdeauna când salonul avionului se depresuriza încet, în timpul coborârii. Și celălalt sunet familiar, ca un murmur crescând, care anunța că uriașul Boeing se apropia în sfârșit de Aeroportul Heathrow din Londra. Și deodată, panica izbucni ca din senin, făcând să i se usuce gura, să i se închidă ochii, să i se oprească respirația, iar mâinile să i se încleștеze în poală, cu pumnii strânși și degetele albite.

Chiar era pregătită pentru ceea ce o aștepta?

Ce întrebare! se dojeni Madeline furioasă. Ce întrebare inutilă și prostească – și tocmai acum!

Sigur că era pregătită. Și chiar dacă n-ar fi fost, tot ar fi venit!

Nimic – nimic n-o putea opri să participe la nunta Ninei. Nici chiar redeșteptarea vechii panici pe care crezuse că reușise să și-o înfrângă de-a lungul ultimilor patru ani!

Patru ani, își spuse ea cu durere. Cu siguranță, un exil de patru ani fusese suficient pentru a-și ispăși păcatele. Cu patru ani în urmă, fusese prea tânără și nepregătită ca să facă față umilinței. Pe-atunci, umilința îi fusese cel mai îndârjit dușman. Dar acum era cu patru ani mai matură, își reaminti ea cu severitate, cu patru ani mai înțeleaptă, și dobândise maturitatea și sofisticarea necesare pentru a se blinda împotriva a ceea ce o aștepta sub celebrii nori plumburii de pe cerul Londrei.

– Te simți bine, iubito?

O parte din armura ei, recunoscu Madeline, silindu-se să zâmbească încurajator. Perry se auto-invitase în călătorie, iar ea nu ezitase decât puțin înainte de a-i accepta compania – din înfumurare sau din lașitate? Nu era sigură. Cu siguranță, și îngâmfarea juca un rol în dorința ei de a le arăta tuturor celor de acasă cât de bine se putea descurca singură. Și lașitate, pentru că era conștientă într-un fel neplăcut că se folosea de Perry ca de un figurant rafinat pentru noua ei imagine.

O imagine ce reprezenta antiteza deplină a celei vechi.

Perry ar fi putut să fie numit cel mai recent curtezan al ei. Făcea parte din familia Linburgh din Boston. Fiul dintâi și moștenitorul acelei dinastii influente și bogate. Ceea ce se și vedea, observă cu drag Madeline, în timp ce-i studia profilul fin și slab. Păr de culoarea lemnului de arțar, tuns scurt, la modă, după forma capului. Ochi castanii calzi și un zâmbet neafectat, care-l făcea atât de agreabil.

Madeline și Perry formau un „cuplu“ de câteva luni. Relația lor – afectuos-platonică, conchise ea – le era utilă amândurora, căci dincolo de intimitatea prietenoasă fiecare își oblojea rănile câte unei logodne desfăcute.

Prin urmare, când sosise scrisoarea Ninei, implorând-o pe Madeline să vină la nuntă, Perry propusese imediat s-o însoțească.

– Pot combina călătoria cu unele probleme de afaceri pe care trebuie să le rezolv pentru tatăl meu, la sediul nostru din Londra. Așa, cel puțin voi putea să stau cu tine în weekenduri.

„Și să te sprijin la nevoie“, adăugase el în gând. Madeline și Perry se înțelegeau perfect.

– Cum e sora asta vitregă a ta? se interesă acum Perry, privind-o cu o expresie ironică. N-o fi din categoria surorilor rele, nu-i așa?

– Nina? întrebă surprinsă Madeline. Doamne ferește, în nici un caz!

Eventual, își spuse cu amărăciune, ea era sora cea rea; Nina era îngerul.

Madeline era singurul copil din prima căsătorie a lui Edward Gilburn, o căsnicie care durase șase ani furtunoși, înainte de a se sfârși printr-un divorț surprinzător de amiabil. Madeline, pe-atunci în vârstă de cinci ani, rămăsese în Anglia cu tatăl său, iar mama ei, Dee, se hotărâse să se întoarcă în State. Născută și crescută la Boston, Dee avusese doar atâta sensibilitate cât să înțeleagă ca despărțirea Madelinei de tatăl ei ar fi fost aproape un omor calificat, întrucât țineau atât de mult

unul la altul. Nu privise situația cu indignare, ci doar cu fatalism. Madeline și tatăl ei aveau mult mai multă nevoie unul de altul decât de Dee. Așa că-și făcuse bagajele și plecase înapoi la Boston, unde de-atunci Madeline o vizitase cu regularitate.

Avea doar opt ani când tatăl ei își declarase intenția de a se recăsători, și-și mai amintea și acum cât de hotărâtă fusese s-o urască pe acea concurentă neașteptată. Apoi apăruse Louise, o viziune de farmec blând și cinstit. Iar lângă ea, ținând-o de mână, stătea Nina, micuța Nina, cu gura delicată, vulnerabilă, și ochii albaștri neliniștiți ai mamei sale. Iar răsfățata și capricioasa Madeline Gilburn fusese cucerită pe loc.

Retrăind trecutul, în timp ce roțile avionului atingeau lin pista, Madeline se întrebă de ce toți fuseseră atât de surprinși de capitularea ei imediată, când de-a lungul anilor ea și tatăl său dovediseră în repetate rânduri cât de strâns li se armonizau gândurile și sentimentele. Ceea ce unul dintre ei iubea, iubea și celălalt, invariabil.

Motiv pentru care despărțirea de Dominic fusese de două ori mai dureroasă pentru amândoi...

Dominic. Gândul la Dominic Stanton o readuse la punctul de plecare și la motivele panicii de-acum. Din cauza lui fugise la Boston, cu patru ani în urmă. Și, recunoștea Madeline în secret, tot datorită lui hotărâse acum să se întoarcă.

Simțea nevoia de a redeștepta duhul unei iubiri de mult apuse.

Trecerea prin vamă dură o veșnicie, dar în cele din urmă Madeline ieși în aglomerația nebunească a salonului de sosiri, cu căruciorul încărcat de bagaje, scrutând din ochi marea de fețe în căutarea celei pe care se aștepta s-o vadă, fără a lua în seamă privirile interesate pe care le atrăgea ea însăși.

Era înaltă și zveltă, în taiorul tricotat din mătase albastră pură, de o culoare albastră electrică aidoma celei a ochilor ei distanțați. Pielea îi era puțin mai palidă, după ce stătuse atâtea ceasuri închisă în avion, dar nimic nu-i putea știrbi puritatea naturală. În timpul călătoriei își protejase părul lung, negru-albăstrui, cu un fileu, astfel că acum arăta la fel de proaspăt și sofisticat ca în urmă cu douăsprezece ore, la plecare. Era genul de femeie care ieșea în evidență. Destinată să aparțină unui bărbat deosebit. În exclusivitate.

Tânărul care mergea pe lângă ea i se potrivea întru totul. Aerul său aristocratic, de o eleganță dezinvoltă, sărea în ochi. Tenul și părul blond contrastau atractiv cu colorația ei închisă.

– Madeline!

Întoarse capul, reperând imediat silueta înaltă și distinsă a tatălui ei și, cu un ușor țipăt, alergă în brațele lui.

– Ai întârziat, se plânse el, după ce-i dădu drumul dintr-o îmbrățișare sufocantă. Cu peste o oră la aterizare, și încă o oră ca să treci prin vama asta infernală!

Madeline zâmbi, sărutându-l pe obraz.

– Nu acuza măsurile de securitate, îl dojeni ea. Toate sunt destinate propriei noastre siguranțe.

– Hmph! fu singurul lui răspuns, în timp ce o ținea la o lungime de brat ca s-o privească. Arăți așa de bine, că-mi vine să te mănânc, deși cum reușești, după o asemenea călătorie istovitoare, mă depășește.

– E de folos și mămica la unele, să știi, zâmbi Madeline, așteptându-se – și primind ca răspuns – încă un:

– Hmph!

Părinții săi nu făceau risipă de afecțiune. Tatăl ei o considera pe Dee o păpușă mondenă foarte frumoasă, dar cu nimic în cap, iar Dee îl vedea ca pe un tiran repezit și insensibil. Singurul lor subiect de armonie era Madeline, și chiar și în privința acesteia se contraziceau încontinuu, cu privire la toate aspectele în afară de fericirea ei.

– Ei, unde-i tânărul acela despre care mama ta mi-a vorbit atât de mult?

Răsucindu-se în brațele tatălui ei, Madeline îl căută pe Perry din privire, pentru a observa că i se alăturase un bărbat înalt și brunet, care-l saluta ca pe un vechi prieten.

– Forman! strigă ea surprinsă.

Noul-sosit zâmbi și se apropie s-o sărute pe obraz. Madeline îl mai întâlnise pe Forman Goulding de câteva ori, la Boston. Era un bărbat înalt și brunet, cu acel aspect masculin aspru pe care ea tindea să-l evite în ultima vreme. Mai era și vărul lui Perry și acel membru al familiei care se ocupa de afacerile lor din Europa.

La Forman urma Perry să locuiască în timpul șederii lui la Londra, urmând s-o viziteze pe Madeline, la Lambourn, numai în weekenduri. După ce se făcură prezentările, tatăl ei îl invită și pe Forman la Lambourn, împreună cu Perry, ori de câte ori dorea să-i viziteze, după care porniră cu toții spre „Bentley"-ul său, al cărui șofer, Rogers, stătea lângă portbagaj, așteptând să le ia valizele în primire. În față era parcat un monstru lung și mârâitor, care nu putea fi decât mașina lui Forman Goulding.

Perry o îmbrățișă pe Madeline și o sărută ușor, promițându-i să ia prânzul la Lambourn sâmbătă.

– Frumoasă demonstrație de afecțiune, comentă tatăl ei, după ce porniră la drum.

– Nu-i așa? murmură Madeline, după care schimbă delicat subiectul, întrebând ce mai făceau ceilalți.

La cincizeci și cinci de ani, Edward Gilburn era încă un bărbat frapant de atrăgător, cu păr des și ondulat care-i albise prematur, înainte de treizeci de ani. Își purta puterea ca pe un stindard. Dominic îl descrisese odată ca pe un om complet lipsit de prudență, dar care compensa acest cusur printr-un noroc drăcesc. Oricât de mult ezita să fie de acord cu orice părere a lui Dominic Stanton, în această privință Madeline era nevoită să-i dea dreptate. Tatăl ei își asuma riscuri în afaceri garantate să facă Londra să se clatine de groază. Faptul că făcea invariabil mișcările cele mai potrivite îi atrăsese un înalt respect în domeniul speculațiilor bursiere. Puțini

disprețuiau câte o idee de-a lui Gilburn. Nimeni nu îndrăznea să-l subestimeze. Era pur și simplu prea ager, prea șiret.

– Și cum e acest Charles Waverley? întrebă Madeline, când tatăl ei încheie buletinul local de știri fără a-l fi menționat pe lodognicul Ninei. Nu mi-o pot imagina pe micuța noastră Nina măritându-se și ieșind de sub aripa familiei, adăugă ea. Mereu a fost ca o pasăre de casă, mică și timidă.

– Charles e bărbatul ideal pentru Nina, o asigură tatăl ei. Are o dorință înnăscută de a iubi și prețui, iar mai mult decât atât nici nu i-am putea cere omului care a cucerit-o pe Nina noastră. Vor avea o căsnicie fericită, afirmă el plin de convingere.

Greutatea care-i apăsa inima o împiedică pe Madeline să răspundă. Pentru ea, iubirea nu însemna decât amintiri amare și experiențe dureroase, pe care nu le-ar fi dorit nici dușmanilor. O căsătorie însemna un angajament, o declarație cinstită de dragoste nemuritoare. Cunoscuse cândva iubirea, crezuse că cererea în căsătorie îi dăruise acest angajament. Dar se înșelase. Și nu voia ca Nina să cunoască aceeași durere, aceeași deznădejde chinuitoare.

– Și Louise ce face? întrebă ea în continuare.

– Foarte bine, răspunse Edward. E frumoasă și fericită, adăugă el, cu mulțumirea unui om care-și adora la nebunie soția.

Louise i se potrivea agitatului Edward Gilburn incomparabil mai bine decât mama Madelinei. Cu Louise, Edward avea posibilitatea de a-și folosi acea latură mai blândă a firii lui, care altminteri nu s-ar fi văzut niciodată. Nimeni nu l-ar fi putut considera crud sau tiranic față de Louise. Era pur și simplu prea delicată și vulnerabilă.

– Abia așteaptă să te revadă, încheie el cu căldură.

Madeline nu se îndoia. Louise fusese o minunată înlocuitoare de mamă, în toată perioada ei de creștere. Și o făcuse fără a se interpune între tată și fiică și fără a o scoate pe Dee din ecuație.

– A pus să-ți fie remobilate complet camerele, ca să-ți facă o surpriză – și pe urmă a-nceput să se frământe că mai bine ar fi trebuit să le lase așa cum le țineai tu minte. Era să ne scoată pe toți din minți, dacă se horăta să le aranjeze la loc, cu speranța că tu n-ai să observi. Abia a reușit Nina s-o potolească.

Se simțea că este extrem de ușurat.

– I-a spus că noua Madeline ar detesta să doarmă într-o cameră roz bonbon, cu floricele și volănașe!

Nu pentru prima oară, Edward îl blestemă în sinea lui pe Dominic Stanton pentru că o silise pe fetița lui să petreacă patru ani peste ocean, unde cine putea ști cum se schimbase...

– Nina era îngrijorată că n-ai să vii, adăugă el încet.

– Din cauza lui Dominic?

Ca de obicei, Madeline trecea direct la subiect, iar Edward zâmbi imperceptibil. Se vedea clar că Dee nu

reușise s-o dezvețe de acest obicei înnăscut. Apoi zâmbetul îi păli, când își aminti cum aceeași cinste dureros de deschisă o făcuse să suporte cu atât mai greu despărțirea de Dominic. Nu-și putuse găsi alinarea mințindu-se singură, iar adevărul fusese îngrozitor de greu de îndurat.

– N-am știut că făcusem o impresie atât de proastă despre mine însămi.

– N-ai făcut nici o impresie proastă, draga mea, și o știi foarte bine.

Mâna lui Edward o luă pe a ei, strângând-o ușurel.

– Ceea ce mi-a făcut Dominic a fost o cruzime, declară sec Madeline. Însă ceea ce i-am făcut eu lui a fost de neiertat. Nici unul dintre noi n-a ieșit în câștig cu nimic. Am avut nevoie de un an de zile ca să recunosc asta, mărturisi ea cu un ușor zâmbet. Și de câteva discuții cam brutale cu mămica, adăugă sec. Era brutală pe toate planurile, dacă stau să mă gândesc.

Ridică din umeri, în jacheta imaculată de mătase.

– Tu ai făcut-o? își privi ea întrebător tatăl. Tu ai sfătuit-o să nu mă lase să mă bălăcesc în amarul meu?

Pe Edward îl trădă expresia feței, iar Madeline zâmbi din nou. Dacă știa cineva cum era cel mai bine s-o ia, tatăl ei era acela.

– Îți mulțumesc.

Se întinse să-l sărute pe obraz.

– Rareori te lasă instinctele de izbeliște, nu-i așa?

– Uite că în privința lui Dominic m-au lăsat, mormăi el ursuz.

Îl plăcuse și-l respectase pe Dominic Stanton. Atât de mult, încât îi încurajase relația cu Madeline încă de la început. Toți cei implicați o încurajaseră, Stantonii la fel ca și Gilburnii. Fusese un vis frumos, atâta cât durase.

– N-am să-mi iert niciodată felul cum te-am încurajat, își exprimă el cu glas tare gândurile negre.

– N-ai avut nici un cuvânt de spus în ceea ce am făcut eu, să știi, sublinie sec Madeline.

Edward zâmbi, căci știa la fel de bine ca ea că, atunci când își dorea un lucru, Madeline se făcea luntre și punte ca să-l obțină. Așa îl dorise și pe Dominic, atât de tare încât încă o mai durea să-și amintească.

– Pur și simplu nu ne potriveam, continuă Madeline. Și cred că ar trebui să fim recunoscători că am descoperit-o la timp. Caii lui Charles Waverley au succes la curse? schimbă ea din nou, cu dibăcie, subiectul.

– Foarte mult. El l-a antrenat pe câștigătorul Derby-ului de anul trecut...

În viitorul apropiat, prin Lambourn aveau să apară câteva mutre surprinse, judecă Edward Gilburn cu amărăciune, privind masca sofisticării care revenea lin pe fața fiicei lui. Și se pomeni tânjind la vremurile când o țigăncușă brunetă și cu ochi de strengăriță Îi alungase cu

dansurile ei liniștea sufletească. Vremurile când Nina captiva, iar Madeline șoca. în timp ce Nina îi umplea inima cu bucuria blândă de a-l accepta în locul răposatului ei tată, Madeline se ținea numai de pozne care-i atrăgeau mânia – și, în secret, respectul. Călărea ca o diavoliță și practica mândră toate sporturile. Iar mai târziu, când devenise o tânără sălbatică și năzuroasă, îi juca pe degete pe toți bieții tineri îndobitociți care cădeau pradă unei perechi de ochi albaștri și unei coame de păr negru și bogat.

Își amintea că Dee își pierduse încă de pe-atunci orice speranță de a o îmblânzi. După una dintre vizitele Madelinei la Boston, trimisese acasă o scrisoare în care îl întreba sarcastic pe Edward dacă avea vreun motiv anume pentru care o creștea pe fiica lor ca pe o delincventă. Însă chiar și Dee trebuia să recunoască faptul că Madeline îi atrăgea ca mierea pe reprezentații sexului opus și era o companie fascinantă. Madeline avea o voință feroce, dar era și capabilă să râdă de ea însăși, lucru de care nu mulți ar fi fost în stare.

Numai Dominic nu râsese, lua-l-ar dracu' de prost! Dacă ar fi râs... de-ar fi râs, numai, în noaptea aceea fatidică a balului de la clubul câmpenesc, atunci poate că Madeline n-ar fi fugit. Poate că ar fi stat chiar acum lângă el, conversând cu aplombul searbăd al unei mondene bine instruite.

Edward o prefera pe cealaltă fată, cea care probabil chiar în acel moment ar fi trepidat lângă el, vibrând de emoție și planuri, scoțându-l din minți cu farsele pe care intenționa să le facă prietenilor.

Sau, poate că n-ar fi făcut-o. Poate că numai timpul ar fi reușit să-i stingă Madelinei spiritul copilăresc. Poate că Dominic Stanton nu făcuse decât să accelereze o evoluție firească – deși Edward nu era de această părere. Își cunoștea bine fiica și știa ce fel de diavoliță se ascundea în ea, pentru că același gen de drăcușor îl animase și pe el. Avusese nevoie de peste patruzeci de ani ca să și-l îmblânzească. Nu se așteptase ca Madeline să reușească același lucru mult mai repede.

Nu, Dominic o făcuse, el o învățase să gândească înainte de a acționa; să se ascundă înainte de a fi ea însăși!

* * *

Stăteau ca un comitet de recepție oficial, observă sec Madeline, în timp ce mașina încetinea, oprind în fața conacului de piatră cenușie unde le așteptau, la baza treptelor late, Louise, Nina și un tânăr cu chip serios.

Louise nu se schimbase în cei patru ani de când n-o mai văzuse. Scundă și cu siluetă delicată, avea același păr strălucitor ca un caier de aur depănat și același zâmbet nemărginit de blând pe care Madeline îl văzuse pentru prima oară la vârsta de opt ani. Nina, însă, se schimbase,

constată ea ușor șocată. Sora ei vitregă devenise mai frumoasă între timp, părul său auriu pal formând o caschetă de bucle încântătoare în jurul feței ei angelice. Iar străinul dintre ele nu putea fi decât Charles Waverley. Înalt, cu chipul brăzdat de intemperii, cu constituția vânjoasă a unui fermier, le domina cu un cap și jumătate pe ambele femei. În ochii lui de culoarea ciocolatei se vedea o expresie solemnă și rezervată.

Lui îi zâmbi Madeline mai întâi. De ce, nu era tocmai sigură, decât că știa, cumva, că așa ar fi dorit Nina, să-l primească în sânul familiei cu drag pe omul de care se îndrăgostise ea.

Văzu privirea nesigură pe care Charles i-o aruncă Ninei înainte de a reveni cu ochii spre ea, precum și unda de ușurare, ca și cum tocmai ar fi trecut o probă extrem de importantă, iar acum se bucura că scăpase.

– Maddie, iubito! îi ieși Louise în întâmpinare, îmbrățișând-o cu căldură. O, ce minunat e că ai venit din nou acasă!

O împinse la o lungime de braț, cam la fel cum făcuse și tatăl ei la aeroport, privind-o cu un zâmbet destul de apos.

– Și cât de mult te-ai schimbat! exclamă ea. Ești înfiorător de sofisticată!

– Mă bucur că m-am întors, Louise, răspunse cu sinceritate Madeline, oarecum incapabilă să reacționeze cu aceeași efuziune; abia acum, stând în fața acelor oameni

împreună cu care își petrecuse atâția ani din viață, observa reținerea pe care învățase s-o aplice. Și nu te-ai schimbat deloc, continuă ea, într-un efort de a se comporta firesc. Sper că Nina n-o să se supere dacă spun că a trebuit să mă uit bine ca să-mi dau seama care-i una și care-i alta!

– Pentru asta, meriți un sărut! se repezi prompt Nina, înlocuindu-și mama în brațele Madelinei. Nu există compliment mai mare, decât să mi se spună că semăn cu mămica. Bună, Maddie, adăugă ea încet, privind-o cu ochi blânzi și iubitori. Ți-a fost dor de noi?

– În fiecare zi m-am gândit la voi! o asigură Madeline, nedorind să spună adevărul, și anume că, pentru a supraviețui, la început fusese nevoită să-și alunge din minte tot ceea ce era englez. Și arăți minunat. Să aibă oare vreo legătură cu tânărul acesta fermecător pe care-l văd stând de strajă în spatele tău? o tachină ea.

Nina roși, întorcându-se să-l tragă pe Charles Waverley mai aproape.

– El e Charles, Madeline, făcu ea grav prezentările. Și va trebui să vă simpatizați de la prima vedere, altfel am să fiu foarte nefericită.

Madeline privi din nou ochii aceia căprui și serioși, în timp ce întindea mâna.

– Ei, spuse ea cu franchețe, promit să te plac de la prima vedere, Charles, atâta vreme cât îmi poți promite că vei avea cea mai mare grijă de Nina.

– O promisiune pe care nu-mi va fi greu să mi-o țin, zâmbi el, strângându-i mâna întinsă.

– Haideți în casă, da? interveni glasul morocănos al lui Edward Gilburn. Vino, Charles, își luă el de brat viitorul ginere. Când e vorba de bine-ai-venit și drum-bun, femeile sunt de o aiureală notorie. Ia hai să găsim noi ceva bun de băut, până-și deșartă ele sacii.

Râzând, cele trei femei îi urmară înăntru, unde se apucară să facă exact ceea ce prezisese Edward Gilburn, turuind cu însuflețire – sau, mai bine zis, Nina și Louise turuiau. Madeline nu făcea decât să zâmbească, intervenind din când în când cu câte o vorbă, după cum era cazul.

„Am să-mi revin", își tot spunea ea, ușor încruntată. Era firesc să se simtă ciudat cu ele, după o despărțire de patru ani. Vechea camaraderie avea să reapară imediat ce se adapta din nou...

Capitolul 2

Dar nu-și reveni. Iar când scăpă, se simți ușurată.

Madeline o întoarse pe Minty, iapa ei murgă, spre râu, pornind la trap. Norii care o întâmpinaseră la întoarcerea în Anglia se risipiseră aproape complet, lăsând o lună plină de aprilie să strălucească în noapte, deasupra ei. Nu era târziu, abia ora nouă, dar se lăsase frigul, un frig suficient pentru ca Madeline să-și fi luat peste pulovăr și blugi un cojoc mare din piele de oaie.

Hotărârea ei de a face o plimbare călare singură fusese întâmpinată cu consternare, dar o lăsaseră să se ducă. Știa că-i leza nevoia ei de a rămâne singură după atât de scurt timp de la întoarcerea acasă, dar simțise că în seara aceea nu putea să-i mai suporte.

La nici o oră după sosire, începuse să se simtă ca o invalidă în convalescență, din cauza felului cum păreau să umble pe vârfuri în jurul ei, ocolind subiecte despre care

hotărâseră între ei că erau strict tabu și privind-o cu ochi pe cât de afectuoși, pe-atât de precauți. După încă o oră, Madeline se simțea ca un câine în lesă, abia așteptând să scape. Cina fusese un calvar, tensiunea ei și incertitudinile lor ciocnindu-se încontinuu, astfel încât conversațiile erau șchioape și încordate.

Văzându-le expresiile, pusese nervozitatea pe seama decalajului orar. Iar ei zâmbiseră, vesel și fals, cu rictusuri încordate.

– Firește! exclamase tatăl ei cu o însuflețire exagerată. O partidă de călărie e soluția ideală ca să te simți din nou acasă!

Louise încuviințase, în timp ce Nina nu făcuse decât să se uite la ea cu ochi imenși.

Gura gingașă a Madelinei se strânse. Va să zică, îi rănise pe toți, dar încă nu putea face nimic. Patru ani însemnaseră mult timp. Cu toții trebuia să se adapteze – familia ei chiar mai mult decât ea însăși, pentru că ea era ceea ce era, iar din fata care plecase de-acolo cu patru ani în urmă nu mai rămăsese aproape nimic.

Totuși, erau cu toții exact la fel, își spuse Madeline cu inima grea. Nu se schimbaseră deloc.

Un cot strâns ar râului era însemnat cu un pâlc des de copaci care se profilau negri pe cerul albastru închis. Madeline ocoli grupul de arbori până găsi vechea cărare care cobora spre apă, lăsând-o pe Minty să găsească

singură drumul spre acel loc, unul dintre favoritele lor: un luminiș mic în pădure, unde iarba sârmoasă creștea până la marginea malului abrupt.

Îi era foarte drag acel loc, mai ales noaptea, când domnea tăcerea, iar copacii se înălțau ca niște santinele. Tatăl ei o declarase o făptură a nopții. „O bufniță", spunea el, „câtă vreme Nina e o ciocârlie".

Luna plină arginta totul, înconjurând-o pe Madeline cu tonuri de negru și cenușiu. Descălecă, lăsând frâul să cadă pentru ca Minty să poată paște, își înfundă mâinile în buzunarele cojocului vechi și trase adânc în piept aerul rece și curat, expirându-l apoi încet, pe când simțea tensiunea părăsindu-i trupul. Știa că era nedreaptă. Ai ei erau oameni buni și iubitori, care nu-i doreau decât fericirea.

Dar cum să le spună că uitase ce era aceea fericire? Adevărata fericire, în orice caz, pe care o îmbrățișase cândva fără a se osteni s-o învrednicească serios cu prea multe gânduri.

Oftând, înaintă spre mal, unde auzea apa clipocind încet peste pietriș.

Pe cealaltă parte a râului, ascunsă după un alt desiș de copaci, se înălța vechea casă Courtney, întunecată și mohorâtă. Abia îi distingea hornurile strâmbe luminate de lună. Era o veche clădire în stil elizabethan, căzută în paragină de-a lungul anilor, până când i se dusese vestea că era bântuită. Proprietarul ei, maiorul Courtney, nu făcuse nimic pentru a contrazice aceste zvonuri. Era un

izolat, un excentric pogorât direct din epoca victoriană, care ducea o viață atât de închisă încât lui Madeline, în adolescența ei nebunatică, îi plăcuse să-l chinuiască furișându-se în grădina lui năpădită de bălării numai pentru a-l vedea ieșind în fugă, cu pușca pregătită.

Șocantă creatură! se dojeni ea acum – dar cu un zâmbet leit celui al „vechii“ Madeline.

Tăcerea o învăluia ca un balsam, alungând o deprimare pe care și-o înfruntase din clipa întoarcerii acasă, după-amiază. Îi cunoștea prea bine cauza. Problema era că nu știa cum s-o rezolve.

Nu se așteptase ca prezența lui Dominic să fie întipărită atât de puternic în tot ceea ce-i vedeau ochii.

– L-a-lar dracu', șopti ea încet în noapte, înfofolindu-se și mai strâns cu cojocul.

– Nici un pas mai înainte, altfel ai să cazi în râu, o preveni un glas calm, de undeva din spatele ei.

Luna se ascunse după un nor singuratic. Întunericul o cuprinse pe neașteptate, iar Madeline scoase un strigăt sugrumat, tresărind de spaimă și astfel făcând aproape ceea ce o avertizase glasul să nu facă.

Cu inima bubuindu-i în piept și răsuflarea tăiată, se răsuci în loc, scrutând cu ochi dilatați de groază bezna ca de cerneală.

Lângă Minty apăruse un alt cal. Iar Madeline își dădu seama că se adâncise atât de mult în propriile ei gânduri, încât nu-l auzise pe celălalt călăreț apropiindu-se.

Dar nu vedea pe nimeni, iar pe șira spinării începu să i se strecoare un fior înghețat. Potrivit legendelor, era un ținut bogat în apariții misterioase, iar Madeline cunoștea cel puțin trei asemenea întâmplări de groază. Întotdeauna le luase în râs – dorindu-și, în secret, să aibă și ea ocazia de a asista la un fenomen supranatural. Acum se căia amarnic pentru acea dorință necugetată.

Caii se foiră în loc, cu harnașamentele zornăind. Madeline clipi din ochi, făcând un efort să străpungă întunecimea.

– Cine-i acolo? întrebă ea cu voce tremurătoare.

– Tu cine crezi că e? replică tărăgănat un glas batjocoritor.

Și atunci, auzindu-i ironia lenevă, rezonanța ca de catifea neagră a glasului, teama îi pieri, înlocuită de o stare mult mai tulburătoare care-i făcu mâinile să se încleștеze în buzunarele cojoculi, la vederea unei mișcări în dreapta cailor.

Silueta înaltă a unui bărbat se desprinse din umbra unui copac, arătând mai amenințător decât orice stafie. De multe ori o luase așa prin surprindere, șocând-o ca s-o impresioneze. Avea asemenea năravuri. Era un om care se desfăta cu incertitudinile celorlalți.

– Deci, fiica rătăcitoare s-a întors în sfârșit.

– Bună, Dom, îl salută Madeline, străduindu-se să pară calmă și neafectată de prezența lui. Ce te aduce aici, tocmai în noaptea asta?

Luna ieși de după nor, iar pe chipul lui umbrit luci un zâmbet.

– Același lucru ca pe tine, cred, răspunse, venind destul de aproape pentru ca Madeline să-i poată distinge liniile limpezi și încordate ale chipului atrăgător. Bună seara, Madeline, o salută la rândul lui, cu întârziere.

Părea la fel de înalt ca și copacii, îmbrăcat cu jeanși negri și un pulovăr gros de aceeași culoare, care-i scotea în evidență constituția musculoasă. Totul, la Dominic Stanton, era mai mare decât la ceilalți, reflectă caustic Madeline. Inclusiv jurămintele lui de dragoste nemuritoare, patetice și umflate.

Se răsuci brusc pe călcâie, simțind un junghi ascuțit de durere în coaste. Cândva, obișnuiseră să se întâlnească adesea în acel loc. Fusese locul lor favorit – printre altele, aflate tot pe malul râului. Ea ajungea întotdeauna prima, fiind mai nerăbdătoare, își aminti Madeline cu amărăciune. Iar el apărea adesea din întuneric, ca s-o ia în...

O mână o atinse pe umăr.

Madeline reacționă violent, contactul acela neașteptat coincizând atât de îndeaproape cu gândurile ei încât o făcu să se smucească înapoi... și simți cum își pierdea echilibrul, ajunsă chiar pe mal...

– Proasto! mârâi Dominic, înfigându-și degetele în umerii ei pentru a o trage la loc sigur. Ce credeai că vreau să fac, să te violez...?

S-o violeze? Din gâtul Madelinei se desprinse un sunet isteric, înecat. Când fusese Dominic nevoit să recurgă la viol cu ea? Mai degrabă invers se întâmplaseră lucrurile.

– Dă-mi drumul, insistă, dezgustată de sine pentru că și acum, după patru ani, ajungea să-i arunce o singură privire pentru ca pulsul să i-o ia razna.

Mâinile lui se desprinseră imediat, iar Madeline aproape că se prăbuși la pământ de ușurare.

– Nici o grijă, spuse crispat Dominic. Probabil că vreau să te ating chiar mai puțin decât dorești tu să-mi simți atingerea.

– C-ce cauți aici?

– Am venit să te văd, ce credeai?

Dominic făcu un pas înapoi, îndesându-și mâinile în buzunarele jeanșilor.

– Patru ani în care să nu-mi cadă ochii pe femeia care m-a făcut de râs în public... e cam mult!

Ea îl făcuse pe el de râs în public?!... Madeline fu cât pe ce să izbucnească în hohote.

– Dacă țin bine minte, zâmbi ea acru, s-a întâmplat tocmai invers!

– Mie nu mi s-a părut deloc așa, mârâi Dominic. Umilit de o puștoaică cu părul negru, pe cât de frumoasă, pe-atâta de răzgâiată, căreia niciodată nu i-a păsat de altcineva decât de ea însăși!

– Mulțumesc, răspunse tărăgănat Madeline. E atât de plăcut să descopăr ce părere bună avea despre mine logodnicul meu de-atunci...!

– La fel de plăcut ca pentru mine, să descopăr ce logodnică necredincioasă îmi erai?

Madeline tresări vizibil, pe când vinovăția și rușinea pe care patru ani de zile nu reușiseră să i le alunge îi închegau aerul în plămâni. Fu nevoită să-și mute privirea, neputându-se apăra de acel atac necruțător. Conținea prea mult adevăr.

Se lăsă o tăcere grea și încordată. Stăteau față-n față, în poiana luminată de lună, parcă neștiind ce să-și mai spună ca să se rănească unul pe altul. Luna strălucea ca un lampion argintiu deasupra capetelor lor, conturând trăsăturile frumoase ale chipului lui slab: barele negre și mătăsoase ale sprâncenelor, aproape atingându-se la rădăcina nasului în timp ce o privea încruntat; ochii lucind printre genele negre și dese; nasul îngust, lung și arogant, la fel cum îi era și caracterul. Și gura, observă în cele din urmă Madeline. Doar o linie subțire și încordată de dispreț, care nici chiar astfel nu reușea să-și ascundă senzualitatea.

– Patru ani, mormăi Dominic dintr-o dată. Și ai rămas neschimbată, arăți tot ca un copil fermecător. Mai frumoasă decât s-ar cuveni să fie orice femeie.

Ceva înlăuntrul ei se răsuci într-un junghi de dor, făcând-o să se întoarcă, dar numai pentru a-și simți din nou brațele prinse în menghina mâinilor lui.

– Încă nu, scrâșni el. N-ai să-mi scapi așa, cu una-cu două. Ia spune-mi, Madeline...

Își apropie chipul furios de fața ei, astfel încât Madeline îi văzu înverșunarea arzătoare din ochi, simți cum îi pulsa prin toată ființa.

– Ai făcut-o numai ca să mă pedepsești? Sau pur și simplu nu ți-a păsat?

– Dorința ta de a ști a întârziat patru ani, replică ea, ridicându-și bărbia, în timp ce privirea rece i se ciocnea cu expresia lui furioasă.

Dominic părea gata-gata s-o zgâlțâie, iar degetele lui îi strânseră și mai tare brațele. Apoi, deodată, păru să se răzgândească.

– Ai dreptate, încuviință el. Patru ani e cam mult ca să aștept un răspuns care, de fapt, nici nu mă interesează. Dar ceea ce mă interesează, Madeline, continuă cu glas aspru, e dacă viața la Boston și acești patru ani afurisiți au reușit să facă o femeie din fata capricioasă pe care am crezut c-o iubeam!

Ar fi trebuit să se aștepte, își dădu seama Madeline, un moment mai târziu. Ar fi trebuit să i-o citească în strălucirea bruscă din ochii aceia arzători, s-o vadă în încordarea gurii, chiar înainte de a se prăbuși peste a ei. Dar era prea zguduită de propriile ei reacții tulburătoare ca să le mai interpreteze pe ale lui și, încremenită, nu făcu decât să stea pasivă în timp ce apăsarea feroce a gurii lui îi strivea buzele, deschizându-le cu forța și smulgându-i din memorie amintiri pe care le-ar fi preferat ascunse pe vecie în cele mai întunecate cotloane ale minții.

„Niciodată!“ își spuse cu disperare Madeline, în timp ce începea să se zbată. „Niciodată n-am să mai...“

– Doar de-o jumătate de zi ești acasă, mormăi Dominic, ridicându-și capul pentru a o privi cu ochii argintați de un amestec ciudat de mânie și durere, și deja nu mai pot să...

Cuvintele îi pieriră, sufocate, când gura i se lăsă din nou peste a ei. Sărutul se prelungi, ca un asalt crud, fără nimic blând sau iubitor, iar Madeline simțea treptat cum își pierdea controlul, cum prin simțuri îi vibra nevoia de a răspunde. Și deodată, începură să se sărute cu frenezie, îndesându-se unul în altul, pierduți în tumultul care le însuflețise relația cu patru ani în urmă. Atunci când Dominic îi îngăduia să se dezlănțuie – ceea ce nu se întâmpla prea des.

Această amintire o readuse brusc la realitate, făcând-o să-și desprindă gura de a lui, revoltată pe ea însăși, pentru că din nou căzuse victimă patimii – o patimă pe care știa din experiență că Dominic și-o putea descătușa sau opri ca și cum ar fi răsucit un robinet.

– Curios, cum de-am ajuns amândoi în locul ăsta de pe malul râului, și tocmai în noaptea asta, murmură el, cu buzele lipite de obrazul ei neted. Se pare că încă mai am antenele acelea speciale care te depistează numai pe tine, Madeline. Cred că am fost conștient chiar în clipa când ai pus din nou piciorul pe pământ britanic. Mă întreb ce efect are mărturisirea asta asupra inimii tale, o tachină el cu glas mătăsos. O face să bată mai repede?

Pe neașteptate, latul mâinii lui o apăsă pe rotunjimea tare a sânului sub care inima i se zbuciuma nebunește. Iar Madeline scoase un ușor țipăt.

– Termină, șuieră ea, încercând să-i dea mâna la o parte. Termină, Dominic... te rog...!

– De ce? o sâcâi el. Doar îți place! Întotdeauna ți-a plăcut!

Gura i se coborî din nou peste a ei, într-un ultim sărut furios, și deodată Madeline fu liberă, clătinându-se ametită în fața lui.

– Următorul avion spre Boston decolează dimineața, îl auzi spunând cu un glas rece ca gheața. Dacă nu-l iei, Madeline, voi înțelege că de data asta ești dispusă să rămâi aici și să lupți, nu să fugi ca o lașă – cum de altfel nu te-am considerat niciodată.

Și plecă, sărind în șa înainte ca Madeline să fi putut asimila complet sensul cuvintelor lui.

Ropotul surd al copitelor calului în galop răsună în același ritm cu bătăile inimii ei, în timp ce Madeline rămânea pe loc, privind în gol și întrebându-se dacă nu cumva toată acea scenă incredibilă fusese o halucinație.

Oare avea să fugă din nou?

Desigur, ideea o atrăgea. Neașteptata întâlnire o zguduise până-n adâncurile ființei. Iar conștiința faptului că nu devenise mai invulnerabilă în fața lui o speria suficient pentru a o pune pe gânduri.

Răzbunare, își spuse ea îndârjită, în timp ce încăleca din nou pe Minty. Dominic tocmai o prevenise că voia să se răzbune pentru că îl umilise.

Dar nu înțelegea că deja se răzbunase? Erau chit. Iar această confruntare furioasă nici n-ar fi trebuit să aibă loc.

– Dracu' să te ia, Dominic Stanton! șopti Madeline în bezna înghețată, cu inima sfâșiată de nenumărate dureri contradictorii. Să te ia dracu' și mama lui!

* * *

„Lua-l-ar toți dracii!" continua ea să-l blesteme o oră mai târziu, în timp ce se plimba agitată prin dormitor, cu mâinile înfundate în buzunarele capotului de satin albastru.

Se așeză pe taburetul mesei de toaletă, începând să-și perie absentă părul încâlcit de vânt. Arăta obosită; pielea fină de sub ochi îi era învinețită de cearcăne. Dar nu decalajul orar o supăra în seara aceea, recunoscu Madeline în sinea ei, ci Dominic.

Dominic nu se schimbase, nici pe dinăuntru și nici pe din afară. Era la fel de înalt, zvelt și atrăgător. Păstrase aceeași sexualitate intensă care o atrăsese întotdeauna.

Și încă mai putea s-o sărute ca un diavol.

Ar fi fost mai bine ca Dominic să rămână doar fratele celei mai bune prietene a ei. În acea perioadă, Madeline

apăruse intermitent prin viața lui, considerându-l numai fratele mai mare al lui Vicky, pe care cei zece ani diferență de vârstă îl plasau pe un cu totul alt plan.

Apoi, se produsese schimbarea. Prin forța împrejurărilor, Madeline și Dominic nu se mai văzuseră timp de aproape doi ani, el fiind ocupat la banca tatălui său și cutreierând lumea ca orice finanțist în ascensiune, iar ea învățând pentru examene sau făcând mai des naveta la Boston.

În luna când Madeline împlinise optsprezece ani se întâlniseră pentru prima oară ca adulți. Era una dintre acele zile lungi și lenețe de iunie, când soarele ardea pe cerul nepătat și aerul era atât de încins și încremenit încât Madeline și Vicky se hotărâseră să trândăvească toată după-amiaza pe marginea piscinei familiei Stanton.

– Silueta asta a ta ar trebui să fie cenzurată, se plânse prietena ei, privind cum se mula costumul de baie pe trupul zvelt al Madelinei.

– Lasă, că nici cu-o Venus de buzunar ca tine nu mi-e rușine, replică Madeline, studiind făptura scundă a lui Vicky. Voi, mignonele, stimulați instinctele protectoare ale masculilor.

Se ridică din șezlong și plonjă grațios în apă, începând să înoate alene încoace și-ncolo, când un plescăit o anunță că nu mai era singură în bazin. Se aștepta să vadă

capul șaten vârstat cu blond al lui Vicky ivindu-se lângă ea, astfel încât fu surprinsă când în schimb se ivi chipul brunet și atrăgător al lui Dominic, zâmbind cu toți dinții lui imaculați.

– Ei, ei, ei, ce-avem noi aici? murmură el senzual, cu o licărire strengărească în ochii lui cenușii, calzi. O sirenă adevărată în piscina noastră? Mă întreb dacă face vrăji răutăcioase...

Oricât îl chinuise Madeline de-a lungul anilor cu farsele ei, Dominic nu se codea să-i răspundă cu aceeași monedă când avea chef – iar în ziua aceea se vedea clar că avea chef destul.

– Rele de-a binelea, zâmbi ea, surprinsă că se bucura atât de mult să-l vadă. Așa că fii atent, îl preveni, amenințându-l cu degetul. Cine știe, poate mă hotărăsc să te transform în broscoi. Și-atunci, ce-o să se facă toată floarea cea vestită a cuconetului din Lambourn fără ferocele Dominic Stanton care să le pună pe jăratic sărmanele inimioare?

Zâmbiră amândoi – după care, impulsivă ca de obicei, Madeline făcu o tumbă în apă și se scufundă, apucându-l de un picior ca să-l tragă la fund.

Dominic era un bărbat masiv, dar nici Madeline nu ducea lipsă de putere și hotărâre. În cele din urmă, fu nevoit s-o apuce de încheietura mâinii, silind-o să-i dea drumul, și ieșiră amândoi la suprafață, gâfâind.

– Doamne, nu te-ai schimbat prea mult, nu-i așa? bolborosi el înecat, în timp ce-și arunca pe spate părul ud.

Madeline îi zări lucirea speculativă din ochi și, ghicindu-i intențiile, se repezi spre marginea bazinului.

Nu ajunse. Dominic o apucă de talie și o ridică în aer, râzând, în timp ce Madeline se zbătea neputincioasă, cu tot trupul bronzat șiroind de apă.

Deodată, Dominic murmură ceva printre dinți, iar Madeline încetă să se mai agite, privindu-l întrebător.

Și atunci o observă – transformarea fratelui glumeț în bărbat excitat. Stătea încordat din tot trupul, cu ochii îngustați. Și, încet-încet, o coborî pe lângă el, făcând-o să simtă, și simțind el însuși, reacția electrică între cele două trupuri ude care se frecau ațâțător.

Fețele le ajunseră la același nivel, iar Madeline îl privi cu ochi mari, înroșită în obraji. Gura lui Dominic se arcui, încercând să-și ascundă excitația cu ajutorul auto-ironiei. Și totuși, nu-i dădu drumul imediat. În schimb, mâinile lui porniră într-o explorare îndrăzneață a trupului ei, pe sub apă. Cu răsuflarea tăiată, Madeline nu se opuse, țintuindu-i fața din privire în timp ce tensiunea sexuală începea să pulseze între ei.

– Când te-ai întors?

Vocea somnoroasă a lui Vicky spulberă vraja, făcându-i să se despartă suspect de brusc. Ridicară privirile, pentru a o vedea căscând, fără să aibă habar de tensiunea

declanșată pe neașteptate în piscină. Privindu-și buimacă fratele, Vicky clipi din ochi și repetă întrebarea, adăugând:

– Tata a spus că vii abia mâine.

Dominic se întoarse dinspre Madeline, care imediat se scufundă, îndepărtându-se înot până la marginea opusă a piscinei, cu simțurile în plin tumult și ciudat de amețită de tot ceea ce se întâmplase.

– Am terminat mai repede decât mă așteptasem, așa că am luat alt avion, răspunse el pe un ton destul de firesc. Ce mai faci, băi moacă? întrebă glumeț, săltându-se afară din piscină.

Neașteptat și tulburător de conștientă de propriul ei trup, Madeline descoperi că avea nevoie de mult curaj ca să iasă din bazin. Iar faptul că era roșie ca focul în obraji făcu ochii lui Dominic să licărească ironic în timp ce o privea cum își lua be bâjbâite halatul.

– Ia cina cu mine diseară, murmură el nu peste mult, la adăpostul turuielilor lui Vicky.

Intimidată poate pentru prima oară în viața ei, Madeline clătină din cap, deloc sigură că dorea să continue ceea ce începuse în piscină.

– Nu cred că...

– Te rog.

Mâna lui o apucă de încheietură, retezându-i refuzul.

Această atingere îi activă organismul ca înțepătura unei albine, iar sângele începu să-i clocotească prin vene,

făcând-o să se sufoce. Până și Vicky tăcuse, înțelegând în sfârșit ce se întâmpla între fratele său mai mare și cea mai bună prietenă a ei.

– Cina și nimic mai mult, repetă el.

Apoi adăugă încet, provocator:

– Ce s-a întâmplat cu celebrul tău spirit de aventură?

Praful se alesese de celebrul ei spirit de aventură, își spunea acum, patru ani mai târziu, Madeline. Ucis de mâna căreia cândva îi plăcuse să-l hrănească. Strivit fără milă de un bărbat care se răzbunase pe o fetișcană nesocotită și impulsivă, într-un fel ce-o lecuise pe loc de multe. Dar, cel mai mult, o lecuise de convingerea neghioabă că dragostea le învinge pe toate. Iar acum, Madeline nu mai credea deloc în dragoste – sau, cel puțin, în acel gen de dragoste care devorează totul.

Capitolul 3

A doua zi, Madeline îi telefonă lui Vicky.

– Te-ai întors! exclamă emoționată prietena ei.

– Așa se pare, murmură sec Madeline, deși nu sunt sigură că-s toată aici, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Decalajul orar, își dădu seama Vicky. Ești prea obosită ca să ne întâlnim azi?

– Vrei să zici că ai reușit să-ți faci timp pentru mine? o tachină Madeline. Cred că ai anumite... angajamente care-ți mai reduc libertatea, în ultima vreme.

– Deci, ai auzit, mormăi Vicky. Cine ți-a spus, Nina?

– Tatăl meu, de fapt, răspunse Madeline, fără să simtă tensiunea iscată pe neașteptate la celălalt capăt al firului. E foarte mândru de tine, Vicky. A spus că ți-ai făcut un mare renume la bancă.

– Împotriva tuturor piedicilor, comentă sec Vicky, știind că Madeline era la curent cu îndârjirea ei de a lucra

la banca familiei – și îndărătnicia tatălui ei de a o împiedica. Am avut nevoie de trei ani pe brânci la universitate și o serie întreagă de certuri, până a cedat în sfârșit. Însă nici chiar el n-a putut trece peste distincțiile pe care le-am obținut o dată cu diploma. Sunt angajată oficial a băncii Stanton de un an și ceva, anunță ea cu mândrie. Dom spune că...

Se întrerupse.

Madeline oftă în sinea ei, conștientă de ironia felului în care toți păreau să ocolească orice referire la Dominic Stanton, pe când el însuși nu avusese nici un scrupul în a-și face prezența simțită cu prisosință!

– Ce ziceai că spune Dom? o încurajă ea cu blândețe.

– Păi... păi spune că fundul meu sexy e ăla care atrage conturile noi, mormăi încurcată Vicky.

– De ce, ți-l bâțâi prin fața fiecărui client potențial? întrebă Madeline, iritată de felul cum i se strânsese inima când își imaginase zâmbetul strălucitor al lui Dominic în timp ce-și tachina sora.

– Numai prin fața celor de sex bărbătesc, chicoti Vicky, risipind tensiunea. Ce-ai zice să ne vedem sâmbătă seară în oraș, dacă n-ai chef să faci azi tot drumul până la Londra?

– Mă tem că nu pot, se scuză Madeline. Vine un prieten la noi.

– Perry Linburgh?

– Cum ai aflat atât de repede? exclamă Madeline, arcuindu-și sprâncenele fine deasupra ochilor înconjurați cu gene negre și dese.

– Cu o rețea de bârfe cum avem noi aici? pufni prietena ei. Cred că-l pot descrie mai bine decât ești în stare tu însăți! Un Linburgh, nici mai mult, nici mai puțin, continuă ea batjocoritor. Nume de legendă. Zău că-n ultima vreme te-nvârtești numai prin cele mai exclusiviste cercuri, Madeline.

– Nu-i așa? fu Madeline de acord, după care adăugă: auzi, ce-ar fi să vii sâmbătă aici la masă? Atunci l-ai putea cunoaște personal pe Perry și, poate, îți vei exprima opinia sinceră despre adevărul de la baza legendei.

Sugestia ei fu întâmpinată printr-o tăcere totală. Pe fir se crease dintr-o dată o tensiune inconfundabilă, deși Madeline nu-i înțelegea motivul.

– Mă tem că nu pot, spuse rece Vicky.

– De ce? Ai vreo întâlnire?

Urmară alte câteva momente de liniște, apoi:

– Chiar nu știi, Madeline?

– Ce să știu?

Tonul ei sugera clar că habar n-avea la ce se referea Vicky.

Cealaltă fată oftă, murmurând ceva nu tocmai elegant, care făcu sprâncenele Madelinei să se înalțe din nou, pentru ca apoi să se coboare încruntate neîncrezător, când Vicky îi explică scurt, cu auto-ironie:

– Gilburnii și Stantonii nu mai vorbesc unii cu alții, draga mea. Nu și-au mai vorbit de când v-ați despărțit, tu și fratele meu.

Louise intră în cameră tocmai când Madeline închidea încet telefonul.

– Tânărul tău, draga mea? se interesă ea.

– Nu...

Madeline era încă încruntată.

– Vicky, continuă ea, apoi ridică privirea spre Louise. E adevărat? o întrebă. În ultimii patru ani s-a creat zâzanie între familiile noastre?

– Vai de mine... oftă Louise, așezându-se lângă Madeline pe canapea. Mă întrebam cât de curând aveai să afli.

Îngrozită, Madeline sări în picioare.

– Nu-mi vine să cred! exclamă ea.

– Nici mie nu mi-a venit să cred, când a început, îi dădu dreptate Louise. Uneori, bărbații sunt ca niște copii, Madeline! oftă ea. Și l-am prevenit pe tatăl tău săptămâni de zile că ar trebui să înceteze înainte de a veni tu acasă. Dar nu vrea să mă asculte. Îl acuză pe James Stanton că a început – după Dominic, desigur – iar eu nu pot decât să presupun că James îl acuză pe tatăl tău – după tine. Sunt cumva prea sinceră, Madeline? întrebă ea neliniștită, când văzu că Madeline se tulbura tot mai mult pe măsură ce o asculta. Nu vreau să te necăjesc cu toate astea, dar e o problemă căreia trebuie să-i dăm atenție, fie și numai pentru că vei simți totul în momentul când vom fi cu toții împreună în aceeași încăpere.

– A, deci vă mai vedeți, se încruntă Madeline. Cred că și asta trebuie să însemne ceva.

– Nu prea mult, bombăni Louise. Mai participăm la unele acțiuni în comun, dar nu ne dăm atenție unii altora.

– Maică Precistă! explodă Madeline. Da' asta-i o atitudine de-a dreptul... arhaică!

– Sunt întru totul de acord cu tine, draga mea, confirmă Louise. Dar asta e, și trebuie să-i facem față. Și n-aș vrea să faci cine știe ce gafă îngrozitoare, intrând în vorbă cu Stantonii sâmbătă seară, la Lassiteri, numai ca să te pomenești că ți se taie macaroana în clipa când ai început.

– V-vrei să zici, chiar ar fi în stare să facă una ca asta? se dilatară cu neîncredere ochii albaștri ai Madelinei. Acum nici nu mă mai mir că Vicky era atât de irascibilă ori de câte ori venea vorba de familie! Dumnezeule! murmură ea, copleșită de tot ceea ce aflase.

– Tatăl tău era convins că vei putea face față, continuă Louise, privindu-i gânditoare fața albită ca făina, dar dacă simți că încă nu ești în stare, Madeline, te vom înțelege. Nu ești obligată să vii...

– Ba mă duc! murmură amenințător Madeline. Și să nu credeți nici o clipă c-am să particip la discordia voastră meschină!

– Mă așteptam să spui asta, draga mea, se strâmbă Louise.

Dintr-o dată, un gând neașteptat o făcu pe Madeline să-și săgeteze cu privirea mama vitregă.

– Asta înseamnă și că Stantonii n-au fost invitați la nunta Ninei? întrebă ea.

Citi răspunsul în expresia încurcată a Louisei și se înfurie și mai tare.

– Vicky e cea mai bună prietenă a mea! strigă ea. Plănuiserăm – toate trei, Nina, Vicky și cu mine – plănuiserăm să ne fim domnișoare de onoare, unele la nunțile celorlalte! Vrei să spui că familia asta a făcut o paria până și din sărmana Vicky?

– Îmi pare atât de rău, draga mea...

– Păi și sper că-ți pare rău! se răsti Madeline, atât de înfuriată încât ochii îi scăpărau cum niciodată nu mai făcuseră de când se înapoiase acasă. Pentru prima oară, mă bucur din toată inima că m-am întors! E timpul ca toată aiureala asta să înceteze, Louise, declară ea cu înverșunare. Și poți să-i spui lui tăticul că am să mă ocup personal de chestia asta!

– Poți să i-o spui personal, Madeline, refuză sec Louise invitația, ridicându-se grațios în picioare. Subiectul ăsta a fost declarat tabu între tatăl tău și mine de când am stat certați o lună încheiată din cauza lui.

Amintindu-și, se cutremură.

– Nu, continuă ea, întinzând mâna s-o bată pe Madeline pe umăr, problema asta n-o poți rezolva decât tu, iubito, din moment ce tu ai fost cauza.

„Și Dominic“, adăugă Madeline iritată în sinea ei, în timp ce Louise ieșea, lăsând-o să fiarbă în suc propriu. „Cum a putut lăsa situația să degenereze în halul ăsta? Și cât de meschin și vulgar e totul!“

Trebuia să discute cu Vicky – și cât mai urgent, dacă voia să mai poată face ceva până la nunta Ninei. Îndârjită,

ridică receptorul și formă numărul de-acasă al familiei Stanton, încrucișându-și degetele ca să aibă noroc și s-o prindă pe Vicky înainte de a pleca la bancă.

Prietena ei tocmai ieșea pe ușă.

– M-am răzgândit, îi spuse Madeline. La ce oră obișnuiești să iei prânzul?

* * *

Oricât de mult detesta să recunoască, Madeline ezita foarte tare când luă liftul Băncii Stanton spre etajul direcției, în aceeași zi spre ora amiezii.

La prima vedere, o întâlnire cu Vicky la locul de muncă păruse logică, întrucât Madeline avea un program flexibil, iar Vicky era ocupată la birou. Însă chiar după ce fusese asigurată că tatăl lui Vicky și Dominic aveau să lipsească toată ziua din clădire, Madeline continua să se simtă foarte stânjenită acolo, în tabăra inamică.

Și totuși... Cel puțin, știa că arăta bine. Avea un taior cenușiu și fin ca blana de cârtiță, elegant, care se asorta dramatic cu acesoriile purpurii. Părul îi era împletit într-o coadă groasă la spate, iar cele aflate recent o ajutau să-și păstreze un aer rece și stăpân pe sine – chiar dacă numai în aparență.

– Domnișoara Stanton mă așteaptă, o informă ea pe recepționeră. Sunt Madeline Gilburn.

Pe buzele femeii se ivi un zâmbet glumeț-amărât.

– Toată dimineața a sărit încoace și-ncolo ca un purice scos din minți, fiindcă urma să veniți. Dacă luați loc un moment, am să-i scurtez chinurile, anunțând-o că ați sosit.

Recepționera, însă, nu apucă s-o anunțe pe Vicky nimic, căci chiar în acel moment ușa se deschise și apăru Victoria Stanton – care se opri brusc la vederea Madelinei.

Ochii ei cenușii, atât de asemănători cu ai fratelui său, o priviră fix, făcând-o să simtă un nod în gât. Se înșelase în privința lui Vicky, recunoscu ea cu ochii în lacrimi. Cea mai bună prietenă a ei nu se schimbase deloc.

– Maddie...! strigă Vicky însuflețindu-se. Dumnezeule mare, chiar tu ești, nu-i așa?

Și, înainte ca Madeline să apuce să răspundă, Vicky se repezi în brațele ei.

– O, frumoaso, frumoasă ce ești! Ce dor mi-a fost de tine!

O sărută apăsat pe obraz, apoi se aplecă pe spate, ca s-o vadă mai bine.

– Dumnezeule, da' cât te-ai schimbat! comentă ea. Arăți atât de... de...

– Maturizată? o ajută serioasă Madeline. Și tu, zâmbi ea. Arăți exact ca o directoare mare și tare, cu taiorul ăsta în dungi!

– Uniforma e obligatorie, replică Vicky. Model croit anume ca să bâțâi din fund spre...

– Judith, ai primit cumva vreo veste de la...?

Tăcerea se lăsă grea ca un bolovan. Emoția lui Vicky se stinse ca un bec, în timp ce se răsucea îngrozită spre fratele ei care-i privea cu ochi îngustați vizitatoarea.

Aerul din hol se încărcase de electricitate, furnicând-o pe Madeline prin toți nervii, în timp ce se uita la el cu respirația tăiată.

O întâlnire cu Dominic noaptea, la lumina lunii, nu se putea compara cu una așa ca asta, în plină zi, fără nimic care să ascundă efectul lui asupra simțurilor ei.

– Bună, Dominic, făcu ea un efort să-l salute calm, înțelegând că era datoare să risipească tăcerea, când nici unul dintre ceilalți nu părea capabil. Arăți... bine.

– Madeline, răspunse el răgușit, cutreierând-o cu privirea ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ce vedea. Și tu la fel. Te-ai schimbat mult, de fapt, adăugă, pe un ton care-o înștiința că se referea la noaptea trecută, nu la momentele din urmă cu patru ani.

– M-Maddie m-a invitat la masă! interveni Vicky cu o voce atât de ascuțită încât friza isteria – și începu să vorbească repede, îndrugând tot felul de fleacuri pe care nu le asculta nimeni. Până și Judith, recepționera, era prea ocupată să se uite de la Dominic la Madeline și înapoi, cu ochii măriți de curiozitate, ca să mai audă și ce spunea Vicky.

– Deci, n-ai plecat înapoi la Boston, constată tărăgănat Dominic, peste turuiala nervoasă a surorii sale.

Recunoscând imediat provocarea, Madeline își ridică bărbia, într-o atitudine potrivit de sfidătoare.

– Din moment ce abia ieri am ajuns acasă, nu era să mă reped imediat înapoi, nu? Totuși, adăugă ea, imediat ce Anglia va începe să mă plictisească, nu mă îndoiesc că am să mă întorc... acasă.

La rândul său, nici lui Dominic nu-i scăpă sensul subtil al ultimului ei cuvânt. Iar gura i se crispă.

– Cre-credeam că azi ești plecat, se repezi agitată Vicky. Ai... ai spus că ai treabă toată... toată ziua... la nu știu ce ședință...

– M-am răzgândit, o informă Dominic, fără să-și ia ochii de la Madeline. Și n-am făcut bine? adăugă el cu un glas mătăsos. O Gilburn din nou în banca noastră. Ce surpriză, Vicky! Cum ai reușit?

Era timpul să înceteze, hotărî Madeline furioasă, văzând cum se încleștau convulsiv mâinile lui Vicky în dreptul stomacului. Una era ca Dominic s-o ironizeze, dar cu totul altceva să-și folosească propria soră ca pe o unealtă.

Susținu o secundă privirea lui Dominic, apoi își coborî încet genele negre și dese peste ochi. Când le ridică din nou, se uită direct la Vicky.

– Dacă nu ne grăbim, o să pierdem masa, îșI informă ea încet prietena.

Articulând un „O“ mut, Vicky se întoarse și intră grăbită înapoi în birou. Reveni cu poșeta înainte ca vreunul dintre cei de pe hol să fi putut schița vreo mișcare.

Cu tot aplombul calm pe care-l moștenise de la mama ei, Madeline îi zâmbi amabil recepționerei, dădu rece din cap spre Dominic și se întoarse spre lift, fără să ia în seamă acele fierbinți de furie care o împungeau.

– Dumnezeule din ceruri! exclamă Vicky, rezemându-se de peretele capitonat al cabinei. A fost de-a dreptul îngrozitor!

– Cam... neplăcut, fu Madeline de acord.

– Ce porc arogant poate să fie! scrâșni sora lui Dominic. Uneori, îmi vine să...

– A fost luat prin surprindere, atâta tot, interveni Madeline, surprinsă ea însăși că-i lua lui Dominic apărarea.

– Luat prin surprindere, vezi să nu! pufni Vicky. Știa al naibii de bine că era vorba să vii azi aici – i-am spus eu! Doamne, se înecă ea, îmi vine să-l omor pentru ce-a făcut, afurisitul!

* * *

Prânzul nu avu succesul răsunător la care se așteptaseră. Confruntarea dintre Madeline și Dominic le tăiase tot cheful, dar cea care compromise complet ziua fu ranchiuna dintre cele două familii.

– E o nebunie, fu Vicky de acord. Nici nu le pasă că noi două am rămas prietene. Tatăl meu nu vrea să mai aibă nimic de-a face cu al tău, și viceversa.

Se strâmbă.

– Dacă vrei să știi, ultimii patru ani au fost al dracului de dificili pentru mine din cauza asta. N-am îndrăznit să vorbesc cu familia ta, fiindcă s-ar supăra ai mei, dar nu le pot da cu tifla unor oameni care întotdeauna s-au purtat cu mine cald și iubitor. Așa că, în cea mai mare parte a timpului, nu mă arăt în societate. În felul ăsta, măcar scap fără să fiu trasă în două direcții contrare.

– Nu te poți gândi la nici o cale de a-i pune capăt? întrebă neliniștită Madeline.

Vicky ridică spre ea capul, cu un zâmbet destul de cinic.

– Numai dacă tu și Dominic v-ați gândi să vă împăcați... Nu, adăugă ea, văzând că Madeline devenea țeapănă, n-am vorbit serios. Numai că...

Oftă, încruntându-se.

– Pe urmă i-a părut rău, să știi. A încercat să te întâlnească, dar...

– Nu mă interesează.

Chiar așa făcuse? se întrebă Madeline. Încercase s-o vadă? Însemna că nu se prea străduise, își spuse ea, încăpățânându-se să-și alunge senzația de slăbiciune pe care i-o provocase afirmația lui Vicky.

– Avea remușcări. Zicea că...

– Vicky! o preveni Madeline.

– Bine, bine... făcu prietena ei un gest împăciuitor cu mâna. Voiam doar să înțeleg, atâta tot. Eu, una, n-am înțeles niciodată. Nimeni n-a înțeles.

– Nu era treaba nimănui, sublinie scurt Madeline. Și totuși, și-au băgat nasurile unde nu le fierbea oala și au pornit toată râca asta! adăugă ea iritată.

– Fiecare ține la puiul lui, Madeline, doar știi. Când ai plecat la Boston, ai lăsat în urma ta un roi de bărzăuni nervoși. Până și Dominic a șters-o la banca noastră din Australia, pentru șase luni. Până s-a întors el, se certaseră atât de rău încât nimic nu mai putea să-l înduplece pe tatăl tău, nici pe al meu.

– A încercat? întrebă Madeline pe un ton răutăcios.

– Sigur că a încercat! se burzului imediat Vicky. Cu toții am încercat. Până și Nina, timidă cum e ea – că mult i-a mai folosit...

– Cum? întrebă Madeline, surprinsă să audă că Nina putuse avea curaj să intervină într-o dispută – odată, când Madeline se certa cu tatăl ei, fugise din cameră.

– A insistat să fim invitați la nunta ei, spuse Vicky. După câte se pare, tatăl tău a spus că pe mine ar fi primit bucuros să mă vadă pășind în urma Ninei prin naos, ca domnișoară de onoare – dar restul familiei putea să se ducă dracului!

Vicky imita foarte bine glasul aspru al lui Edward Gilburn, dar în același timp își dezvăluia și dezgustul.

– Și Nina chiar ți-a spus asta?

Madeline începea să se întrebe dacă nu cumva sora ei vitregă se schimbase complet, dacă îi putuse repeta lui Vicky niște cuvinte atât de crude.

– Cum să-mi spună?! negă Vicky, spre ușurarea ei. Annie, menajera voastră, i-a spus Clarei, menajera noastră, care a fost așa de indignată încât ne-a spus și nouă.

– Și așa, scandalul s-a încins și mai tare, conchise Madeline cu voce grea. Doamne, ce mizerie...

– Oricum, a fost mult zgomot pentru nimic, încheie abătută Vicky. Pentru că nici în ruptul capului n-aș fi acceptat să fiu domnișoară de onoare la nunta Ninei, când familia mea rămânea exilată.

Era o încurcătură îngrozitoare, iar Madeline nu întrezărea nici o ieșire. O lăsă pe Vicky la fel de nemulțumită de întâlnire pe cât se simțea și ea. Părea o nedreptate strigătoare la cer că Vicky, complet nevinovată, era cea care ieșea în pierdere. Madeline dorea ca Vicky să vină la nunta Ninei, dar se abținuse s-o invite personal, din cauza loialității prietenei sale față de propria ei familie. N-ar fi putut veni fără ceilalți – dar, în același timp, absența ei ar fi fost la fel de neloială față de Madeline.

Era o mare dilemă, căreia Madeline nu-i găsea nici o rezolvare. După-amiază, când ajunse acasă, se gândi pentru prima oară serios să-l caute pe Dominic, pentru a vedea dacă nu cumva îi trecea lui prin minte vreo soluție.

Așa că nu fu prea surprinsă când descoperi că și Dominic, la rândul lui, se hotărâse s-o sune.

Capitolul 4

– Avem de vorbit. Ia cina cu mine.

– Ce... ce-ai spus?

Sunetul vocii lui, răsunând profund și seducător din receptorul telefonului, era de ajuns în sine ca s-o împiedice să distingă sensul cuvintelor.

– Ia cina cu mine, repetă el, răgușit.

Iar gâtlejul Madelinei se contractă sub efectul unui val de nostalgie. Oare intenționat îi făcea aceeași propunere de altă dată, pe exact același ton senzual, intim? N-avea de unde știi.

– Trebuie să vorbim.

– Cum îndrăznești să mă suni aici! șopti ea, aruncând pe furiș o privire prin holul gol.

Era singură, slavă Domnului! Dar numai printr-un capriciu al sorții se întâmplase să răspundă ea la telefon, căci aștepta s-o sune Perry.

– De ce, o să te bată taică-tău dacă află că ai vorbit cu mine? întrebă Dominic tărăgănat.

– Probabil, se strâmbă Madeline, amintindu-și cum se certase cu tatăl ei din cauza afacerii Stanton. Nu rezolvase nimic și începea să-și dea seama cât de imposibilă devenise situația.

– Nu s-ar atinge nici de un fir de păr din capul tău cel drăgălaș, și o știi foarte bine, replică el sardonic. Și-acum, în legătură cu cina...

– Nu pot, răspunse scurt Madeline, căutând în minte o scuză adecvată, după care își dădu seama că nici nu avea nevoie de așa ceva, când adevărul era destul de clar. De fapt, nu vreau.

– De fapt, o îngână el, cred că nici unul dintre noi nu prea are de ales. Numai dacă-ți convine s-o vezi pe Vicky suferind mai mult decât până acum, din cauza afurisitei ăsteia de nunți a Ninei.

– Bine, accept că trebuie să facem ceva și, poate, noi doi suntem singurii care o mai putem face, fu ea de acord. Însă nu sunt dispusă să mai accept încă un meci de lovituri sub centură cu tine, Dominic, îl preveni calmă.

– Nu? murmură el provocator. Ce păcat...! Ne distram așa de bine, împroșcându-ne cu insulte...

– Ei bine, nu mai e cazul, replică rece Madeline, lezată că putea fi atât de crud încât s-o tachineze pe tema conflictului lor din urmă cu patru ani.

– Deci, când ne putem întâlni? se interesă mai vioi Dominic, ajungând la concluzia că o provocase destul pentru o singură zi.

„Niciodată, dacă ar fi după mine“, își spuse Madeline.

– Nu înainte de săptămâna viitoare, răspunse ea. Azi e vineri, iar weekendul mi-e deja complet ocupat.

– Chestia de la Lassiter?

– Da. Chestia de la Lassiter.

– Ne-am putea întâlni acolo, propuse el. Știi, să ne strecurăm undeva, în vreun loc secret, și să ținem un mic conciliabul propriu...?

Madeline închise ochii, cu pulsul luându-i-o automat la galop, pe când afecțiunea vechii Madeline îi străpungea armura. Oare de aceea îi făcuse o asemenea sugestie scandaloasă, fiindcă știa că i-ar fi trezit natura rebelă?

Natura ei prudentă, însă, nu se lăsa. Așa că...

– Regret, spuse ea tărăgănat. Dar... partenerul meu n-ar fi de acord să dispar așa, pe furiș.

– Partenerul?

Madeline avu satisfacția de a-i auzi glasul devenind mai tăios.

– Ce partener?

– Cel pe care l-am adus cu mine de la Boston, îl informă ea rece. Perry Linburgh.

– A... murmură el, chipurile ca și cum n-ar fi știut nimic despre Perry, deși Madeline era gata să jure că, dacă Vicky știa de Perry, atunci cu siguranță și Dominic știa. Fiul și moștenitorul lui Byron Linburgh.

Suna potrivit de impresionat.

– Mamă, da' știu că ne-nvârtim prin cele mai sus-puse cercuri, nu-i așa?

– Mulțumesc, refuză Madeline să muște momeala, iar oftatul scurt de încuviințare al lui Dominic o străbătu până în adâncul sufletului.

– Atunci, luăm cina săptămâna viitoare, conchise el, renunțând la tonul sarcastic.

– Nu, refuză ea, nu cina. Nu cred că e...

– Prânzul, atunci, la Londra, o întrerupse Dominic.

– Nici.

Madeline își mușcă buza de jos.

– Dominic, eu...

– Un aperitiv, continuă el să insiste. Ne întâlnim într-o seară să bem ceva în Newbury, și vom...

– Dominic, interveni cu blândețe Madeline, pentru că în acel caz anume nu voia să-l rănească. Trebuie să înțelegi că nu-mi pot permite să fiu văzută nicăieri singură cu tine. M-ar costa prea scump.

– Ce te-ar costa?

Furia lui o biciuia, iar Madeline tresări, recunoscându-i dreptul de a se enerva.

– Ce se întâmplă dacă te vede lumea cu mine? N-am nici o boală socială dezgustătoare, să știi.

– N-am vrut să insinuez că ai avea...

– Ascultă, i-o reteză el iritat, după care oftă adânc, încercând să se controleze. Ne vom întâlni, Madeline, pe față, ca să luăm cina, într-o seară, sau trec eu diseară pe la tine. Cum preferi? O cină civilizată în doi, sau o confruntare foarte necivilizată la tine acasă, sub ochii familiei tale nesuferite?

– Cina, atunci, acceptă Madeline fără tragere de inimă, fără a se osteni să-i răspundă că totul era un bluff. Dominic ar fi fost absolut capabil să-și pună în practică orice amenințare.

– Unde? întrebă el scurt.

– În Newbury... Nu.

Newbury era prea aproape de casă.

– Miercurea viitoare am treabă la Londra.

Pentru problema rochiei de nuntă. I-ar fi fost destul de ușor să găsească o scuză convingătoare pentru a nu se întoarce seara cu Nina acasă.

– Acolo, cel puțin, nu riscăm atât de mult să fim recunoscuți, adăugă ea sec.

– Sunt dispus să mă întâlnesc cu tine oriunde și în fața oricui, Madeline, continuă el îndârjit. De când ai ajuns să-ți protejezi cu atâta strășnicie reputația?

– Tatăl meu ți-ar putea spune, Dominic, că am avut nevoie doar de o lecție, cu toate păcatele mele, ca să n-o mai uit niciodată.

– Ar putea, dar numai dacă ar vorbi cu mine, confirmă el abătut. Însă din moment ce nu-mi vorbește – de patru ani – cred că remarca asta n-are nici nu rost, nu găsești?

* * *

Sâmbătă, Perry sosi cu o mașină Lotus sport roșie, sclipitoare. Madeline îl întâmpină pe alee, cu o îmbrățișare caldă.

– Frumos... murmură el, zâmbindu-i. Dar mă întreb dacă n-am simțit cumva și o undă de disperare...

– A...

Madeline clătină din cap.

– Aici e o atmosferă cam încordată, atâta tot, spuse ea pe un ton nepăsător, pornind împreună cu el spre casă. Am lipsit atât de mult, încât încă mă mai simt ca o vizitatoare.

– Bun, ține-o tot așa, replică el. Atunci, poate nu vei fi tentată să stai prea mult aici, înainte de a te întoarce acasă, la Boston.

– De ce? murmură ea provocator. O să-ți fie dor de mine la întoarcere?

– Știi bine că da. Dacă va trebui să mă întorc fără tine, adăugă el cu subînțeles.

– Și frumoasa Christina? îi aminti Madeline. Sunt sigură că nu i-ar plăcea să te vadă sosind înapoi la Boston cu mine agățată de braț.

– Christina îmi cunoaște sentimentele, declară el simplu.

Totuși, Madeline nu se lăsă deloc amăgită de răspunsul lui fals indiferent.

Știa prea bine că o folosea ca pe un paravan față de frumoasa dar foarte răsfățata Christina van Neilson. Unul dintre motivele pentru care ea și Perry gravitaseră unul spre celălalt de la bun început fusese acela că fiecare își ascundea câte o durere în inimă și recunoștea eforturile celuilalt. Madelinei nu-i plăcea frumoasa din Boston, dar putea înțelege de ce îi plăcea lui Perry. Christina era, probabil, echivalentul american al unei persoane de viță regală, o frumusețe aurie, înaltă și mlădioasă, care trăia o viață de răsfăț cu ajutorul miliardelor de dolari ale familiei van Neilson.

Îl dorea pe Perry, el însuși un vlăstar de neam regal, dacă avuția era criteriul definitoriu. Dar îl voia conform propriilor ei termeni – termeni care nu permiteau ca Perry să muncească pentru a avea din ce trăi, când ea voia să se distreze. Christina făcuse o mare prostie contestându-i acel simț de răspundere înnăscut prin ultimatumul: „ieși de sub aripa familiei și trăiește așa cum sunt obișnuită eu, altfel, adio Christina!“ În acel moment, competiția luase sfârșit. Christina pierduse, dar cu prețul inimii bietului Perry.

Dacă inima frumoasei avusese și ea de suferit sau nu, ar fi fost greu de spus, în cazul unei ființe atât de

superficiale cum era Christina. Cu siguranță, nu-i plăcea apropierea creată între Madeline și Perry. Dar aceasta putea să nu fie decât o posesivitate răsfățată.

– Deci, Forman n-a acceptat invitația tatălui meu de a te însoți, remarcă ea, schimbând subiectul.

– E la Bruxelles, o informă Perry. Poate-l conving să vină în weekendul viitor.

– Ar fi plăcut, murmură Madeline.

– De ce? o privi el încruntat. Doar nu cumva ți-a căzut cu tronc?

Madeline râse.

– Nu e genul meu, îl asigură ea. Te prefer pe tine, dacă n-ai nimic împotrivă.

– Nu mă deranjează deloc, zâmbi Perry, sărutând-o ușor pe obraz, dar fii atentă dacă vine Forman, o preveni el. În viața mea n-am văzut un muieratic mai mare ca el!

– Va să zică, se ține după fuste? murmură curioasă Madeline.

– Mă apucă nervozitatea numai când e prin apropiere, glumi Perry. Deviza lui Forman e „Cu cât mai multe, cu atât mai sigur", și al dracului să fiu dacă n-o aplică cu sfințenie!

Madeline nu făcu decât să râdă din nou și îl invită să-i cunoască familia.

După o oră de discuții cu tatăl ei despre afacerile din Londra, complimente către Louise pentru frumusețea casei și tachinării blânde adresate Ninei, toată familia era gata să-l declare pe Perry un tânăr extraordinar.

* * *

Oricât era de convinsă că se ascunsese bine, familia ei știa cu siguranță cât de nervoasă se simțea, recunoscu Madeline peste câteva ore, când petrecerea de la familia Lassiter era în plin avânt, iar ea începea în sfârșit să se relaxeze – mai mult pentru că nicăieri nu se vedea nici măcar un Stanton.

– Le ești foarte dragă, nu-i așa? comentă Perry, aflat lângă ea.

Madeline întoarse capul spre el, și-l văzu privind-o cu gravitate.

– Ai o familie fermecătoare, Madeline. Cu toții – inclusiv viitorul tău cumnat – ți-au stat alături rând pe rând... De ce oare, mă întreb...

Privirea lui îi părăsi fața de o inexpresivitate studiată, pentru a cutreiera încet sala plină de invitați.

– Nu există aici nici o persoană care să nu te fi privit, la un moment dat, lung și neîncrezător.

Apoi, ochii lui pătrunzători reveniră spre ea.

– Și, din nou, mă întreb de ce am senzația că toți văd în tine cine știe ce substanță explozivă imprevizibilă, în care nu îndrăznesc să aibă încredere, oricât de calmă ai părea.

Își îngustă ochii căprui, speculativ.

– Am auzit numele Stanton pomenit încontinuu, urmă el, am prins diverse mici comentarii despre Boston și schimbările prin care ai trecut acolo. Până și propriul meu nume l-am auzit rostit cu un fel de respect aproape religios și m-am întrebat foarte serios dacă tensiunea care mocnește în casa asta n-o să se inflameze... Și mă întreb din nou: de ce?

Își ridică mâna, mângâindu-i ușor obrazul fin ca satinul.

– Trebuia să fie prezent și el aici în seara asta, iubito, bărbatul cu care ai fost logodită cândva?

Fu rândul Madelinei să cutreiere cu privirea salonul ticsit al familiei Lassiter.

– Stantonii aveau alte... obligații, pare-se, de care n-au reușit să scape, îi spuse ea cu o undă de cinism, adăugând sec: Dominic Stanton și cu mine nu ne-am despărțit elegant, cred că s-ar putea spune...

– Ai fost logodită cu Dominic Stanton?

Surprinderea lui Perry o făcu să zâmbească, dând din cap, spre și mai marea lui mirare.

– Nu te-am întrebat niciodată numele lui, nu-i așa? murmură el cam abătut.

– Cred c-ar fi trebuit să te previn la ce să te aștepți aici în seara asta, dar...

Oftă greu.

– Dacă-ți explicam totul, ar fi fost ca și cum aș fi recunoscut în sinea mea că acel coșmar căruia i-am dat

naștere acum patru ani a existat cu adevărat, și încă am mai sperat, până am ajuns aici, că nu fusese decât imaginația mea aiurită.

– Ai cauzat o scenă, sau așa ceva? sugeră el.

– Cred că descrierea cea mai potrivită ar fi: un mare tărăboi, recunoscu Madeline. De-atunci, familiile noastre nu sunt chiar în cei mai buni termeni.

– Și toți acești oameni care au venit aici în seara asta se așteaptă să apară și Stantonii?

– Tu ce crezi? întrebă ea alene.

– Cred, răspunse crunt Perry, că locul ăsta e plin de javre – și bărbați, ca și femei.

Madeline se mulțumi să zâmbească.

– N-ai să crezi, Perry, dar au toate motivele să se aștepte la belele, când sunt eu prezentă. Și, ca să fiu dreaptă cu Stantonii, adăugă ea încet, absența lor nu va fi interpretată ca un gest de dispreț la adresa mea, ci ca o cale de a dezamorsa o posibilă situație penibilă.

– Știi, l-am cunoscut, spuse pe neașteptate Perry, studiindu-i expresia de surprindere prudentă. Numai o dată, foarte scurt, la o ședință a băncii, unde am participat zilele trecute. Pare un om extraordinar.

– Dominic a fost întotdeauna un om de afaceri dinamic, confirmă acru Madeline.

– Nu la flerul lui în afaceri mă refeream, draga mea, precizăPerry îngăduitor.

– Nu? replică ea pe un ton ironic.

– Nu.

Perry râse, căci îi cunoștea de mult timp acea expresie.

– În camera cealaltă e muzică. Hai să dansăm.

– Excelentă idee! exclamă Madeline, lăsându-l s-o ia de braț. Știi, s-ar putea să mă cam plictisesc în adunătura asta de provinciali, dacă stau prea mult timp printre ei.

– Bravo, fetițo!

O bătu pe dosul mâinii cu care îl ținea de braț.

– Arată-le tuturor cât ești de sofisticată!

– Observi prea multe, mormăi ea.

– Iar tu, draga mea Madeline, ascunzi prea multe.

– Promit să-ți spun totul mai târziu, jură Madeline, în timp ce începeau să danseze.

– Vezi că n-am să uit, o preveni Perry.

* * *

Și nu uită. Imediat ce rămaseră singuri, o dată ce ajunseseră înapoi acasă și toți ceilalți se duseseră la culcare, Madeline oftă, întrebându-se cu ce să înceapă – pentru a decide imediat că cel mai bine ar fi fost să înceapă cu începutul.

Nu omise nici un amănunt, iar când într-un târziu termină, cu vocea ezitantă și răgușită, văzu că Perry pălise de furie.

– Canalia! scrâșni el.

– Nu, protestă obosită Madeline, Perry, crede-mă, am meritat.

Trase adânc aer în piept, apoi îl expiră prelung.

– Habar n-ai ce răzgâiată și năzuroasă eram pe-atunci. Atât de răsfățată, atât de criminal de capricioasă! Cred că l-am scos pe Dominic din minți de mai multe ori, până când n-a mai rezistat și a cedat. Eram o teroare absolută. O dată ce-mi intra o idee în cap, nimeni și nimic nu mai putea să mă stăpânească. Eram o primejdie la adresa mea însămi – și la a celor din jur. Nu-l acuz pe Dominic pentru ceea ce mi-a făcut în noaptea aceea – Dumnezeu mi-e martor, oftă ea, că o căutasem cu lumânarea. N-aș fi vrut... n-aș fi vrut decât să găsească un mijloc mai delicat de a mă pune la punct, atâta tot.

– Palavre! replică Perry disprețuitor. Erai tânără și necugetată, dar asta nu-i o scuză ca să te umilească atât de brutal!

* * *

Cum i-ar fi putut pretinde lui Perry să înțeleagă lucrurile așa cum fuseseră, când el n-o vedea decât pe noua Madeline, calmă și disciplinată? se întrebă ea mai târziu, zăcând trează în pat, cu inima grea. Până și acea undă discretă de obrăznicie de la petrecerea familiei

Lassiter îl uimise, atât de neobișnuit era să vadă așa ceva. O Madeline încăpățânată și necontrolabilă depășea puterea lui de înțelegere.

Și nu-i spusese nimic nici despre presiunile mai puțin evidente pe care le avuseseră de suportat ea și Dominic. Din clipa când începuseră să-și manifeste interesul unul pentru celălalt, fuseseră purtați amândoi pe aripile entuziasmului familial față de o împerechere.

Avuseseră senzația că erau supravegheați încontinuu, de toate rudele și prietenii. Oriunde se duceau, întotdeauna părea să se găsească cineva mai mult decât dispus să le urmărească fiecare mișcare și gest, gata să-i încurajeze, să-i tachineze, să presupună automat că, dacă erau împreună, trebuia neapărat să fie îndrăgostiți – ceea ce, recunoștea acum Madeline, crezuse și ea în acea vreme.

Se angajaseră la o lună după prima lor întâlnire la cină, și nu existase aproape nici o persoană din Lambourn care să nu vrea să sărbătorească ocazia cu ei, într-un fel sau altul. Până la urmă, aproape că nu mai găseau timp ca să stea singuri.

Poate că, dacă erau lăsați în pace, relația lor ar fi evoluat într-un ritm firesc, fără să scape așa de sub control. Dar, la fel ca în toate cazurile care o priveau pe vechea Madeline, impulsiva fată se avântase în iureșul emoțiilor cu tot atâta energie ca toți ceilalți. Numai Dominic rămăsese tot timpul calm și neafectat. Părea mai mult amuzat de ea, mulțumit să-i satisfacă plăcerea întâlnirilor

secrete, dar la orice semn de pericol că lucrurile ar fi scăpat de sub control se oprea prompt, lăsând-o să se simtă tot mai frustrată și nervoasă cu fiecare săptămână care trecea.

Madeline știa că o dorise – nu era atât de inocentă încât să nu recunoască dorința aprinsă în ochii unui bărbat – dar autocontrolul lui o înfuriase atât de tare încât, în stilul ei tipic, se hotărâse să-l seducă, iar Dominic, deși începea încet să cedeze, continuase să reziste tuturor ademenelilor și momelilor, până când tensiunea crescândă dintre ei ajunsese să-i facă mai mult să se certe decât să se sărute, Madeline nutrind bănuiala că Dominic se simțise chiar ușurat când trebuise să plece pentru o săptămână într-o călătorie de afaceri la Bonn.

În seara întoarcerii lui, familia trebuia să vadă cel mai recent musical de mare succes care se juca în West End. Iar Madeline se pomenise în situația rară de a-l avea pe Dominic numai pentru ea, o seară întreagă.

Dominic venise îmbrăcat sport, în blugi și cămașă bleu, ca să petreacă o seară singur cu logodnica lui. Iar în casă îl aștepta o surpriză...

Capitolul 5

– Ce naiba te-a apucat, să vii la ușă îmbrăcată așa?

Răsteala răgușită a lui Dominic din seara aceea o făcea pe Madeline să se crispeze chiar și acum, după patru ani. Se holba la ea ca și cum nu i-ar fi venit să-și creadă ochilor.

– Nu-ți place?

Îmbrăcată cu cea mai elegantă cămașă a tatălui ei și, pe dedesubt, numai o pereche de chiloți sumari de dantelă – crezuse că arăta mai seducătoare decât Mata Hari. Acum, însă, retrăind scena, nu putea decât să se cutremure, înfiorată de propria ei indecență. Nici nu era de mirare că Dominic fusese copleșit.

– Du-te și pune niște haine pe tine, îi ordonă el, împingându-o brutal în casă și închizând ușa în urma lui.

În schimb, brațele Madelinei îl cuprinseră pe după gât.

– Fără un sărut de la logodnicul meu iubit și iubitor?

– Madeline...

– E-n regulă, murmură ea senzual, suntem singuri în toată casa...

Și îi potoli protestele cu gura, luând inițiativa și sărutându-l cu toată pofta adunată în ultimele săptămâni de zile.

Dominic o sărută la rândul lui, mârâind cam furios. Madeline își mai amintea și acum căldura trupului lipit de al ei și freamătul tremurător de excitație care o inundă când brațele lui o încercuiră convulsiv. Era prima ei experiență de inflamare sexuală, o scânteie care se învăpăia ca o flacără, începând s-o ardă pe dinăuntru. Iar trupul i se topea cu totul, pradă unei dorințe atât de intense încât nimicea orice altă senzație.

Era atât de îmbătată încât nu observă că singura reacție a lui Dominic fusese sărutul. În timp ce mâinile ei îi cutreierau înnebunite umerii și brațele, el îi plănuia înverșunat pedeapsa.

Ajunseră în camera ei. Dominic se așeză pe pat, cu Madeline în brațe – iar în clipa următoare, o întoarse pe genunchi și începu să-i administreze prima și ultima bătaie la fund din viața ei!

Neluându-i în seamă țipetele revoltate, o sancționă nemilos înainte de a o arunca pe pat, ca să se ridice și să pornească furios spre ușă.

– De ani de zile ceri asta, mormăi, întorcându-se spre ea cu o privire cruntă. Ești complet lipsită de principii, Madeline! Și-ncep să mă întreb dacă nu cumva mi-am pierdut mințile, vrând să mă însor cu o ștrengăriță înnebunită după sex ca tine!

„Înnebunită după sex...!“

– Nu m-aș mărita cu tine nici dacă ai fi ultimul om de pe Pământ! zbieră ea, atât de înnebunită de furie și umilință încât abia mai putea să respire. Și nu vei mai avea ocazia să mă atingi, brută! Te urăsc, Dominic Stanton – te urăsc!

– Poți veni la mine să-ți prezinți scuzele mâine, replică el, incredibil de trufaș și de arogant.

– Mai degrabă am să ard în focurile iadului! jură Madeline.

Și, cu un gest smucit, își smulse din deget inelul cu safire și diamante.

– Am nevoie de un bărbat adevărat în viața mea, se răsti ea, nu de o epavă care nu mai e în stare să reacționeze cu pasiune!

Inelul îl lovi în spate pe Dominic, care tocmai se întorsese brusc spre ușă. Acum, retrăind scena aceea îngrozitoare, Madeline își dădea seama că Dominic dorea cu disperare să iasă din casă înainte de a riposta față de acea jignire de neiertat. Întotdeauna fusese foarte sensibil față de diferența de vârstă dintre ei, iar obiectul care-l lovi

în spinare îl făcu să se oprească, întorcându-se încet, cu privirea spre frumosul inel căzut la picioarele lui, pe mocheta roz-bonbon.

– Te previn, Madeline, mârâi el răgușit, ridicând din nou ochii spre ea. Încetează în clipa asta, până nu scapă totul de sub control.

Prea furioasă ca să-l asculte, prea umilită ca să-i pese, Madeline nu-și mai putea stăpâni cuvintele otrăvite care i se rostogoleau de pe buze.

– Și te previn, gâfâi ea. Dacă acum pleci de-aici, voi găsi cu cine să te înlocuiesc încă înainte s-ajungi acasă!

– Chiar așa? întrebă el tărăgănat și, deodată, pe Madeline o cuprinse teama. Părea în stare s-o omoare, după privirea care-i licărea în ochii aceia duri și cenușii.

Dar nu făcu decât să ridice inelul, răsucindu-l gânditor între degete.

– Știi unde mă găsești, Madeline – pe mine, și ăsta, când vei fi gata să-ți prezinți scuzele.

Și, vârând inelul în buzunar, se întoarse spre ușă.

– Vorbesc serios – serios! urlă ea pe urmele lui.

– Și eu, mai murmură înverșunat Dominic, înainte de a dispărea.

Prea mândră ca să se dea bătută și prea proastă ca să se recunoască învinsă, în nici o oră Madeline își umpluse casa cu prieteni, avântându-se în dezmățul petrecerii, animată de cea mai inflamată sfidare.

Poate că, dacă ar fi așteptat să se calmeze, a doua zi și-ar fi pus cenușă în cap și s-ar fi dus la Dominic să-și ceară iertare. Dar soarta a hotărât ca Dominic să ia inițiativa de a se întoarce în aceeași seară, pentru a nimeri în haosul unui bairam care ar fi șocat până și stoica familie a Madelinei.

Ușa din față era descuiată, astfel încât n-a fost nevoie decât ca Dominic să intre, pentru ca duhoarea de alcool și tutun să-i spună totul. Imediat ce a aprins plafoniera, a văzut vreo duzină de chipuri uimite întorcându-se spre el, din jurul Madelinei, care zăcea pe canapea în brațele tânărului cu care se întâlnea înaintea lui Dominic. Era roșie la față, cu buzele inflamate de sărutări și cu fusta ridicată aproape până-n șolduri.

Privirea lui Dominic, cu o ciudată lipsă de expresie, o țintui lung câteva momente. După care, răsucindu-se pe călcâie fără o vorbă, Dominic ieși iar din casă.

Madeline alergă după el, conștientă în sfârșit că acest ultim act sfidător era de neiertat. Îl ajunse la mașină și, în întunericul tăcut al nopții, peste capota neagră a Ferrari-ului, Dominic îi administră ultima și suprema judecată de caracter. O făcu dintr-o suflare, fără să ridice tonul, într-o șoaptă răgușită. Iar Madeline înghiți totul, nescoțând nici o vorbă ca să se apere.

Când familia ei s-a întors acasă, au găsit-o atât de nefericită încât abia au reușit să afle ce se întâmplase.

Conștiința nu-i îngăduia să lase lucrurile astfel. A încercat să-l sune, numai pentru a afla că plecase din nou și urma să se întoarcă abia în seara balului de la clubul de țară.

În câteva zile, toată lumea din zonă știa cum fusese prinsă Madeline Gilburn de Dominic Stanton în brațele altui bărbat. Se stârnise un scandal senzațional. Madeline nici nu mai îndrăznea să iasă din casă, căci peste tot întâlnea numai priviri acuzatoare.

– Așteaptă până la bal, atunci te va asculta, o sfătuiau cei care țineau la ea. Te iubește, Madeline. Până la urmă, Dominic o să se răzgândească.

Așa că Madeline și-a petrecut săptămâna următoare în așteptarea balului, știind că Dominic trebuia să fie acolo, întrucât în acel an părinții lui își asumaseră sarcina de a organiza totul.

Poate că, dacă Vicky ar fi fost acasă și i-ar fi putut vorbi, Madeline nu s-ar fi prezentat la propria ei crucificare în public. Dar Vicky era plecată la universitate – studii la care Madeline renunțase când se îndrăgostise de Dominic.

Seara balului sosi, iar Edward Gilburn își privi îngrijorat fiica apărând pe scară, îmbrăcată ca o prințesă, într-o rochie de mătase verde ca lămâia. Ajunseră la club, pentru a constata că erau ultimii. Iar primul lucru pe care-l văzu Madeline fu însuși Dominic, dansând cu o blondă superbă îmbrăcată în catifea roșie ca sângele.

Mâna Ninei, încleștându-se strâns pe propria ei mână rece ca gheața, o făcu să devină conștientă de toate privirile avide care se întorceau spre ea. Toată lumea se aștepta la o spectaculoasă scenă à la Madeline Gilburn, cu speranța răutăcioasă că n-avea să se dezmintă, sfidându-l pe Dominic chiar acolo, în sala de bal.

– E-n regulă, îi murmură ea Ninei. N-am să fac nimic.

Și, într-adevăr, nici nu făcu. Neluând în seamă tensiunea care forfotea în jurul ei, se amestecă printre invitați, conversând ușor, zâmbind mult, având grijă să-i salute pe părinții lui Dominic, care erau la fel de hotărâți să se poarte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Aceștia o întâmpinară cu îmbrățișări și sărutări, ca întotdeauna, iar Madeline stătu de vorbă cu ei câteva minute – despre ce, numai Dumnezeu știa – începând să presupună că nici chiar Stantonii nu știau ce se întâmplase între ei.

Răsuflă ușurată când, după ce îi ignorase prezența o oră întreagă, Dominic se apropie de ea și, rece, o trase pe ringul de dans.

Îl urmă fără o vorbă, cu gura uscată și ochii peste măsură de strălucitori

– Dansez cu tine numai fiindcă mi-a cerut-o tatăl meu, ca să evităm un scandal și mai mare, o informă scurt Dominic, în timp ce o lua în brațe. Așa că nu-ți face cine știe ce iluzii.

– Te iubesc, Dominic, șopti Madeline cu voce răgușită.

– Tu nici măcar nu știi ce înseamnă cuvântul ăsta! se strâmbă el. Totul s-a terminat între noi, Madeline, așa că fii cuminte măcar o dată în viață și nu face o scenă – măcar de dragul familiilor noastre, dacă nu și de-al nostru.

– Nu mă lași nici măcar să-mi cer iertare? îl rugă ea, îngrozită de duritatea de granit a feței lui. În noaptea aceea, mi-am ieșit din fire și am...

– Nu mă interesează, o întrerupse Dominic. Poznele tale copilărești încep să mă obosească. De-acum încolo, rămâi cu cei de vârsta ta, Madeline, ți-o recomand sincer. Lasă-i pe cei mari în pace și joacă-te cu tinerii ca ăla căruia i te-ai dăruit atunci. Or fi ei cam împiedicați și mitocani, dar îți vor oferi plăcerile ușoare de care ai nevoie înainte de a merge mai departe, la următoarea cucerire, la următoarea victimă.

– E îngrozitor ce spui!

– Nu ți-am promis să vorbesc frumos cu tine, Madeline, scrâșni el. Doar să dansez un nenorocit de dans și nimic mai mult.

– Atunci, dă-mi drumul.

Încercă să se smulgă, dar brațele lui o strânseră și mai tare.

– N-am nevoie de bunăvoința ta.

– A, nu, refuză Dominic, printre dinți. Vei sta aici și-ai să mergi până la capăt! Deja m-ai umilit destul!

– Iar tu nu m-ai umilit în seara aceea? ripostă ea, cu o furie care îi însoțea întotdeauna accesele de durere.

– Fiindcă n-am vrut să primesc ceea ce-mi... ofereai atât de ieftin? Poartă-te ca o târfă, și așa vei fi tratată, Madeline. Nu! o preveni el, când capul ei se ridică, aruncând flăcări din ochi. Nu face o scenă, că de nu, o să-ți pară rău!

– Vrei să te răzbuni, Dominic? întrebă Madeline cu voce ascuțită. Deci, asta era, nu? Vrei să te răzbuni pe mine, așa că te-ai hotărât să-mi acorzi un singur dans, de formă, după care să pleci, pentru ca toată lumea să înțeleagă de ce-ai dansat cu mine!

– Asta-i problema ta, Madeline, nu a mea, aruncă el nepăsător. Ai fi putut rămâne acasă în seara asta, ca să ne scutești pe toți, dar n-ai făcut-o, așa că acum ai de ales: sau mergi până la capăt, cât poți de elegant, sau faci ceea ce așteaptă toți oamenii ăștia de la tine și le arăți ce nebună proastă ești!

– A, păi atunci, în nici un caz să nu dezamăgim toată mulțimea de gură-cască, refuzând spectacolul așteptat! murmură sarcastic Madeline, cu ochii scăpărând. Ia să vedem, Dominic, cum ar fi mai interesant? Preferi să fug de-aici cu ochii în lacrimi, sau ar fi mai amuzant să mă prosternez la picioarele tale, cerându-ți iertare cu umilință?

Și, cu o smucitură violentă, se smulse din brațele lui și, ridicând bărbia, murmură:

– Cred că preferi a doua formulă, nu?

Imediat, se lăsă în genunchi la picioarele lui, cu rochia verde înfoindu-i-se în jur și capul cu păr negru și lucios plecat, într-o atitudine de pocăință.

Efectul fu absolut dramatic. În sală se lăsă o tăcere desăvârșită. Numai Dominic, după o înjurătură înceată care ajunse numai la urechile ei, răspunse în derâdere:

– De ce nu-ți bagi mințile-n cap, Madeline? Pentru numele lui Dumnezeu, maturizează-te odată!

Și plecă, furios.

Pentru toți cei care asistaseră la scenă, în seara aceea Dominic păruse să-și obțină răzbunarea, căci micul gest dramatic al Madelinei arăta doar ca o deznădăjduită cerere de iertare – neacordată. Numai Dominic știa că-și bătuse joc de el, și plecase fiindcă nu găsea nici o altă cale de a rezolva situația fără a se face iar de râs.

Madeline a rămas exact așa cum era, murind puțin câte puțin cu fiecare secundă care trecea, iar când tatăl ei a ridicat-o blând în picioare și a condus-o afară, vechea Madeline era deja moartă, iar cea nouă rătăcea pe undeva prin apropierea infernului. A avut nevoie de șase luni la Boston, pentru ca noua femeie să înceapă să se contureze, și de patru ani pentru a lua forma persoanei din prezent.

Nimeni, jurase adeseori Madeline de-atunci, n-avea să mai găsească un singur motiv de a o critica.

* * *

Madeline și Perry își petrecură dimineața de duminică în șeile cailor, călărind pe pajiștile înverzite și poposind să ia masa la un mic han de pe malul râului.

După aceea, se duseră la o plimbare pe lângă râu, atrăgând privirile celorlalți plimbăreți de duminică prin armonia cuplului pe care îl formau. Peste vreo zece minute, Madeline își adună curajul pentru a-i pune întrebarea care o chinuise tot weekendul.

– Perry... murmură ea cu grijă. Ți-aș putea cere o favoare?

– Sigur că da, răspunse binevoitor Perry. Orice dorești.

Madeline zâmbi abătută. Peste un moment, atitudinea lui n-avea să mai fie aceeași.

– Dacă le spun părinților mei că iau cina cu tine, la Londra, miercuri seara, ai să confirmi?

Perry se opri din mers.

– De ce? o întrebă el. Pentru ce ai nevoie de un alibi?

Madeline își trecu limba peste buzele care i se uscaseră dintr-o dată.

– Fiindcă mi-am dat întâlnire cu cineva, explică ea. Și nu le-ar conveni deloc, dacă ar ști cu cine.

– Cu cine?

Era întrebarea cea mai logică. Madeline trase adânc aer în piept.

– Cu Dominic, răspunse, crispându-se când Perry se întoarse spre ea furios.

– Ți-ai pierdut mințile? strigă el. Individul ăsta aproape că te-a crucificat în public, acum patru ani, și vii să-mi spui calmă că te-ai înțeles să iei cina cu el?

Decizia ei fusese oricum, numai calmă nu, reflectă Madeline cu amărăciune.

– Mai întâi l-am crucificat eu pe el, Perry, sublinie ea. Comunitatea asta este mică și strâns sudată. Atâta vreme cât discordia prostească dintre familiile noastre va continua, nimeni nu ne va uita crucificările reciproce. Și au de suferit oameni nevinovați. Mă întâlnesc cu Dominic fiindcă amândoi am ajuns la concluzia că trebuie să facem ceva ca să terminăm totul, și se pare că suntem singurii în stare s-o facem.

– Cum? se strâmbă Perry. Reîncepând să vă întâlniți? Purtându-vă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

– Da! răspunse Madeline, repetând apoi, cu tărie: da! Dacă de asta e nevoie, atunci o vom face.

– Înseamnă că ești o proastă, bombăni el nervos. Pentru că ți-ai petrecut ultimii patru ani din viață revenindu-ți după rănile cauzate de el. De el cauzate! Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, scrâșni, deschide ochii! Evită-l! Apără-te, și lasă-i pe ceilalți să-și poarte singuri de grijă!

– N-am de gând să mă arunc în brațele lui, să știi! spuse Madeline, în defensivă. Doar să luăm cina împreună, ca să discutăm probleme de familie.

– De unde știi? ripostă Perry. Din câte-am înțeles eu, acum patru ani te-a jucat pe degete. Ce te face să crezi că nu mai are și azi aceeași putere asupra ta?

Cuvintele lui o usturau – în primul rând fiindcă erau atât de adevărate – silind-o să-i răspundă cu aceeași monedă:

– Aș zice că râde ciob de oală spartă, nu crezi?

Perry avu bunul simț să roșească.

– De acord, mormăi el. Ai dreptate.

Christina van Neilson îl făcuse de râs în repetate rânduri, cu alți bărbați, până când Perry ajunsese la capătul răbdării.

– Dar asta nu-mi răspunde la întrebare, continuă. În patru ani, nu l-ai văzut niciodată, de unde știi ce-ai să simți în prezența lui?

Madeline coborî privirea – dar nu destul de repede pentru ochii ageri ai lui Perry.

– Aha, conchise el nervos. Deci, l-ai văzut.

Nu-i răspunse. Oricum, era prea târziu. Perry îi citise deja adevărul în ochi.

– Când? o întrebă ursuz. Unde?

– Într-o seară. Ieșisem să călăresc și ne-am întâlnit întâmplător...

Nu-i spuse și în care seară. Nu îndrăznea.

– Și ce s-a întâmplat?

– A, nu-ți face griji, Perry. Am reluat totul de unde ne-am întrerupt acum patru ani – aruncând unul în altul cu insulte.

Amintirea îi aduse pe buze un zâmbet cinic. Până și sărutarea lui Dominic fusese o insultă, crudă și aspră.

– Și-atunci ce te face să crezi că următoarea întâlnire cu el va fi altfel?

– Faptul că situația asta dintre familiile noastre e importantă pentru amândoi, răspunse Madeline. Suntem capabili să lăsăm animozitățile deoparte, în efortul de a căuta o soluție.

– Serios?

Pe neașteptate, Perry bombăni:

– Tare-aș mai vrea să treacă acum pe-aici. Cu câtă plăcere l-aș arunca în râu pe porcul ăsta!

Madeline zâmbi, luându-l de braț și îmbrățișându-l cu afecțiune.

– Nici nu știi de câte ori n-am simțit și eu același lucru față de Christina, mărturisi ea. Numai că eu voiam să-i dau brânci în cea mai apropiată piscină.

Cu un surâs amar, Perry comentă meditativ:

– Suntem doi idioți, nu-i așa?

– Mhmm, murmură Madeline a confirmare. Deci, mă acoperi miercuri seara?

Perry se opri din mers, luând-o de umeri pentru a o întoarce cu fața spre el.

– Îmi promiți că vei avea foarte, foarte mare grijă? o întrebă el în schimb.

Madeline dădu din cap.

– Îți promit că voi fi modelul fiicei mamei mele, făgădui ea cu gravitate.

La asta, Perry râse, căci Dee era cea mai cuviincioasă și manierată membră a înaltei societăți din Boston.

– Cred că o promisiune mai liniștitoare decât asta nici nu pot obține! consimți el.

Într-adevăr, își spuse Madeline. Spera numai să aibă puterea de a și-o respecta.

* * *

– Iei cina cu Perry, draga mea? repetă Louise cu ochii plini de acel zâmbet care o făcea pe Madeline să-i vină să scrâșnească din dinți. Ce frumos! E un tânăr așa de drăguț...! Și tatălui tău îi place. Are un fel de a fi care te face să te simți foarte bine în compania lui.

– Mă gândeam să folosesc apartamentul din Londra, ca să mă schimb, sugeră Madeline.

– Neapărat, aprobă Louise, zâmbind ușor la adresa felului cum Madeline schimbase subiectul, pentru a-i da de înțeles că n-avea nici o șansă de a-și satisface

curiozitatea cu privire la direcția în care se îndrepta relația dintre ea și Perry. Poate ar fi bine să rămâi și peste noapte, dacă întârziați. Să-i anunț pe soții Crowther că vii?

– O, ai fi atât de bună?

Suna potrivit de recunoscătoare. În realitate, o irita felul cum se repezea Louise să-i încurajeze așa-zisa relație cu Perry.

Umbre ale trecutului, își spuse ea, cu un mic fior pe șira spinării.

* * *

Miercuri, Nina era într-o dispoziție visătoare. În timpul ieșirii la cumpărături, Madeline n-o putea împiedica să ofteze cu duioșie la vederea fiecărui lucru care amintea, măcar, de copii.

– Nu cumva ne-ai ascuns ceva? își descusu ea sora vitregă când o convinse în sfârșit să se oprească la o cafea, într-unul dintre micile bistrouri răspândite prin toată Londra. Cum ar fi... lipăitul prematur al piciorușelor, de pildă?

– Maddie! exclamă Nina șocată, înroșindu-se ca racul. Charles n-a... n-ar... n-ar putea...

– Bine, bine, o iertă Madeline. Te tachinam doar. Dar, de obicei, mireselor nu le lasă gura apă tot timpul după leagăne, țarcuri și ursuleți.

– Charles...

Gura arcuită ca arcul lui Cupidon tremură, făcând-o pe Madeline să se rușineze.

– Charles vrea ca ziua nunții noastre să fie absolut perfectă. A spus că dorește să străbat naosul, în rochia albă, fără nici o ipocrizie care să întineze ziua. Ziua mea, Maddie, oftă ea visătoare.

Și din nou se închise în lumea ei, în timp ce Madeline își amintea de o altă ocazie și un alt loc unde un bărbat cu totul diferit îi spusese și ei aceleași lucruri.

Și, recunoscu ea, aceasta era adevărata problemă care o bântuise în tot timpul furtunoasei sale relații cu Dominic. Niciodată nu fusese sigură dacă nu cumva el se lăsase purtat de valul entuziasmului celorlalți. Faptul că reușise întotdeauna să se abțină de a face dragoste cu ea nu făcuse decât să-i sporească teama că, poate, voia s-o ia de soție numai fiindcă toți ceilalți păreau să găsească perfectă căsnicia lor – și pentru că Madeline părea să-l amuze.

Până și acest lucru pălise, în cele din urmă. În cele din urmă, Dominic n-o mai găsise deloc amuzantă.

Capitolul 6

– Încă îi mai omori cu zâmbetul, din câte văd, murmură Dominic, umrărindu-l cu o privire ironică pe maître d'hôtel, care după ce luase jacheta Madelinei se îndepărta roșind.

Trăgând aer în piept, Madeline îi zâmbi rece în semn de salut. Inima îi bătea nebunește, mâinile-i tremurau ușor, dar își ascundea onorabil nervozitatea.

– Madeline, murmură Dominic. Arăți superb.

Pe cât de simplu spus, pe atât de tulburător.

– Mulțumesc, replică ea încet, fără să-și trăda tumultul interior.

Dominic o luă de braț. Ca reacție instinctivă la atingerea lui, Madeline tresări și-și smulse brațul, înainte de a-și da seama ce făcea. Cu gura înăsprindu-i-se, Dominic

o privi încruntat. Apoi, hotărât, o luă iar de braț, privind cu ochi îngustați cum își stăpânea imboldul de a se smulge a doua oară.

– Acum patru ani, ne-am rănit mult unul pe altul, Madeline, spuse el sumbru. Dar nu-mi amintesc ca atingerea mea să te fi dezgustat vreodată.

Chiar așa? Dar asta însemna că-i înțelegea complet pe dos motivele de a se smulge.

– Atunci te rog să mă scuzi pentru această... reacție nejustificată, murmură Madeline. O poți pune pe seama nervozității.

La auzul cuvintelor ei, sprânceana neagră a lui Dominic se înălță sardonic.

– Am depistat cumva un strop de acid pe limba ta bine unsă? întrebă el insinuant.

Era într-adevăr cel mai frumos bărbat, își spuse Madeline, cu un sentiment neașteptat și copleșitor de singurătate.

– S-ar putea, recunoscu ea, susținându-i privirea ironică, dar sper totuși că n-a fost cazul.

– Ce calmă ești! comentă el sarcastic, în timp ce urcau împreună scara restaurantului, spre salonul exclusivist. Și cât de frumoasă și atât de sofisticată... Știi, eram pregătit să remarc că te-ai schimbat. În fond, patru ani înseamnă mult. Dar niciodată nu m-am gândit la posibilitatea că ai fi putut ceda ambiției lui Dee de a te transforma într-una de-a lor.

– Deci, nu ești mulțumit, conchise Madeline.

Derâderea din tonul lui o irita. În fond, nu făcuse decât să dobândească ceea ce el însuși o acuzase că-i lipsea complet.

Dominic ridică din umeri.

– În unele privințe, transformarea e pe cât de încântătoare, pe-atât de provocatoare, dar...

– Aha, zâmbi ea, trebuia să mă aștept să fie și un „dar“.

– Părul, de exemplu. Pe cealaltă Madeline aș fi văzut-o intrând la cel mai apropiat coafor și tunzându-se băiețește, numai ca să mă sfideze pe mine.

– În mod ceremonial, desigur, presupuse ea, înțelegându-i prea bine aluzia.

Între Dominic și părul ei existase cândva o poveste de dragoste aparte. Îi plăcea să-și îngroape fața în cascada de bucle mătăsoase, iar ei îi plăcuse să-i simtă degetele răsfirându-i-l, în imp ce reacționa la atingerea lui cu fiori care-i înfierbântau sângele în vene.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, Dominic, murmură ea rece, într-un efort de a-și ascunde emoția amintirilor, dar n-am fost chiar atât de crud lovită.

Pașii lui Dominic șovăiră. Iar Madeline avu mica satisfacție de a înțelege că răspunsul ei îl descumpănise.

– Ba ai fost, murmură el.

Apoi, fără a-i lăsa timp să-l contrazică, adăugă:

– Amândoi am fost.

O salvă un chelner, care se grăbi să-i instaleze cât mai comod la masa lor rezervată, în colț. Spre surprinderea ei, Dominic refuză să se așeze în față, alegând în schimb scaunul alăturat.

– Nu pot suferi să discut peste două farfurii cu mâncare, explică el, în timp ce chelnerul muta grăbit tacâmurile, înainte de a dispărea, lăsându-i cu listele. Iau cina cu o femeie frumoasă, și-atunci vreau s-o savurez pe ea, nu s-o privesc peste nu știu ce decorațiuni de pe masă.

– Această femeie n-a venit aici ca să te bucuri tu de frumusețea ei, replică Madeline, încercând să-l descurajeze. Voiai să discutăm. Despre Vicky, parcă ai spus.

– Încă nu, refuză el. Mai întâi vreau să-mi povestești despre tine. Ce-ai mai făcut, ce mai faci... cum o duci de fapt, Madeline.

– Bine, răspunse ea, începând să-i expună un rezumat al vieții ei la Boston. Mă simt ciudat, din nou în Anglia, declară, în încheiere. Acum casa mea e la Boston și mă simt mai bine acolo...

Mâna lui, acoperindu-i mâna pe fața de masă, o făcu să se întrerupă, cu respirația tăiată.

– Oprește-te, Madeline, îi ordonă el aspru. Nu mai tot încerca să-mi arăți cât de minunat de sofisticată și rafinată ai devenit, și renunță la toate aerele astea de blazare cu care ei reușit să-i păcălești pe toți, numai pe mine nu.

– Nu știu ce vrei să spui... protestă Madeline, încercând să-și tragă mâna de sub a lui.

Dominic, însă, nu-i dădu drumul, astfel încât fu nevoită să nu se mai zbată, adunându-și tot sângele rece pe care el i-l disprețuia atât de mult, pentru a-l privi cu o expresie calmă și răbdătoare.

– M-am simțit bine la Boston, repetă, după care clipi din ochi, pentru a întrerupe tulburătorul contact vizual; era prea periculos. Acolo m-am maturizat, Dominic. Nu încerca s-o cauți pe ființa nesocotită de odinioară; nu mai există.

Peste chipul lui trecu o umbră – un val de tristețe, ca la amintirea unei ființe dragi dispărute de mult.

– Și ești mulțumită de... această nouă imagine pe care o proiectezi?

Glasul îi era ciudat de blând, iar în ochi i se citea o înțelegere alarmantă.

Madeline își retrase mâna de sub a lui, ca pentru a se retrage și pe plan spiritual. Era mulțumită?

– Da, răspunse ea, sunt mulțumită.

Fericită? Nu. Vie? Nu. Trase adânc aer în piept.

– Și tu? îi pasă ea mingea conversației. Tu ești... mulțumit de viața ta? Vicky mi-a spus că l-au depășit pe tatăl tău în cursa câștigării banilor. La un asemenea nivel, cred că succesul are un gust foarte dulce.

Gura lui Dominic se crispă, înțelegându-i strategia. După un timp, reuși să se relaxeze, aplicându-și din nou masca urbană, civilizată.

– Cu toții avem... succese pe care să le savurăm, și... înfrângeri la care să medităm.

O privi direct în ochi, iar Madeline știu că fusese una dintre înfrângerile lui.

Când ajunseră la cafea, Dominic spuse, încruntându-se:

– Sunt îngrijorat din cauza lui Vicky.

– Da, și eu, fu Madeline de aceeași părere. Trebuie să rezolvăm cumva situația asta, Dom. M-am simțit îngrozitor, venind acasă să descopăr că între familiile noastre s-a iscat zâzanie.

Îl privi cu o expresie de scuză.

– În scrisori, nimeni nu mi-a suflat o vorbă. Și, sinceră să fiu, am fost foarte iritată când am aflat că situația asta a fost lăsată să se creeze numai din cauza... din cauza...

– Din cauza prostiei noastre, completă Dominic.

Cuvântul ales de el o făcu pe Madeline să se strâmbe nemulțumită. Totuși, alt termen mai potrivit nu găsea. Și, în orice caz, așa ceva n-ar fi dus decât la o discuție despre „prostia“ lor de care nu avea nici un chef.

– Biata Vicky a nimerit la mijloc. Și mă tem că nu văd nici o soluție. Știe că e binevenită în casa mea, că Nina vrea să-i fie domnișoară de onoare la nuntă, dar la fel de clar e că n-o poate face, fără a avea senzația că-și trădează familia.

Ridică din umeri, neputincioasă.

– Aș vrea...

Oftă, uitând un moment să se mai ascundă.

– Aș vrea...

– Ce-ai vrea, Madeline? o încurajă blând Dominic, cu privirea ațintită spre fața ei visătoare.

Madeline nu-i răspunse, pierdută în gânduri la fel cum obișnuia Madeline cea de odinioară.

– Ai vrea ca ultimii patru ani să nu fi existat? sugeră el, atingându-i părul ca și cum nu s-ar fi putut stăpâni. Ai vrea să dăm ceasul înapoi, într-o vreme când eram amândoi fericiți și toți se înțelegeau bine, fără nici o disensiune?

Dar existaseră disensiuni, își aminti ea, cu un junghi aspru în inimă.

– E ușor să privești în urmă și să-ți amintești numai părțile bune, spuse. Dar numai visătorii și naivii fac așa ceva.

Luă ceașca de cafea, cu acel prilej desprinzându-și din păr și mâna lui Dominic.

– Nu, continuă ea cu voce fermă. Nu vreau ca ultimii patru ani să dispară. Nu vreau decât ca discordia asta prostească să înceteze.

– Ar exista o cale, spuse calm Dominic.

Încet, Madeline puse la loc ceașca de cafea. Tonul acela era atât de familiar, încât îi dădea fiori. Tatăl ei obișnuise să-l folosească atunci când avea câte ceva neplăcut de spus. Și Dominic o făcuse, în împrejurări asemănătoare. De obicei, însoțea punerea în funcțiune a rotițelor din creier – un semn de rău augur pentru toată lumea.

– Nu știu ce vrei să spui, murmură ea, dar sunt sigură că n-o să-mi placă.

Zâmbetul lui Dominic îi dădu dreptate.

– Eu, unul, sunt convins că vei detesta ideea, încuviință el, după care, spre surprinderea Madelinei, se ridică în picioare. Vino, o chemă, luând-o de mână. Hai să plecăm de-aici.

Cu mișcări automate, se ridică și ea.

– Dar... unde ne ducem? îl întrebă, văzând că o trăgea spre ieșire.

– La apartamentul meu, anunță el, strângându-i și mai tare mâna când Madeline încercă instinctiv să și-o retragă.

– Nici nu mă gândesc să mă apropii, măcar, de apartamentul tău! protestă ea.

– De ce? Conține prea multe amintiri dulci? întrebă batjocoritor Dominic.

– Fiindcă mai trebuie să mă gândesc și la reputația mea!

– Înainte nu-ți făceai niciodată griji pentru prostiile astea.

– Pe-atunci, eram un copil zăpăcit.

Ajunseseră pe palier, când Madeline reuși să-l oprească în loc, răsucindu-l cu fața spre ea.

– Nu merg la tine acasă! insistă ea într-o șoaptă enervată.

Dominic îi privi un moment ochii scăpărători, apoi se întoarse fără o vorbă și începu s-o tragă în jos pe scară.

– Dominic...!

Era cât pe ce să bată din picior de frustrare, dar își aminti unde se afla și, strângând din buze, reuși să afișeze calmul rece dinainte.

– Refuz să fac o scenă, îl informă, lăsându-l s-o ducă spre ieșire.

– Contam pe asta, replică Dominic, cu o privire ironică spre obrajii ei înroșiți. Deși, adăugă el când ajunseră la ușă, unde șeful de sală îi aștepta deja, cu jacheta Madelinei pregătită, un moment m-ai cam îngrijorat.

Luă jacheta și i-o puse pe umeri.

– Chiar am crezut că vechea Madeline va sări de după fațada asta calmă și-mi va da o palmă.

Obrajii Madelinei se înfierbântară, în timp ce-și amintea un incident când îi făcuse tocmai acest lucru. Dominic o tachinase nemilos toată seara, în legătură cu o blondă fermecătoare pe care o zărise în partea cealaltă a încăperii, provocând-o încontinuu, până când Madeline își pierduse calmul și-i dăduse o palmă, luându-l pe nepregătite.

Dominic încremenise.

Încremenise toată sala, fețele întorcându-se în direcția lor.

În clipa următoare, calm, fără patimă, Dominic o pălmuise la rândul lui.

În sală răsunaseră exclamații șocate, cărora le urmase o tăcere grea, în timp ce Madeline stătea tremurând, cu ochii umplându-i-se treptat de lacrimi. Fără o vorbă, îi întorsese spatele și plecase, lăsându-l singur.

Dominic o ajunsese la ușă, unde o apucase de încheietură, întorcând-o spre el. Îi privise obrazul înroșit, brăzdat de lacrimi, și, cu un geamăt răgușit, o strânsese în brațe.

– Iartă-mă, spusese el.

Atâta tot – dar cu o asemenea încărcătură emoțională, încât o zguduise.

– Bine, vin, îi răspunse acum Madeline, încet.

Dominic se încruntă, surprins de neașteptatul ei abandon. Dar în fond, își spuse Madeline în timp ce ieșea, el nu-i putea citi gândurile, amintindu-și un moment când dragostea ar fi făcut-o să-l urmeze, fără șovăire, până la capătul Pământului.

* * *

Apartamentul din oraș al lui Dominic Stanton era situat la ultimul etaj din clădirea băncii. Era o locuință destul de inaccesibilă, uriașă, în care s-ar fi putut ține, la nevoie, o adunare generală a familiei Stanton.

– Fort Knox, murmură el, în timp ce așteptau ca paznicul să acționeze sistemul de siguranță, descuind ușa din spatele clădirii. Ți-e frig? o întrebă, văzând că se înfiora.

Și îi atinse obrazul cu vârfurile degetelor, privind-o cu ochii aproape negri în lumina slabă a luminii de serviciu.

Surprinsă de această mângâiere neașteptată, Madeline ridică privirea spre el.

– Madeline... murmură încet Dominic. Să știi că...

Ușile se deschiseră, lăsând să-i inunde lumina fluorescentă, iar Madeline se simți profund ușurată când Dominic nu mai continuă, conducând-o spre lift.

Ascensorul îi purtă rapid în sus, până în holul mare al apartamentului. Îi întâmpină lumina blândă a lămpilor aprinse automat la sosirea cabinei. Madeline se lăsă condusă de Dominic spre o ușă din stânga, dincolo de care se afla o cameră tulburător de familiară.

Era salonul lui privat și nu conținea nimic pretențios, numai lucrurile pe care Dominic le dorea în preajmă când se relaxa – un birou plin cu hârtii în dezordine, două canapele uriașe, de catifea roșie, un bar bine aprovizionat, un televizor și un sistem hi-fi scump, nelipsitul computer conectat la rețeaua băncii, cărți și reviste împrăștiate peste tot.

– Asta nu era aici ultima dată când am venit, observă Madeline, privind o pictură cu ramă aurie prinsă pe peretele din față.

Dominic o privi pe sub pleoape, în timp ce mergea spre bar.

– Da, murmură el, am adus-o recent.

Madeline se apropie s-o vadă mai bine. Îi amintea de ceva...

Fără să observe cât de nemișcat o privea Dominic, studie casa mare, zugrăvită în alb și negru, cu acoperișul de ardezie cenușie lucind, proaspăt spălat de ploaie, și ferestrele mici scânteind ca diamantele în lumina soarelui.

Îi amintea de vechea casă Courtney, aflată cam la jumătatea distanță între a ei și cea a Stantonilor. Dar, câtă vreme anii fuseseră blânzi și iubitori cu conacul din tablou, casa Courtney fusese lăsată să se părăginească rău de-a lungul timpului, pierzându-și frumusețea.

De pe buze i se desprinse o șoaptă. Întotdeauna simțise un fel de afecțiune tristă față de conacul Courtney.

– A cui e?

– Casa, sau pictura? întrebă Dominic, venind lângă ea cu două pahare. Tabloul e al meu. L-am găsit întâmplător într-o zi, acoperit de praf. Nu arăta ca acum... În primul moment, rama mi-a atras atenția. Când m-am uitat mai bine la pânză, mi-am spus că merită să fie recondiționat – și, după cum vezi...

Arătă cu paharul spre pictură.

– ...A meritat.

– Aș putea să-l cumpăr? întrebă impulsiv Madeline, privindu-l cu ochi plini de speranță. Îți plătesc prețul întreg, se grăbi ea să adauge.

– De ce ți-l dorești?

N-o privea pe ea, ci tabloul, dar Madeline simți o tensiune nou apărută.

– Îmi... îmi amintește de casa Courtney.

Dominic nu spuse nimic, îngustându-și doar ochii, ca și cum ar fi încercat să observe asemănarea. Un timp, amândoi stătură tăcuți.

– Cât de serioasă e povestea dintre tine și Linburgh? întrebă el dintr-o dată.

Madeline întoarse brusc capul, privindu-l surprinsă.

– Ce legătură are asta cu tabloul?

Fără să răspundă, Dominic continuă să privească pictura. Madeline se încruntă, întrebându-se ce se întâmpla în mintea aceea a lui atât de complicată.

După încă o pauză prelungită, o privi în sfârșit, cu ochii întunecați și pătrunzători.

– Poți avea ceea ce se află în ramă, în ziua când vei putea veni să-mi spui că ai renunțat pentru totdeauna la Linburgh.

Ochii ei se dilatară de uimire.

– De ce vrei să fac asta?

Singurul răspuns fu zâmbetul lui strâmb, iar Madeline își coborî privirea, în timp ce simțea un ghem strângându-i-se pe neașteptate în mușchii abdomenului. Dominic încă o mai dorea. Tocmai i-o mărturisise.

Capitolul 7

Zguduită, Madeline se îndepărtă de Dominic, așezându-se pe o canapea, în timp ce se chinuia să ascundă efectele acestei revelații.

Avusese nevoie de patru ani ca să treacă peste ultima ciocnire cu acel om, iar acum, după doar trei scurte întâlniri, el reușea să șteargă acei patru ani ca și cum nici n-ar fi fost!

Sorbi din pahar, cu ochii în jos, știind că o privea, o aștepta să spună ceva, să răspundă declarației lui rostite pe un ton atât de firesc.

Înălță capul, iar privirile li se întâlniră și se susținură, făcând ca prin tot trupul Madelinei să se reverse vechea fierbințeală nicicând uitată. Dominic își deznodase papionul și-și descheiase primii nasturi ai cămășii, lăsând să i se vadă gâtul robust și bronzat. Gura Madelinei se uscă,

silind-o să mai ia o înghițitură din pahar, dar vinul alb slab nu făcu decât să-i ațâțe și mai mult agitația din trup.

Madeline trase aer în piept, încet, controlat, simțind cum i se zbuciuma inima între coaste.

– Relația mea cu Perry nu te privește, reuși ea să răspundă într-un târziu.

– Poate că nu, consimți Dominic. Dar ți-aș fi recunoscător dacă mi-ai spune, oricum.

– Încă mai explorăm posibilitățile...

– Și Christina van Neilson? interveni el netulburat, făcându-i sprâncenele fine să se arcuiască.

– Te-a apucat pasiunea bârfelor, Dom? întrebă ea cu o liniște aparentă, simțind cum palpitația din abdomen i se întețea.

Zâmbetul lui abătut îl dădu de gol.

– Relației dintre Linburgh și van Neilson i s-a făcut multă reclamă, chiar și aici. Și, din câte știu eu, nu Linburgh a fost cel care i-a pus capăt.

Aștepta vreun comentariu din partea ei despre logodna anulată a lui Perry?

– Cum spuneam, încă mai explorăm posibilitățile, refuză Madeline să-i dea și alte amănunte.

Cu un oftat nervos, Dominic plecă de lângă tablou.

– Nu încerc decât să înțeleg, Madeline, dacă are sau nu vreun drept să se simtă stăpân pe viața ta.

– Nimeni nu are asemenea drepturi în ceea ce mă privește, răspunse ea răspicat.

O studie un moment, observându-i limpezimea albastră a privirii, înainte de a replica încet:

– Adineaori, am spus că știu o cale de a pune capăt acestei discordii dintre familiile noastre.

Și, netulburat, trecu la motivul pentru care veniseră amândoi acolo.

– După cum văd eu situația, continuă el, totul a început din cauza noastră. Prin urmare, de noi depinde ca să îndreptăm lucrurile...

– Așa...? întrebă ea prudentă, îndemnându-l să continue.

– ...Încercând – atâta cât putem – să dăm ceasurile înapoi cu patru ani.

Madeline simți că începea să-și piardă calmul, dar se grăbi să se controleze.

– Și cum ar trebui să răspund la o asemenea propunere, mă întreb? murmură ea răutăcios. Știi, cred că ar fi mai bine să continui, înainte de a aștepta vreo reacție de la mine.

Ironia ei făcu buzele lui Dominic să se arcuiască admirativ.

– Mă gândeam, răspunse el la provocare, pe același ton nepăsător, mă gândeam că o... o reconciliere publică, eventual... în weekendul care urmează, la Prestoni... ar putea să...

– Și cum ai vrea să înscenăm această... minunată reconciliere? îl întrerupse cu voce tăioasă Madeline. Vrei cumva să... să mă înjosesc din nou la picioarele tale, astfel încât acum să-mi poți acorda grațios iertarea și, voilà! Totul va fi din nou bine și frumos!

Dominic avu tupeul să zâmbească.

– Credeam că mai degrabă acum ar fi rândul meu să-mi cer iertare, sugeră el. La urma urmei, nu cred că distinsa lady pe care o văd aici în seara asta s-ar mai înjosi în fața cuiva.

– Și-atunci, cum te gândești să jucăm această... scenă a reconcilierii?

Era curioasă, sincer curioasă să afle ce plan rocambolesc ticluise. Îl cunoștea pe Dominic, știa cum funcționa mintea lui întortocheată. Niciodată în viața lui nu abordase vreo problemă simplu și de-a dreptul.

– Aș putea să mă prosternez eu la picioarele tale, cred, murmură el gânditor. Și te-aș lăsa pe tine să acorzi grațios iertarea. Dar...

Oftă ușor, meditativ.

– La fel ca tine, nu mă văd în rolul solicitantului umil.

Nici Madeline nu-l vedea. Dominic era un om prea mândru ca să se târască.

– Prin urmare, continuă el încet, măsurându-și cuvintele pentru a obține un efect maxim, mă întrebam ce-ai zice să jucăm un scurt episod de... ia să vedem,

cum să spun? murmură îngândurat, cu o privire speculativă. Cochetărie cred că e un cuvânt destul de potrivit, dar sună cam demodat, și presupun că flirt e mai aproape de adevăr. Te-ar interesa să ai un mic flirt cu mine? o invită el, provocând-o cu o lucire batjocoritoare în ochi.

Numai această obrăznicie în sine era de ajuns pentru a o face să zâmbească.

– Hmm... își țuguie ea buzele, cu o afectare pe care o învățase de la contemporanele ei din Boston, dar n-o folosea decât rareori. Cuvântul flirt sună îngrozitor de capricios, Dominic.

Vocea îi era plină de suficiență, iar cu mâna schiță un gest leneș.

– Am putea, desigur, doar să ne strângem mâna și să ne prefacem că ne-am împăcat, nu? sugeră ea. Ar fi mult mai civilizat decât un flirt. Ce zici, Dominic, să ne purtăm doar ca doi buni prieteni? îi propuse, imitându-i tonul ironic.

– Nu mă iei în serios, o acuză el cu gravitate.

Madeline îl privi cu ochi mari.

– Nu mai spune! Tu chiar vorbeai serios?

– Dumnezeule! oftă Dominic, cedând primul. Chiar ești incorigibilă, nu-i așa?

În timp ce o senzație de triumf îi însuflețea sângele în vene, Madeline își păstră aerul sarcastic.

– O, dar văd că ești serios! exclamă ea șocată.

Dominic mormăi printre dinți ceva deloc plăcut la auz. Furios, luă o înghițitură din pahar.

– N-au exagerat, nu-i așa, când au spus că te-ai făcut de nerecunoscut? comentă el, cu o grimasă de dezgust. Sperasem să se refere numai la înfățișare, dar te-ai schimbat complet, este?

– În ce sens? mușcă Madeline de bunăvoie momeala.

– Toată sofisticarea asta blazată!

– Vai, îți mulțumesc...! imită ea accentul tărăgănat din Boston, deși fierbea în sinea ei. Mă bucur să descopăr că nu mi-am irosit de pomană patru ani din viață.

– Termină! se răsti Dominic, trântindu-și paharul pe masă.

Madelinei îi scăpă un oftat.

– Iartă-mă, murmură ea cu voce grea. Aș vrea să fim prieteni, pentru Vicky. Măcar pentru Vicky, dacă nu și pentru noi înșine. Dar nu știu dacă o prietenie între noi doi ar fi vreodată posibilă.

Nu crezuse că s-ar fi ostenit să-i răspundă. Totuși, după ce trase adânc aer în piept, Dominic îl expiră încet, într-un oftat prelungit.

– Da... murmură el. Aici, tind să-ți dau dreptate.

Se întoarse cu fața spre ea și se priviră serioși. În vibrațiile dintre ei se simțea un amestec ciudat de amintiri: durere și iubire.

– De ce-ai făcut-o, Madeline? întrebă el pe neașteptate, cu glasul scăzut și îngroșat. De ce-ai fugit așa?

Madeline coborî privirea.

– Mai bine să nu dezgropăm morții, propuse ea abătută. Eram atât de tânără și necugetată, iar tu erai...

– Cum eram? murmură el.

Văzând că ezita, o apucă de umeri, ridicând-o în picioare. Avea o expresie aspră, sfredelindu-i ochii cu o privire tenebroasă, pătrunzătoare.

– Ce scuză am eu pentru ceea ce s-a întâmplat acum patru ani? întrebă, zgâlțâind-o ușor, fără să se poată stăpâni, cu degetele înfipte în carnea umerilor. Ușor ți-e ție să-ți folosești tinerețea și impulsivitatea ca scuze pentru cum te-ai purtat. Dar ce scuze am avut eu? Spune-mi, dacă știi cumva, mârâi el în continuare, pentru că m-ar ajuta să înțeleg un lucru pe care n-am reușit să-l justific în patru ani nenorociți!

Ochii Madelinei se umplură de lacrimi.

– Nu știu, șopti ea, zguduită. Pur și simplu nu știu ce-ai crezut sau ce-ai simțit atunci, Dominic! Cum aș putea ști, când tu nu mi-ai îngăduit niciodată să te cunosc?

Gura i se arcui în jos, cu toată amărăciunea și frustrarea pe care le adunase în ultimii patru ani.

Strângând din dinți, făcu un efort să se calmeze și îi adresă un zâmbet atât de blazat pe cât o acuzase el că era.

– Mai bine consideră-te norocos că ai scăpat atât de ușor, propuse ea acru, în loc de a încerca să înțelegi. Ce mai contează, când tot ce s-a întâmplat a fost un dezastru?

În loc de a se înfuria și mai tare, așa cum se așteptase ea, Dominic zâmbi trist, lăsând-o să se îndepărteze de el.

– „Un dezastru" e un răspuns atât de simplu, nu-i așa? Dar, continuă el mai serios, deruta pe care o lasă în urmă e cauza adevăratelor probleme.

Se rezemă de bar, înfundându-și mâinile în buzunarele pantalonilor negri, cu o expresie gravă.

– Deruta pe care am lăsat-o în urma noastră, Madeline, i-a afectat și continuă să-i afecteze pe toți cei apropiați nouă. Avem o responsabilitate față de ei și trebuie să facem ceva, conchise el categoric.

– Îi voi spune Ninei să scrie invitații pentru toți membrii familiei Stanton, sugeră Madeline, și voi veni să le predau personal. N-am intenția să mă implic în conflictul ăsta, Dominic, îl preveni ea. Iar familiile noastre o vor afla imediat ce am ocazia s-o arăt – dacă, mai bine zis, familia ta va apărea din nou în compania familiei mele.

– N-au venit la Lassiteri, pentru a-ți lăsa ție timp să te acomodezi, Madeline. N-a fost un mesaj personal la adresa ta.

– Știu. Am reușit să deduc și singură.

Ridică spre el o privire rece.

– Nu eu am deprins obiceiul de a interpreta toate gesturile ca pe niște insulte, Dominic, îi aminti ea. Încă mai țin mine cât de calzi și iubitori au fost cu mine părinții tăi.

– Țin mult la tine, spuse el încet.

Inima Madelinei se strânse dureros.

– Da, dădu ea din cap. Și eu țin la ei. Iar mâine seară le voi face o vizită, ca să le-o și spun – aducând și invitațiile Ninei, pentru a îndulci pastila amară a faptului că Madeline Gilburn le amenință din nou liniștea.

Dominic se rezumă să zâmbească.

– Și ce crezi că va avea de spus tatăl tău despre asta?

Cu un gest nervos, Madeline răspunse încăpățânată:

– Va fi nevoit să accepte.

Apoi întoarse capul spre el, cu o expresie la fel de iritată.

– Nu înțeleg de ce ai lăsat lucrurile să se lungească atâta, Dominic! Dacă eram acasă, aș fi avut grijă ca toată aiureala asta să înceteze de mult!

– Serios? replică el ironic. Încep să-mi dau seama cât de puțin cunoști problema.

O privi gânditor, păstrându-și poziția nonșalantă.

– Știai, de exemplu, că tatăl tău și al meu au fost cât pe ce să se încaiere din cauza despărțirii noastre? Știai că tatăl tău și-a retras toate conturile din banca noastră, într-o perioadă foarte dificilă pentru noi – și o știa? Mai știai,

continuă el necruțător, că chiar în clipa asta tatăl tău încearcă să obțină finanțarea unei mari bănci dar, ca de obicei, toți se codesc să accepte o idee de-a lui Edward Gilburn?

Madeline era atât de uimită, încât Dominic își dădu seama că era o veste nouă pentru ea.

– L-aș finanța eu, Madeline, spuse el. La cel mai mic semn, i-aș da banii care să-l ajute să-și pună ideea pe picioare. Dar e atât de-al dracului de încăpățânat, încât nici nu vrea să discute cu mine!

– Ai încercat să-l abordezi?

Madeline era vizibil zguduită, cu obrajii palizi pe sub fondul de ten subțire.

– De două ori, dădu din cap Dominic, întorcându-se să-și ia paharul. Și nici nu s-a deranjat să-mi confirme primirea apelurilor telefonice.

– Încăpățânat bătrân, bombăni Madeline. Și ce propui să facem?

Dominic se întoarse din nou cu fața spre ea.

– Trebuie să-i dăm impresia că ne gândim să mai facem o încercare, îi răspunse. E singurul lucru care ar topi gheața dintre ei. Întotdeauna i-a încălzit ideea că noi doi am fi un cuplu. La naiba, scrâșni el, aș spune chiar că au avut o contribuție destul de însemnată în a te împinge spre mine! Dacă stau să mă gândesc, toți ne-am repezit. Toți suntem vinovați că am încolțit prada, uitând că ea avea obiceiul să riposteze zgâriind și mușcând.

– Din câte-mi amintesc eu, tu ai fost cel încolțit, murmură Madeline, amintindu-și îngrozitoarea noapte când încercase să-l seducă.

– Eram destul de matur ca să fiu stăpân pe deciziile mele. Tu nu erai.

– Nu obișnuiesc să flirtez, Dom.

– Da, n-am uitat, răspunse el serios, cu privirea furată de o amintire. Atunci, ce-ai zice de-o relație romantică?

– Ce...? Încă una?

– Da, dar de data asta va fi altfel. Doar nici unul dintre noi nu e în pericol să repete vechile greșeli, nu? Chiar tu mi-ai spus la telefon că ți-ai învățat bine lecția, iar eu...

Zâmbi, gândindu-se la ceva numai de el știut.

– Pentru mine, împrejurările vor fi diferite. Deci, ce-ar fi să ne permitem o mică poveste romantică? Cu siguranță, nu suntem imuni unul față de celălalt, așa că nu ne-ar fi greu să dăm impresia de credibilitate.

O provocare? se întrebă Madeline, simțind furnicăturile ispitei prin terminațiile nervoase. Vechea Madeline avusese întotdeauna o mare slăbiciune față de provocări.

– Și gândește-te cum s-ar dezumfla toate bârfele alea veninoase, dacă am fi văzuți din nou împreună.

– Și toate mămicile alea cu apucături de combinatoare, râse Madeline, cum se vor mai tângui de disperare!

Nina îi povestise cum îl vânau pe Dominic mamele ambițioase, împingându-și spre el fiicele.

– Vicky va fi în culmea mulțumirii, continuă el. Iar părinții s-ar teme atât de tare să nu ne certăm din nou înainte de a apuca să ne căsătorească, încât toată ziua și-ar face vizite ca să planifice nunta până să ne tragem noi respirația! S-ar putea să fie...

– ...De-a dreptul înspăimântător, i-o reteză scurt Madeline, temperându-i entuziasmul. Nu mai rămâne decât să propui să ne logodim din nou!

– Și de ce nu? replică el.

Madeline îl fulgeră cu privirea.

– Și ce vom face când tot bâlciul se va termina, și toți au să se iubească din nou la nebunie? Când Nina va fi măritată, în prezența întregului clan Stanton, iar Vicky nu se va mai simți trasă în două direcții contrare? Vom rămâne în mrejele încâlcite ale unei false povești de dragoste, încercând să ne descurcăm singuri.

– Toate la timpul lor, comentă el nepăsător. Doar dacă nu cumva te temi că te-ai putea îndrăgosti iar de mine.

Madeline se burzului imediat, înălțându-și cu dispreț trufaș sprâncenele fine.

– Tu vrei ca această... așa-zisă poveste de dragoste să meargă înainte, sau nu? îl întrebă ea.

– Scuză-mă, zâmbi Dominic, însă n-am putut rezista ispitei; mă așteptam să mi-o arunci în față, dar n-ai făcut-o, așa-i?

Refuzul ei de a comenta îl făcu să râdă încet.

– Deci, încheiem un pact de a ne comporta ca doi amorezi topiți de adorație până ni se împacă familiile, sau nu?

Madeline îl privi câteva momente în ochi. Ar fi meritat riscurile, numai ca să vadă cum cădeau toate acele măști condescendente din jur.

Trase adânc aer în piept.

– Și cum propui să... punem în mișcare această farsă? întrebă ea.

Era o acceptare și o știau amândoi.

– Dar să nu propui din nou petrecerea de la Prestoni, îl preveni, adăugând acru: nu mă mai interesează reconcilierile în public... Experiența asta amară mi-a fost de ajuns, o singură dată.

– Lovitură sub centură, Madeline, o dojeni Dominic,după care se ridică brusc, destinzându-și umerii încordați. Mâine iei prânzul cu Vicky, nu? Voi veni și eu, dacă ești de acord. Ăsta va fi începutul, cred.

– Perfect, acceptă Madeline, întorcându-se încet spre ușă.

– Unde te duci? exclamă el consternat.

– Acasă, îl informă ea rece. Am discutat tot ce aveam de discutat, iar acum e timpul să plec.

De fapt, abia aștepta să scape. „Prea mult Dominic Stanton face rău la sănătate!“ se avertiză ea în gând.

– Continui să fii enervantă, atunci când vrei, mormăi el, ajungând-o din numai trei pași. Și, apropo, să știi că-mi place, adăugă.

– Ce-ți place?

– Noua Madeline. O vrăjitoare sofisticată... Te-apucă bâțu' numai când te gândești.

– Dominic, îl preveni ea, neavând deloc chef de complimentele lui argotice.

– Tocmai m-am gândit la ceva, propuse Dominic, făcându-i nervii să tresară când se apropie, imobilizând-o în dreptul ușii închise. N-ar strica să exersăm puțin, cât timp o putem face fără martori.

– C-ce vrei să spui...?

– Să ne atingem... ridică el din umeri. Să ne sărutăm... Manevre din-astea.

Înțelegându-i prea târziu intențiile, Madeline încercă să se strecoare pe lângă el, numai pentru a se pomeni strânsă la pieptul lui.

– Nu! strigă ea.

Dominic o ignoră, cu un zâmbet în parte jucăuș, în parte pătimaș, pe buze.

– Ai cea mai delicioasă siluetă pe care am avut vreodată plăcerea s-o strâng în brațe, îi spuse el încet. Rochia asta ar trebui să poarte un semnal de avertizare, atât de provocatoare e!

Își coborî senzual mâinile peste trupul ei, de la sânii gingași până la șoldurile pietroase, iar Madeline nu-și putu stăpâni un mic oftat de plăcere.

– Și gura asta... murmură el. Gura asta adorabilă, ca zmeura...

– Nu...!

Prea târziu! Dominic își coborî capul și-i captură buzele, iar în timp ce Madeline se străduia să nu reacționeze, totul în trupul ei o luă razna.

– Mai respiră o dată adânc, Madeline, o sfătui el încet, cu gura atât de aproape de a ei încât cuvintele vibrau tremurătoare de pe o pereche de buze pe alta. Vei avea nevoie, fiindcă exercițiul ăsta n-a fost de ajuns. Nici pe departe.

De data asta, tot ceea ce lipsise din primul sărut se regăsi în al doilea. Căldura – o dogoare care-i ardea buzele, silindu-le să se despartă. Pofta – care făcea limba lui Dominic să i se strecoare în gură pentru a se lupta lacomă cu a ei. Și pasiunea – o pasiune atât de intensă, încât îi smulse Madelinei un geamăt, în timp ce trupul îi lua foc, flăcările dansând ca niște aplauze pentru un spectacol după care simțurile ei flămânde tânjiseră ani de zile.

Copleșită, se smulse de lângă el, ajutată de furie și de dezgust când se răsti într-o șoaptă răgușită:

– Asta a fost o greșeală. Nu trebuia s-o faci.

– De ce? întrebă el senzual și cald, mângâindu-i părul ca și cum ar fi liniștit un ied speriat, nu o femeie inflamată de sexualitate.

– Fiindcă praful s-a ales de toate planurile noastre, îl informă ea rece. Voi căuta altă cale pentru a vindeca ruptura dintre familii. Și fără ajutorul tău!

– Numai pentru că te-am sărutat?

Suna înspăimântător de sarcastic. Madeline își simți obrajii înroșindu-se atât de tare, încât umilința o arse până-n măduva oaselor.

– Trebuia să fac ceva ca să pătrund prin zidul ăsta de gheață cu care te-ai înconjurat, spuse el în derâdere. Dumnezeu mi-e martor că n-am convinge pe nimeni de nimic, dacă m-ai congela de fiecare dată când m-aș uita, numai, la tine!

Disprețul din cuvintele lui o făcu să ridice capul.

– Ei bine, acum nu mai trebuie să-ți faci griji pentru reacțiile mele, replică ea, întorcându-se cu mișcări țepene, pentru a pune o mână tremurătoare pe clanță. Nu vreau să mai am nimic de-a face cu tine, Dominic. Te rog, lasă-mă să plec.

– Nu fi proastă! scrâșni el, redevenind în sfârșit serios. Doar nu poți să dai bir cu fugiții doar pentru două sărutări neînsemnate!

Neînsemnate! Dacă nu ieșea imediat de-acolo, avea să-l lovească! Reuși să deschidă ușa, în pofida mâinii lui care continua s-o apese.

– Linburgh e cauza?

Dominic o urmă în hol, unde o apucă de braț, răsucind-o spre el.

– Fiindcă, dacă așa e, mai bine mi-ai spune-o, în loc să joci teatrul ăsta – atâta indignare feciorelnică, numai pentru un afurisit de sărut!

Madeline se întoarse spre el, cu ochii scăpărând de furie.

– Nu, spuse ea crispată, nu e nici Perry, și nici un alt bărbat. Dacă vrei să știi adevărul, fără nici un fel de menajamente, am să ți-l spun. M-am întors pentru că am sperat că patru ani fuseseră de ajuns ca să înțeleagă toată lumea că am avut dreptate. Dar se pare că n-au fost de ajuns. Așa că declar acum, clar, ca să nu încapă nici o îndoială. Nu sunt disponibilă, nici pentru cochetării, nici pentru flirturi și nici pentru relații romanțioase, simulate sau nu, cu tine. Și nu fiindcă sentimentele mele s-ar îndrepta spre un alt bărbat. Numai pentru că nu te doresc!

– Ai terminat? întrebă el scurt.

Madeline dădu din cap.

– Atunci, te duc acasă.

Străbătură distanța într-o tăcere împietrită care se reflecta în duritatea de granit a trăsăturilor lui. Dominic o conduse până la ușă, și abia acolo răspunse la toate cuvintele pe care Madeline i le aruncase în față.

– Ești o mincinoasă, Madeline, începu el. Nu știu dacă mă minți numai pe mine, sau și pe tine însăți. Dar asta faci: minți. Ai reacționat la fel cum am reacționat și eu față de tine – cu o patimă și o poftă adunate în patru ani lungi

și frustanți. Gândește-te la asta, la noapte când vei zăcea în pat, în toată splendoarea singurătății tale. Și să te mai gândești la încă un lucru...

Își apropie fața de a ei, cu o furie atât de intensă încât i se vedea pulsând prin vene.

– Dacă această... situație dintre familiile noastre nu se rezolvă curând, nu numai Vicky va avea de suferit mai mult decât suferă deja, ci și tatăl tău va intra în niște dificultăți financiare cumplite! Are nevoie de ajutorul meu și nu-l poate obține altfel decât cooperând cu mine!

Gura lui îi administră un ultim sărut, usturător, după care Dominic plecă furios, în timp ce Madeline îl privea fără o vorbă, prea zguduită de adevărul insuportabil al cuvintelor lui.

Ochii îndurerați i se umplură de lacrimi când îl văzu intrând în lift și apăsând pe butonul de coborâre. Simțea nevoia disperată de a fugi după el și chiar făcu un pas șovăitor, înainte de a-și impune să rămână pe loc, privind cum se închideau ușile ascensorului peste chipl lui dur și furios.

Vechea Madeline era cea care ar fi alergat după bărbatul ei. Cea nouă își păstra mândria cu orice preț.

Capitolul 8

Nu venise. De ce se așteptase să-l vadă apărând, Madeline nu știa. Dar speranța o urmărise în tot timpul felului întâi și tocmai începea să i se risipească, în timp ce așteptau să le fie servit al doilea.

– Îți spun eu, Maddie, continua Vicky să turuie emoționată, dacă îl înhață pe ăsta, am să-l fac pe tatăl meu să-și înghită toate comentariile alea disprețuitoare despre neputința femeilor într-o lume a bărbaților! Și arată de-a dreptul delicios!..

Și atunci îl văzu, încadrat între aplicele de alamă de la intrarea în restaurant – și inima i se opri în loc, după care începu să-i lovească dureros coastele.

Deci, tot venise, până la urmă. În ciuda tuturor cuvintelor veninoase pe care i le aruncase în față, venise, iar Madeline fu nevoită să-și muște dureros buza de jos pentru a-i opri tremurul, pradă unui neașteptat val de însuflețire.

Atâta despre disprețul noii Madeline! își spuse ea ironic, privindu-i ochii cenușii ca ardezia care scrutau mesele ocupate.

Le văzu. Peste creștetul capului lui Vicky, Madeline îl văzu cum o fixa cu o privire fermă și trebui să-și încleștеze sub masă mâinile tremurătoare, în timp ce Dominic pornea spre ele.

– ...American până-n măduva oaselor, spunea Vicky mai departe. Înțelegi ce vreau să zic. Numai mușchi pietroși și politețe sexy. Are o față ca a lui Superman și un trup pe măsură.

Făcu o pauză, îngăduindu-și un fior slab. Madeline, însă, nu observă. Era prea ocupată să urmărească înaintarea lui Dominic, incapabilă să-și desprindă ochii dintr-ai lui.

– Bună, Madeline, o salută el calm, oprindu-se lângă scaunul surorii lui.

Auzindu-i glasul, biata Vicky tresări, aproape căzând de pe scaun. Sporovăiala i se opri brusc.

Madeline coborî privirea spre ea. Parcă ar fi împietrit de-a binelea, cu groaza întipărită pe fața albă ca hârtia. Ridică o privire opacă spre Dominic.

– Bună, Dominic, răspunse ea încet la salut.

– Vă deranjează dacă iau și eu loc? ceru el permisiunea, netulburat.

– Dom... încercă Vicky, răgușită, să articuleze o rugăminte.

– Mută-ți poșeta pe scaunul celălalt, ca să-i faci loc fratelui tău, îi spuse cu blândețe Madeline.

În clipa când Dominic se așeză, lângă el apăru un ospătar, interesându-se cu ce să-l servească pe domnul.

– Beau doar o cafea, când le-o aduci și domnișoarelor, răspunse nepăsător Dominic; apoi se întoarse din nou spre Madeline. Și cum mai merg planurile pentru nuntă? vru el să știe.

– Foarte bine, răspunse ea. Mai e o lună întreagă până la ziua cea mare, dar o știi pe Louise, le face pe toate din timp, adăugă zâmbind.

– Charles Waverley e un om cumsecade, comentă serios Dominic. Sper ca Nina să fie fericită cu el.

– Nu mă îndoiesc.

Madeline aruncă o privire spre Vicky. Biata fată era chinuită de o tensiune îngrozitoare și stătea cu capul în piept și mâinile ascunse sub masă, probabil încleștate. Ochii lui Madeline se umplură de milă tandră, în timp ce reveneau spre Dominic. Acesta ridică ușor din umeri, cu gura arcuită într-o expresie de tristețe.

– Îl cunoști bine pe Charles? întrebă ea, vorbind pe un ton calm și firesc.

– Destul de bine.

Îi văzu brațul mișcându-se și bănui că-și apucase sora de mâini. Într-adevăr, Vicky ridică brusc privirea, pentru a vedea zâmbetul încurajator al fratelui ei.

– Și Vicky și-a închipuit la un moment dat că era îndrăgostită de el – nu-i așa? o întrebă el, pe un ton de tachinărie blândă.

– Nu-i adevărat! se însufleți Vicky. Nu-i genul meu! E prea... prea...

– Insipid? sugeră Madeline.

Fu răsplătită de Vicky cu un zâmbet abătut.

– Înțeleg la ce te referi, continuă ea. E atât de... atât de...

– Insipid? replică la rândul ei Vicky și amândouă izbucniră în râs.

– Voi, femeile, sunteți întotdeauna așa de afurisite când discutați despre câte un bărbat? întrebă blajin Dominic.

– Bucură-te că ai sosit la timp, murmură provocator Madeline. Tu urmai la rând!

– Nu, acuma, serios! se grăbi Vicky să intervină, temându-se să nu izbucnească o nouă ceartă. Charles și Nina se potrivesc perfect. Ea are nevoie de un bărbat care s-o protejeze și s-o răsfețe.

– Iar tu nu ai? întrebă ironic fratele ei. Credeam că tuturor femeilor le place să fie răsfățate.

– Dumnezeule, nu! se cutremură Vicky. Bărbatul meu ideal trebuie să fie puternic și hotărât, dacă vrea să mă cucerească. Eu am nevoie de o relație plină de provocări, nu de dependență totală. Trebuie să fie...

Privirea îi cutreierase nervoasă restaurantul – iar acum, dintr-o dată, se opri, retezându-i și șirul cuvintelor.

– Doamne, șopti ea, apucând repede mâna Madelinei peste masă. El e! șopti surescitată. Nu...! Nu te întoarce! Este cel despre care-ți vorbeam înainte de a sosi Dom – știi... șopti, la vederea privirii nedumerite a Madelinei. Cel care... Dumnezeule, exclamă cu voce înecată, vine încoace!

Dominic se uită curios în direcția unde privea sora lui, iar Madeline, văzând fețele amândurora și fără să știe la cine se uitau, observă că Vicky se înroșea, iar Dominic pălea. Privirea lui reveni spre ea, cu o expresie rece și acuzatoare care aproape o făcu să se albească.

– Nu știam că așteptai pe cineva, scrâșni el cu un glas de gheață.

– N-aștept pe nimeni, negă Madeline încruntându-se.

– Madeline! răsună în acel moment numele ei, făcând-o să încremenească un moment, până înțelese ce anume risipise buna dispoziție a lui Dominic, înfuriindu-l atât de tare.

În acel moment se întâmplară simultan mai multe lucruri.

Ospătarul sosi cu felul doi.

Ochii lui Vicky se dilatară, apoi pleoapele i se coborâră, când își dădu seama că noul-sosit nu venea să-i vorbească ei, ci pentru că o cunoștea pe Madeline.

Iar lângă masa lor apăru Perry, spre nedumerirea chelnerului care încerca să le servească. Se aplecă s-o sărute pe obraz.

– Ce-i cu tine aici? întrebă ea surprinsă.

Perry... Superman? Oare Vicky avea orbul găinilor?

– La fel ca tine, cred, zâmbi Perry. Iau masa cu Forman.

Forman, repetă amărâtă Madeline în sinea ei. Superman. Deci, Forman era măreţul client american al lui Vicky.

Se ridică, întorcându-se să-i zâmbească celuilalt.

– Forman, ce plăcere să te revăd.

– Bună, Madeline, zâmbi şi Forman, strângându-i mâna.

Râse, când ospătarul fu cât pe ce să-şi scape tava pe jos.

– Cred că am cam încurcat circulaţia pe-aici...

De bine-de rău, chelnerul termină de servit şi se retrase repede, iar Madeline putu face prezentările. Dominic se ridicase deja în picioare.

– Ea e fata pe care mureai s-o cunoşti, îi spuse ea lui Perry. Prietena mea Vicky – Victoria Stanton – Perry Linburgh.

– Aceeaşi Vicky pe care Madeline a legat-o de un copac, odată când se jucau de-a cowboyii şi indienii, şi pe urmă a uitat-o acolo? întrebă amuzat Perry.

Vicky râse.

– Şi pe-asta ţi-a spus-o?

Mâna îi fu luată şi strânsă cu căldură, în timp ce ochii căprui îi oscilau între Madeline şi Perry.

– Ți-a povestit și cum m-a împins pe râu într-o barcă spartă și a stat să vadă cum mă scufund?

Perry se arătă cuviincios de îngrozit.

– E vorba de râul acela îngrozitor pe lângă care m-a pus să mă plimb în weekendul trecut? Pariez că n-ai mai putut de bucurie, când a plecat!

– A, nu! negă sincer Vicky. Mi-a fost îngrozitor de dor de ea.

– Tuturor ne-a fost, interveni Dominic, provocând o scurtă tăcere pe care numai Forman Goulding n-o înțelese.

Apoi, îi zâmbi scurt lui Perry.

– Ne-am mai cunoscut, Linburgh, spuse el, dând rece și arogant din cap.

– Îmi amintesc, răspunse la fel de rece Perry.

– Forman... se grăbi Madeline să-l atragă pe celălalt american în grupul lor. Pe Vicky cred că ai cunoscut-o deja, murmură, dar pe fratele ei nu cred că-l cunoști. Dominic, întoarse ea o privire glacială spre el, acesta este Forman Goulding. Conduce ramura europeană a firmei Linburgh.

După ce prezentările luară sfârșit, Perry se uită la ceas.

– Mă bucur că te-am găsit aici, Madeline, spuse el repede. Voiam să te sun mai târziu, ca să aflu la ce oră vrei să fim la Prestoni, sâmbătă.

Cu coada ochiului, Madeline îl văzu pe Dominic devenind rigid.

– Numai că sâmbătă după-amiază am programată o întâlnire, care s-ar putea să mă facă să întârzii puțin, dacă petrecerea începe devreme.

– Nici o problemă, îl asigură Madeline, căreia îi venise dintr-o dată o idee, în timp ce se uita de la Vicky la Forman Goulding. E o petrecere fără formalități, așa că nu-ți face probleme pentru locurile de la masă. Și, continuă ea cu falsă nepăsare, dacă Forman vrea să ni se alăture în weekendul ăsta, sunt sigură că pe Vicky n-ar deranja-o să fim patru.

Dominic era furios; aproape că-l fimțea fierbând, pe sub calmul său aparent.

– Ai făcut-o anume ca să mă enervezi! o acuză el, după ce americanii plecară. Părea să fi uitat de prezența surorii lui la masă.

Madeline, însă, nu uitase.

– Vino sâmbătă la cină, își invită ea prietena, iar apoi vom putea pleca împreună.

– Of, Madeline! gemu Vicky, simțindu-se încolțită. Știi doar că nu pot veni la tine acasă! Nici măcar la Prestoni nu voiam să vin, fiindcă...

Își mușcă nervoasă buza, fără să mai termine.

– Vezi ce-ai făcut? mormăi Dominic. Acum, ce naiba vrei să facă Vicky? Să-i informeze pe părinții noștri, pe cel mai firesc ton, că sâmbătă va lua cina la Gilburni, și să le pretindă să accepte fără a se simți deloc lezați?

– Vino și tu! i-o întoarse Madeline, descumpănindu-l complet. Gândește-te, e soluția ideală! Tatăl tău nu-și poate permite să jignească niște oameni cu prestanța lui Perry și a lui Forman. Nu se poate să nu știe că Vicky vânează contul lui Forman. Faptul că amândoi își petrec weekendul la mine acasă n-ar trebui să prejudicieze șansele lui Vicky. Nu are tatăl tău deviza că problemele personale nu trebuie lăsate să încurce afacerile? îl provocă ea.

– Auzi, ai dreptate! interveni surescitată Vicky. Tăticul n-are cum să protesteze!

– Dar tatăl Madelinei poate să protesteze, se amestecă Dominic, iar el n-are de ce să-și facă scrupule pentru amestecul dintre problemele personale și cele de afaceri. Ai uitat, surioară dragă, că Stantonii sunt la fel de nedoriți în casa Gilburn pe cât sunt și Gilburnii în casa noastră?

– Și ce propui? întrebă Madeline. Să tot fugim unii de alții ca de ciumă, numai din cauza unui conflict prostesc care nici n-ar fi trebuit să fie lăsat să degenereze?

– Ți-am spus aseară la ce soluție mă gândesc! răspunse răstit Dominic.

– Da, iar eu ți-am spus ce părere am despre soluția ta!

– Aseară? interveni Vicky cu voce tăioasă. V-ați întâlnit aseară?

– Porcule, mârâi Madeline la Dominic, înroșindu-se la față.

– Deci, nu acum vă vedeți pentru prima oară, după întâlnirea de la bancă, săptămâna trecută?

– Tu ai vrut-o, insistă Dominic, neînduplecat.

– De câte ori v-ați mai întâlnit? continuă bănuitoare Vicky.

– O dată, și a fost de-ajuns! răspunse Madeline cu înverșunare.

– De două ori, o corectă netulburat Dominic. Mai ții minte întâlnirea de la râu?

– Dumnezeule, ce diavoli mai sunteți! exclamă Vicky.

– Se răcește mâncarea, oftă Madeline, așezându-se la loc.

– Mai știe și altcineva că vă întâlniți în secret?

Vicky se purta ca un câine care tot roade un os, punând mereu întrebări, formulând singură răspunsurile, în timp ce Madeline și Dominic își purtau propria lor bătălie.

– Și cu Perry Linburgh cum e? vru ea să știe. Sau cu Diane Felton, la o adică?

Madelinei îi fu imediat atrasă atenția. Îl sfredeli pe Dominic cu o privire.

– Și cine e Diane Felton? întrebă ea mătăsos.

– Ai s-o cunoști sâmbătă seara, răspunse Dominic cu un zâmbet acid. Personal am să vă prezint una alteia – când o voi aduce la cină, la tine acasă!

– N-o să-ți placă, Madeline, interveni absentă Vicky, încercând să asimileze surprinzătoarele descoperiri. E una din cățelele alea sofisticate pe care le preferă el în ultima vreme...

– Ai grijă, bucățică, o preveni fratele ei, după care adăugă în derâdere spre Madeline: știi genul, iubito. Nu foarte diferită de noua Madeline.

* * *

– Nu permit! pufni Edward Gilburn. Nu permit ca acel Stanton să intre în casa mea!

Madeline oftă nervoasă, făcându-l să se încrunte și mai tare.

– Și-ți spun cinstit, Madeline, continuă el trufaș, sunt uimit că l-ai invitat, după tot ce-a făcut!

Clătină din cap, dezgustat.

– Credeam că ai învățat de data trecută lecția, în ceea ce-l privește.

– Edward! se răsti Louise.

Era atât de neobișnuit ca Louise să strige la soțul ei, încât acesta aproape că se așeză la loc, surprins.

– Poate n-ar strica să ții seama și de postura dificilă a Madelinei, în toată povestea asta. Nu ea ți-a cerut să te cerți cu Stantonii.

– Nu mie, nouă, Louise, nouă! o corectă el furios.

– Ba ție, Edward, insistă Louise. Tu și James Stanton sunteți cei care v-ați certat. Beth Stanton și cu mine am fost doar duse de val, pe când Vicky și Nina, sărmanele, au nimerit la mijloc! Cum crezi că se simte Madeline, știind că prietena ei din copilărie nu mai e binevenită la ea în casă?

– Am zis eu ceva de Vicky? ripostă Edward. Vicky e - binevenită aici oricând dorește! exclamă el. Fratele ei, însă, ei, el e altă mâncare de pește! El a rănit-o pe fetița mea, și...

– Amândoi s-au rănit între ei, Edward. Te rog să nu uiți asta. Iar Madeline are dreptate. E timpul să dăm totul uitării.

Madeline începea să blesteme momentul când se hotărâse să discute problema la masă, când interveni o voce subțire și blândă din partea cealaltă a camerei:

– Am o idee.

Toate fețele se întoarseră surprinse spre Nina, care îi privea cu un zâmbet nesigur.

– După părerea mea, spuse ea șovăind, Madeline are la fel de mult ca noi dreptul să invite la ea în casă pe cine vrea. Dar, pe de altă parte, nu cred că-i poate pretinde tăticului să stea liniștit la cină, cu un om cu care n-a schimbat o vorbă de patru ani...

– Îți mulțumesc, îngerașule, răspunse țeapăn Edward Gilburn, umflându-se în pene să vadă că Nina îi acorda sprijinul.

– Deci, continuă Nina, trăgând adânc aer în piept, cred că ar trebui s-o lăsăm pe Madeline să-și invite musafirii la cină... în particular, propuse ea. Și, pentru ca familia Stanton să nu se simtă ofensată, le vom da tuturor de înțeles că noi avem alt angajament – și anume, acela de a lua cina cu Charles, la el acasă. Iar așa, nimeni nu are de ce să se plângă, nu?

* * *

Madeline se îmbrăcase cu intenția deliberată de a face efect, într-o superbă rochie de catifea roșu- închis, cu decolteu adânc și mânecuțe coborâte de pe umeri. Fusta era scurtă și strâmtă, cu o despicătură la spate prin care i se zăreau coapsele suple când se mișca.

Își adunase părul în creștetul capului, prinzându-și-l cu doi piepteni de argint. În urechi purta cercuri mari de aur, care se legănau la fiecare mișcare, iar gâtul suplu îi era încercuit cu un lanț gros, tot din aur.

Când o văzu, Perry o declară încântătoare, dar Madeline avu impresia că se pierdea în decor când intră Dominic, cu Diane Felton la braț. Diane era îmbrăcată în alb, un alb vaporos și scânteietor, mulat pe silueta ei zveltă. Cu părul ca o lână de aur și pielea albă ca laptele, o făcea pe Madeline să arate întunecată și greoaie.

– Are gust, trebuie să recunoaștem, murmură Perry, privindu-i expresia cu care o studia pe cealaltă femeie. Vrei s-o ademenesc pe Crăiasa Zăpezii în altă parte, ca să-ți las libertatea de mișcare? sugeră el ironic.

– Crăiasa Zăpezii, că bine zici, scrâșni veninos Madeline din dinți, lăsându-l pe Perry să râdă de unul singur, în timp ce le ieșea în întâmpinare oaspeților, adresându-i-se mai întâi lui Vicky.

– Ai venit, îi zâmbi ea cald, sărutând-o pe amândoi obrajii. Mă întrebam dacă vei reuși.

– Mă tem că am fost cam lașă, recunoscu Vicky, lăsând cearta cu tata în seama lui Dom.

– Și de ce nu? replică Madeline, aruncându-i lui Dominic o privire ironică. Trebuie să fie și el de folos cu ceva, nu? Bună seara, Dominic.

Îi întinse mâna.

– Mă bucur că ai venit.

Salutul ei politicos îl făcu să zâmbească.

– N-am putut rezista, răspunse el, păstrându-i mâna într-a lui și obligând-o astfel să-i suporte atingerea arzătoare. A trecut atâta timp...

– Iubitule?

Vocea Dianei Felton era la fel de diafană și incoloră ca restul făpturii ei. Ochii superbi și neliniștiți i se întorseseră spre el.

– Veți fi grosolani unul cu celălalt? întrebă, îngândurată.

Știa despre relația lor din trecut, remarcă Madeline, întrebându-se caustic dacă exista în Lambourn cineva care să nu știe.

– Nu suntem grosolani niciodată, o asigură ea, cu cel mai civilizat zâmbet al ei. Tu trebuie să fii Diane.

Își smulse mâna dintr-a lui Dominic, pentru a i-o întinde blondei, care i-o strânse cu un zâmbet rece ca gheața.

– Diane, ea e Madeline, o prezentă Dominic. Tocmai s-a întors de la Boston, gata să aducă din nou furtuna în Lambourn.

– A și adus-o, apăru Perry lângă ea, cuprinzând-o cu brațul de mijloc; îi zâmbi fermecător Dianei Felton. De când am sosit, numai eu știu câți curtezani potențiali a trebuit să descurajez, îi explică el.

– Tu ești curtezanul meu, îl asigură Madeline. Perry Linburgh, i-l prezentă ea Dianei.

Dintr-o dată, ochii de culoarea cerului de furtună de vară ai blondei se treziră la viață, dezvăluind o inteligență surprinzătoare.

– Am auzit despre dumneata, domnule Linburgh, spuse ea. În fiecare zi stau înconjurată de numele dumitale!

– Serios? întrebă Perry. Mai spune-mi!

Și, ținându-se de cuvânt, o trase cu abilitate pe Crăiasa Zăpezii după el.

– Diane e expertă în computere, explică Dominic. Cabinetul ei e un teren minat cu dispozitive electronice, toate cu sigla Linburgh imprimată pe ele.

– E... fermecătoare, comentă Madeline, în timp ce-i privea cum se îndepărtau.

– Exact genul meu, confirmă Dominic, apoi se aplecă să-i murmure la ureche: de fapt e foarte drăguță, să știi. S-ar putea chiar s-o placi, dacă-i dai o șansă.

– N-am spus niciodată că n-am s-o plac, protestă Madeline.

Dominic râse.

– Te-a dat de gol expresia, ochi verzi.

– Nu am ochi verzi, se încruntă ea.

– Nu? replică el ironic. Mie mi s-au părut cam verzi, acum câteva momente. Dar în fond, adăugă pe un ton capricios, poate că a fost o iluzie optică.

– Nu te ține de jocuri cu mine, Dom, îl dojeni nervoasă Madeline, știind că avea dreptate; fierbea de gelozie. Credeam că ai înțeles că nu-mi place!

Dintr-o dată, chipul lui Dominic se posomorî.

– Nici mie nu-mi place cum te atinge Linburgh tot timpul, ripostă el.

– Dacă voi doi nu ajungeți la o înțelegere, interveni încordată Vicky, pe familiile noastre le așteaptă alt scandal – parcă-l și văd!

Și, cu aceste cuvinte, porni spre Forman, care începuse să toarne băuturile.

Madeline se întoarse spre Dominic, cu ochi scăpărători.

– Te-am prevenit, Dominic, spuse ea crispată. Nu-mi arde de jocuri!

– Prea târziu, iubito, îi atinse el cu un deget vârful nasului. Jocul a început la restaurant. L-ai fi putut întrerupe atunci, dacă voiai.

– Dumnezeule! exclamă ea cu voce înecată, evitându-i atingerea. Ești nesuferit!

– Știu, oftă Dominic. Unul dintre principalele mele cusururi, din câte mi se spune.

– Ține minte, în seara asta ne aflăm aici de dragul lui Vicky! Nu pentru ca tu să poți...

– Ciudat, o întrerupse lin Dominic, credeam că suntem aici pentru ca Madeline Gilburn să ne arate tuturor cât de matură și rațională a devenit.

Madeline se îndepărtă de el, furioasă, cu râsul lui scăzut călcând-o pe nervi. În tot restul serii, jucă perfect rolul gazdei civilizate. Nimeni, nici chiar Dominic, nu i-ar fi putut reproșa nimic.

Capitolul 9

– O.K., nu mă codesc să recunosc: sunt impresionat, spuse Dominic peste câteva ore, când Madeline se opri în sfârșit să-și tragă respirația.

După altercația cu Dominic dinainte de cină, nu avusese loc decât un singur incident potențial-exploziv, când se pregăteau să plece, iar Madeline își uitase etola în cameră.

– Ți-o aduc eu, se oferi Perry, pornind deja spre scară. E aia de catifea neagră, pe care am văzut-o pe spătarul scaunului?

– Da, răspunse ea, cu un zâmbet cald, după care îl văzu pe Dominic privind-o cu ochi îngustați.

Perry reveni cu etola și, în timp ce i-o punea pe umeri, îi atinse în treacăt ceafa cu buzele. În acel moment Dominic se întoarse cu spatele. Perspicace ca întotdeauna, Perry observă și îi adresă Madelinei o privire fudul-amuzată, dându-i de înțeles că o făcuse intenționat.

– Ești un diavol, murmură sec Madeline.

– Fierbe de furie, remarcă Perry.

– Iar eu îți repet că ești un diavol.

Perry nu făcu decât să râdă, cuprinzând-o cu un braț pe după umeri, în timp ce ieșeau. Dominic îi văzu apărând, după care o întoarse pe Diane cu fața spre el și o sărută pe gură.

Madeline încremeni, primindu-i pedeapsa ca pe un pumn în plexul solar. Brațul lui Perry i se strânse în jurul umerilor, cald, consolator.

– Iartă-mă, murmură el. Eu am fost de vină.

– Să mergem, spuse scurt Madeline.

Pe dinăuntru, însă, era o furtună de emoții clocotitoare cum numai vechea Madeline mai putuse cunoaște.

Merseră la familia Preston cu două mașini. Când ajunseră, se făcuse deja târziu. Totuși, sub aspectul impactului, își făcură apariția tocmai la țanc. Nimănui, absolut nimănui, nu-i scăpă semnificația mesajului, când Madeline Gilburn și Dominic Stanton sosiră atât de vizibil împreună – dar fiecare cu câte un alt partener. Forman privi marea de fețe uimite întorcându-se spre ei, apoi se uită la Vicky, care-și dădea toată silința să pară nonșalantă, deși degetele i se înfigeau în carnea antebrațului lui.

– Mi-a scăpat ceva... murmură el încet. Nu pot decât să presupun că toată tensiunea asta e cauzată de două anumite facțiuni adverse din grupul nostru?

– Vrei să spui că nu știi? îl privi Vicky surprinsă. Credeam că Perry ți-a explicat totul.

– Nu mi-a suflat o vorbă.

– E o poveste lungă, mai șopti Vicky, în timp ce gazdele se apropiau să le ureze bun-venit, cu expresii cam terorizate. Îți explic eu mai târziu.

* * *

– Fără îndoială, ai coordonat perfect toată regia de scenă, comentă Dominic.

Madeline era roșie în obraji, cu ochii strălucitori, emoționată de succes. Într-o parte a sălii aglomerate, părinții ei stăteau de vorbă cu părinții lui Dominic. Se simțea o anumită reținere, dar cel puțin înțeleseseră ce prostie ar fi fost să continue un război pe care copiii lor îl lăsaseră în urmă.

– Deci, nu mai e nevoie să mă prosternez la picioarele tale. Ce păcat, oftă Dominic. Abia așteptam.

– După cum vezi, asemenea atitudini nu mai sunt necesare. Și am făcut-o fără să...

– Fără să înscenezi nici cea mai discretă relație romantică între noi doi, completă el fraza, chipurile întristat. Și fără să le oferi tuturor acestor... oameni cumsecade spectaculoasa scenă pe care o așteptau de când s-a întors acasă Madeline Gilburn.

– Vicky strălucește toată, i-o arătă ea, reamintindu-i principalul obiectiv al serii.

Dominic privi spre locul unde sora lui, însuflețită, conversa cu Forman.

– Bietul om, murmură el. Mă întreb dacă-l înecă în indici F.T. și acțiuni ale bursei japoneze.

– Dominic! îl mustră Madeline. Unde ți-e Crăiasa Zăpezii?

– Am părăsit-o, pentru o păgână neagră la inimă. Dar credinciosul tău curtezan unde-i?

– Dansează cu Crăiasa ta a Zăpezii, observă ea.

Dominic o luă de mână.

– Vino. Hai să facem și noi același lucru.

– Dar nu vreau să dansez cu tine! protestă Madeline, încercând să-și smulgă mâna, în timp ce Dominic o trăgea spre ringul de dans.

– Ba vrei, insistă el. Doar n-o să stricăm acum totul, nu-i așa? Să știi, au observat că ai dansat cu toți bărbații de-aici, numai cu mine nu.

Învinsă, Madeline trecu în brațele lui. Dominic o strânse la piept, apăsându-i cu palma baza șirei spinării. Trupurile li se potriveau la fel de perfect ca în urmă cu patru ani, și începură să se învârtească în acordurile energice ale unei melodii de George Gershwin.

Casa familiei Preston era veche și mare, având sala de bal construită într-o perioadă când bogătașii aveau mai mult timp pentru distracții. Dominic o învârti pe

Madeline pe parcursul mai multor melodii, până când o apucă amețeala, lăsând-o dezorientată, prea slăbită pentru a mai înfrunta sentimentele care renășteau între ei. Cei patru ani nu avuseseră nici un efect, nu-i alungaseră deloc nevoia de a-l avea pe acel bărbat și numai pe el.

– Nu asta am vrut să facem, Madeline, îi șopti el, cu gura tremurându-i lângă urechea ei. Vreau să fiu singur cu tine.

– Dom, te rog, nu, îl imploră ea, gemând când simți cum o apropiau de el acele cuvinte.

– Prea târziu, murmură triumfător Dominic.

Și o împinse de lângă el atât de brusc, încât Madeline rămase clipind din ochi, năucită.

Se uită în jur, uluită să constate că muzica slăbise, iar rumoarea conversațiilor abia se mai auzea. Dominic închidea încet ușa elegantului cabinet, plin de rafturi cu cărți, al casei Preston.

Dansând, o scosese din sala de bal și o purtase prin hol, până în acea cameră, fără ca ea să-și dea seama! Madeline făcu un pas înapoi, tremurând de furie și umilință.

– N-am să mă lupt cu tine pentru accesul pe ușa asta, Dominic, îl informă ea rece. Aș prefera doar să te dai la o parte și să mă lași să trec.

– Nu vrei să pleci nicăieri, și o știi foarte bine, replică el, cu amuzamentul somnoros de până atunci înlocuit dintr-o dată de furie – o furie suficientă pentru a o face

pe Madeline să se retragă, prudență, din fața lui. La fel ca mine, o dorești atât de mult încât tremuri, atât de-al dracului de tare te roade pofta pe dinăuntru!

Ajunse la ea, iar inima Madelinei sări în piept, când mâinile lui o apucară cu hotărâre de șolduri, trăgând-o spre el. Îi puse mâinile pe umeri ca să-l împingă, dar îi tremurau atât de tare încât nu mai aveau nici o putere. Iar în zâmbetul lui încordat se citi că știa.

– Patru ani afurisiți am încercat să alung ceva ce nu avea de gând să plece! mormăi el. Ce risipă, Madeline. Ce risipă blestemată și prostească!

Cu un mârâit răgușit, îi cotropi gura și începură să se sărute frenetic, fără să se mai ascundă.

– Hai să ne întâlnim mai târziu, o rugă el răgușit.

– Unde?

Nici o clipă nu-i trecu prin minte Madelinei să-l refuze. Vechea excitație îi alerga prin vene ca o flacără. Se simțea inundată de puterea ei, aprinsă și vie.

– În casa plutitoare, răspunse Dominic, reînviind amintiri care o făcură să geamă dureros – și, cu un mârâit scăzut, gura îi coborî din nou peste a ei pentru a-i dărui un sărut înăsprit de frustrare. Imediat ce poți ajunge acolo.

– Voi veni, îi promise Madeline.

Iar Dominic expiră prelung, relaxându-se din tot trupul.

* * *

Era trecut de ora trei dimineața când Madeline își scoase din grajd iapa înșeuată, ducând-o de dârlogi peste pământul bătătorit înainte de a încăleca și a porni spre râu.

Ceilalți din casă adormiseră în sfârșit. Zidurile de piatră cenușie se înălțau reci și întunecate pe fondul cerului nopții de aprilie. Familia ei se întorsese de la Prestoni cu doar o oră în urmă și, epuizați, cu toții se duseseră imediat la culcare – mai puțin Madeline.

Când ajunse la marginea luminișului încețoșat, văzu calul negru al lui Dominic și o mână încet pe Minty înainte. O mână apăru din ceață, ca de nicăieri, apucând căpăstrul și făcând-o pe Madeline să tresară speriată.

– E-n regulă, o liniști glasul calm și profund al lui Dominic. Lasă-mă să te conduc.

Priponi iapa lângă calul lui, apoi o ajută pe Madeline să descalece, apucând-o de talie.

– Mă întrebam dacă vei veni, murmură el răgușit. Eram îngrijorat să nu te răzgândești.

– Am spus că vin, fu singurul ei răspuns.

Dominic dădu din cap, acceptându-i reproșul din ton. Cu toate cusururile ei, Madeline nu-și călcase niciodată cuvântul dat.

Făcând un pas înapoi, Dominic lăsă ceața să umple din nou spațiul dintre ei. Surprinsă de dispariția lui neașteptată, Madeline întinse o mână, căutându-l.

– Nu e tocmai dimineața ideală pentru așa ceva, îl auzi ea râzând încet. Totuși...

Își simți mâna prinsă de a lui și fu încet trasă spre el, până când îi văzu din nou fața, cu un zâmbet strâmb pe buze.

– O dimineață tipică de aprilie, surâse ea crispată.

– Ceață deasă și brumă pe jos, oftă Dominic, cuprinzând-o blând cu brațul. Nu-i ca la Boston, mmm?

– Într-adevăr. Nu e ca la Boston.

– Haide.

O strânse mai tare, conducând-o spre silueta masivă și neagră a vechii case plutitoare. Fu nevoit să se lase cu toată greutatea pe ușă, care se deschise scârțâind.

– Bun venit în umilul meu sălaș, îi ură el cu o plecăciune ironică. Pe-aici, vă rog, domniță.

– Oh! exclamă surprinsă Madeline, văzând lumina unei lămpi cu gaz agățate de grinzile vechi, deasupra păturii groase și roșii întinse pe podea; peste aceasta erau puse o sticlă de vin și două pahare cu picior. Fermecător, îl felicită ea, scoțându-și mănușile de lână. Șampanie?

– Un mic dejun, improviză Dominic. Vino...

Luând-o de braț, o conduse spre pătură, unde o invită să se așeze cu spatele rezemat de perete. Apoi i se alătură, gemând când posteriorul său deloc cărnos luă contact cu scândurile tari.

– Cred că am cam îmbătrânit pentru condițiile astea! se plânse el.

– Dar nu și pentru a bea șampanie într-o dimineață rece și cețoasă?

– A, pentru asta nu voi fi niciodată prea bătrân! replică Dominic, luând sticla.

Dopul sări pocnind, iar Madeline se repezi să ia paharele, pentru a le ține râzând sub gura înspumată a sticlei. Peste câteva minute, stăteau ghemuiți unul lângă altul, cu umerii frecându-li-se, în timp ce beau.

– Ca pe vremuri, murmură Dominic după un timp.

Madeline întoarse capul spre el, cu ochii mari.

– Pe vremuri n-am făcut niciodată asta, spuse ea.

– Mă rog... ridică din umeri Dominic, cu un zâmbet. Atunci, aproape ca pe vremuri. Îți mai amintești când am luat-o în susul râului și ne-am încurcat în plasa unui braconier care pescuia somoni?

– Mamăăă, da' ce te-ai mai înfuriat!

– Mamăăă, da' chiar că! îi imită el accentul din Noua Anglie.

– Nu fi obraznic! îl dojeni ea.

În clipa următoare exclamă surprinsă, când se pomeni trasă în poala lui. Tachinăria dispăruse, înlocuită de ceva mult mai tulburător.

– Madeline... murmură Dominic, luându-i boneta de pe cap.

Părul ei se rostogoli pe umeri, așa cum îi plăcea lui. Își îngropă mâna în cascada de bucle mătăsoase, cuprinzându-i capul și, încet, chinuitor de încet, apropiindu-i gura de a lui.

– N-am să te seduc aici, spuse încet, în timp ce o săruta tandru. Ție ți se cuvine un pat cu așternut de mătase, Madeline, dragostea mea... Dar am să te ating, adăugă neguros, am să te ating și-am să te mângâi până când n-ai să te mai poți gândi la nici un alt bărbat decât la mine. Și nu din cauza vreunei dorințe barbare de a-ți impune voința mea, ci numai pentru că nu mă pot stăpâni...

Îi acoperi din nou gura cu a lui, încet, desfătător, iar Madeline îl lăsă s-o sărute în ritmul dorit de el, prea conștientă de ocaziile dinainte, când îi impusese propriile ei dorințe.

– Mai vreau, ceru ea, fără a se deranja să deschidă ochii, cu buzele umezite.

– Răbdare...

Dominic schimbă poziția, culcând-o ușor pe pătură, astfel încât să se poată apleca peste ea, și începu să-i descheie nasturii cămășii. Madeline se înfioră când aerul rece îi atinse pielea, ridicându-și tremurător genele pentru a-l vedea privind-o cu ochi arzători.

– N-ai sutien, constată el.

– Pentru tine, n-am, răspunse Madeline, înfruntându-i privirea.

Era o mărturisire atât de grăitoare, încât îi trimise un fior prin tot trupul. Dominic își descheie cămașa mai repede decât pe a ei, pentru a-și expune pieptul bronzat și musculos, acoperit cu păr negru aspru.

Cu chipul încordat în efortul de a se controla, își lăsă pieptul gol peste al ei.

– Minunat, oftă el. N-ai idee cât de mult mi-am dorit asta, murmură gros, îngropându-și fața în adâncitura caldă a gâtului ei. Să-ți simt pielea pe pielea mea.

– Ai spus că nu mă seduci, îi aminti Madeline.

– Ai încredere-n mine. Știu ce fac.

Se opriră din sărutat de mai multe ori, doar ca să se privească. Fără cuvinte; nu păreau necesare. Așa cum spusese, Dominic era stăpân pe situație.

„Trebuie să ne oprim acum, trebuie să ne oprim", intona languros o voce în mintea Madelinei. „Trebuie să ne oprim..."

El, însă, nu se oprea. Când anume își pierduse controlul, Madeline nu era sigură, dar fermoarul blugilor deschizându-se îi atrase atenția că Dominic mergea mai departe decât o făcuse cu patru ani în urmă.

– Dominic? șopti ea cu voce nesigură.

– E-n regulă, o asigură el, încordat. Vreau doar să te ating, Madeline, trebuie să...

Cuvintele îi fură întrerupte de un oftat, când îi trase jeanșii în jos de pe șolduri, strecurându-și mâna între coapsele ei.

Un fulger o izbi până în adâncurile ființei, provocându-i convulsii repetate. Și deodată, Dominic nu mai era la fel de languros și încet, ci încordat de dorință, trăgând-o după el, rostogolindu-se amândoi necontrolat.

Madeline îi strigă numele, înspăimântată, agățându-se cu degetele de el, înfigându-și unghiile în pielea transpirată a umerilor lui. Îl auzi murmurând ceva, după care degetele acelea care o chinuiau o catapultară în abis, pe când Dominic se apleca peste ea, privind chinuitorul extaz care-i tortura delicios trupul, cu ochii strălucind de triumf pătimaș.

Când totul se sfârși, o trase spre el, cuibărind-o lângă trupul lui cald și legănând-o ca pe un copil.

– Dumnezeule mare...! gâfâi Madeline, când avu destul suflu ca să vorbească. De ce...?

– Iartă-mă, mormăi el.

– Să te iert!

Madeline se ridică în capul oaselor, ametită și derutată.

– Dominic... care ar fi fost diferența între ceea ce mi-ai făcut, și a face cu-adevărat dragoste cu mine? întrebă ea cu voce sugrumată.

– Ești încă fecioară.

– Ce... sunt???

Furia îi izbucni ca de niciunde, provocată de șocul celor întâmplate.

– V-vrei să spui că m-ai făcut să trec prin... asta... fiindcă încă mă mai crezi virgină?

Aceste cuvinte îl făcură pe Dominic să pălească brusc, privind-o cu o expresie tăioasă, întrebătoare. Tot trupul său slab se crispase.

Madeline se ridică în picioare, tremurând de umilință în timp ce-și îndrepta hainele.

– Înainte, nu suportai când mă opream prea devreme, încercă el să-i explice. N-am vrut să te dezamăgesc și de data asta.

– Și credeai că după ceea ce-ai făcut adineaori am să mă simt mai bine? întrebă ea, cu o privire înverșunată. Ei, atunci află cum mă simt de fapt! Mă simt folosită! Folosită și manipulată! Ca întotdeauna când sunt cu tine!

– Madeline, n-am...

– Vreau să fiu iubită, nu ușurată! se înecă ea, cu gâtul ars de lacrimi. Iubită, iubită cu atâta disperare încât să nu te poți opri oricât ai încerca!

– N-am vrut să mă opresc, mormăi Dominic.

– Dar ai reușit oricum.

Râse, scurt, cu dispreț, în timp ce se chinuia să-și încheie nasturii cămășii cu degete tremurătoare.

– Ca întotdeauna, continuă ea, pe un ton de autoreproș, Dominic cântă, iar Madeline dansează! Întotdeauna a trebuit doar să mă atingi, ca să mă faci să gâfâi că mai voiam, că voiam mai mult, nu-i așa?

– Nu, n-a fost așa, oftă el obosit, trecându-și furios o mână prin păr. Niciodată n-a fost așa. Pe-atunci erai atât de tânără, Madeline! Fir-ar al dracului să fie, aveai doar optsprezece ani!

– Și acum? ripostă ea cu voce tremurătoare. Cum sunt, Dom, acum – cu patru ani mai mare și, deci, elibigilă pentru următoarea etapă în inițierea sexuală?

– Nu mai fi așa de grosolană, mârâi el, săltându-se în picioare. Ți-a plăcut ceea ce-am împărtășit, și o știi foarte bine!

– Tocmai, că n-am „împărtășit“ nimic! strigă Madeline, cu ochii umplându-i-se iar de lacrimi. Niciodată n-am „împărtășit“ nimic, tocmai asta vreau să spun! M-ai manipulat acum patru ani, ca să-ți satisfaci propriile scopuri, și la fel încerci să mă manipulezi și acum!

Începea să i se facă silă. Silă de el și de ea însăși.

– Nu vreau să te mai văd, spuse, trăgându-și cojocul pe trup. Sau, oricum, nu în condițiile astea, adăugă ea, privind cu o expresie cinică prin casa plutitoare. Nu ești bun de nimic pentru mine, Dominic. Îmi distrugi tot respectul de mine însămi. Întotdeauna ai făcut-o.

– Și tu ce crezi că mi-ai făcut mie? aruncă el, cu glas aspru.

– Te-am făcut de râs. Și mai știi ceva? Pentru prima oară, după ce m-am simțit vinovată patru ani, tocmai am ajuns la concluzia că ai meritat!

Capitolul 10

– Toți au acceptat, remarcă Nina de la secreterul elegant unde frunzărea răspunsurile la invitații. Inclusiv Stantonii, adăugă ea, zâmbind cu satisfacție.

– Așa se și cuvenea, replică morocănos Edward Gilburn, dacă stai să te gândești cum te-ai dus acolo și te-ai gudurat tot timpul pe lângă ei.

– Nu m-am gudurat deloc! protestă Nina. Am considerat doar că era mai bine să le dau personal invitațiile, din moment ce știau, desigur, că toți ceilalți le-au primit pe ale lor acum trei săptămâni.

– Și foarte bine ai făcut, interveni Louise, liniștindu-și fiica.

– Pe Dom l-ai văzut? nu se putu abține Madeline s-o întrebe.

Ea, una, nu-l mai văzuse, nici nu mai primise vreo veste de la el, de peste o săptămână, după îngrozitoarea scenă din casa plutitoare. Iar dorul o chinuia la fel de disperat ca în urmă cu patru ani.

– Dom a spus că va veni cu plăcere la nunta mea, îi răspunse Nina.

Madeline aşteptă, cu răsuflarea tăiată, sperând să audă că Dominic întrebase şi de ea, dar Nina nu mai adăugă nimic. Agitată, se ridică şi se duse să se uite pe fereastră. Avusese dreptate să-i spună că nu erau de nici un folos unul pentru altul. Sentimentele acelea îngrozitoare de nefericire pur şi simplu nu meritau.

– Ştiai că maiorul Courtney a murit anul trecut, Maddie? o întrebă tatăl ei pe neaşteptate.

– Nu! exclamă ea, întorcându-se spre el cu ochi mari. Şi-acum, cine locuieşte în casa lui?

Edward Gilburn ridică din umeri.

– Nici un om întreg la minte, pufni el. Se ştie că nici o rudă de-a lui n-a vrut să se mute acolo. În fond, puţin le păsa şi de maior, şi de casă. Cineva, însă, pare s-o fi luat în primire – deşi n-a fost scoasă niciodată pe piaţă, adăugă el îngândurat. Luni de zile au lucrat acolo muncitorii, ca s-o renoveze. Nici n-ai mai recunoaşte-o, Madeline. Are acoperiş nou, şi toată lemnăria albă şi neagră a fost înlocuită. Nu ştiu cine-a cumpărat-o, dar cheltuieşte o avere cu ea, tâmpitul. Eu, unul, nu m-aş muta acolo nici să-mi plăteşti!

„Eu, da“, îşi spuse Madeline cu jind. „Tare mi-ar mai fi plăcut să cumpăr casa şi să-i redau gloria de odinioară, s-o fac să arate ca tabloul acela din camera lui Dominic...“

Oftă prelung, întorcându-se din nou să privească pe fereastră spre vremea mohorâtă de afară. Cu ani în urmă, când ea și Dominic fuseseră un cuplu, îl punea să treacă prin fața casei cu mașina, ca s-o vadă. Niciodată nu înțelesese cu adevărat de ce simțea o asemenea afinitate cu dărăpănătura aceea.

– Pariez că o bântuie stafii cu capul sub braț, zăngănindu-și lanțurile ruginite, își auzi ea propria voce, de peste ani.

– În timp ce pe-alături trec cu jale doamne triste în rochii gri? adăugase batjocoritor Dominic.

– De ce nu? se îmbufnase Madeline, înfiorându-se apoi sugestiv. Mmm, ce mai atmosferă! Să tot locuiești acolo!

– Perverso...! exclamase el.

– S-ar putea să fac o plimbare prin jurul casei, azi după-amiază, cugetă ea acum, cu voce tare.

Așa, ar fi avut o ocupație. Săptămâna trecută păruse nesfârșită. Nesfârșită, nesfârșită...

– Ți-e dor deja de Perry? remarcă tatăl ei, interpretându-i complet greșit nostalgia din ton.

Perry plecase înapoi la Boston cu două zile în urmă, fără a încerca măcar să-și ascundă dezamăgirea față de ea.

– Nici măcar nu i te-ai împotrivit, o acuzase el. Te-a chemat cu degetul cel mic, iar tu ai venit în fugă.

O văzuse plecând călare, în dimineața aceea cețoasă, și o auzise întorcându-se, mai târziu.

– Ce-are omul ăsta, de te face să-i cedezi atât de ușor?

„Inima mea“, răspunse acum în gând Madeline, deși lui Perry nu-i prezentase nici o scuză. Nu avea nici una.

– Perry și cu mine suntem doar buni prieteni, tăticule, spuse ea cam nervoasă. Prieteni buni și apropiați, dar nimic mai mult.

– Atunci, înseamnă că de Boston ți-e dor, conchise Edward, studiind-o îngândurat. Fiindcă e clar că noi nu-ți putem oferi distracțiile de-acolo.

Încet, cu o înclinare din cap spre fiica ei și o privire înțelegătoare către soțul ei, Louise se ridică în picioare și părăsi camera, urmată de Nina.

– N-am nimic, spuse Madeline, cu un ușor zâmbet amar, căci știa ce însemna plecarea celor două femei; cu toții îi observaseră foiala fără rost prin casă, iar tatăl ei era hotărât să-i afle cauza. Nu e vorba de Boston, nici de Perry. Numai că simt...

„Ce simt?“ se întrebă ea neputincioasă.

Asta era! își dădu dintr-o dată seama, cu o strâmbătură. Se simțea... neputincioasă. Neputincios de îndrăgostită, și neputincioasă... neputincioasă de a face ceva în privința asta.

– Știi de ce ai nevoie? întrebă Edward, privind-o cu înțelepciune. Ai nevoie de ceva cu care să-ți umpli timpul. La Boston ai lucrat în acea firmă de decorațiuni interioare unde-și cheltuiește Dee toți banii – cum se numea?

– Shackles, răspunse Madeline cu un ușor zâmbet.

– Ce nume prostesc pentru un magazin, bombăni el. Dar ăsta nu-i un motiv de a nu-ți găsi un post asemănător aici – sau unul chiar mai bun, adăugă, aplecându-se înainte în scaun, cu entuziasm. Ți-am putea deschide un magazin de decorațiuni interioare numai al tău, aici, în Lambourn – sau în Reading, dacă preferi!

Madeline clătină din cap.

– Ca să înființezi așa ceva ai nevoie de pregătire profesională, tăticule. Eu nu sunt calificată pentru a deschide un magazin propriu.

– Numai fiindcă ai renunțat la colegiul de arte, din cauza lui Dominic Stanton, replică el ursuz. Dar asta nu înseamnă că-ți lipsește talentul! La o adică, de ce nu te-ai duce acum la universitate, ca să-ți obții diploma!

În ochi îi apăru o lucire provocatoare.

– De ce nu? Ai luat note bune și n-ai fi singura studentă care-și reia cursurile după o pauză de câțiva ani! De ce n-ai face-o, Maddie? Nimic nu te oprește!

Nimic, într-adevăr, confirmă Madeline în sinea ei, întorcând capul pentru a-și ascunde deprimarea.

– O să mă gândesc, răspunse ea. După nuntă.

– Maddie dragă...

Tatăl ei se ridicase de pe scaun, venind lângă ea.

– Tot despre Dominic Stanton e vorba? întrebă el cu nespusă blândețe.

Ochii Madelinei se umplură de lacrimi. Clipi, neputând răspunde.

– Toți am fost așa de mulțumiți când v-ați combinat voi, acum patru ani! oftă el din greu. Și știu că avem partea noastră de vină pentru felul cum v-am împins unul spre altul. Louise m-a prevenit... pe toți ne-a prevenit că trebuie să vă lăsăm în pace, să vă dăm timp pentru a vă explora sentimentele reciproce. Dar noi, James Stanton și cu mine, noi am...

– Tăticule, se întoarse Madeline spre el, punându-i degetele pe buze ca să-l oprească. Te rog, nu, șopti ea. Țin foarte mult la tine, dar te rog, nu face asta!

Edward Gilburn oftă, cald și tremurător, apoi o cuprinse în brațe și o strânse, așa cum obișnuise să facă dintotdeauna.

– Du-te la plimbare, îi spuse el morocănos, după un moment. O să-ți mai limpezești mințile.

Madeline tocmai își lua cojocul din piele de oaie, în hol, când telefonul din cabinet începu să sune. Auzi glasul tatălui ei răspunzând, apoi acesta scoase capul pe ușă.

– Pe... pe tine te caută, o informă el arțăgos. Dominic, adăugă, dregându-și glasul.

Mai ezită un moment, apoi se îndepărtă grăbit spre salonul Louisei, în timp ce Madeline se uita după el cu ochii goliți de orice expresie.

Cu picioarele abia târându-i-se, intră în cabinet și închise ușa. Când ridică receptorul de pe birou, mâna îi tremura.

– Alo? murmură ea, închizând ochii în așteptarea frumuseții seducătoare a vocii lui Dominic.

– Vreau să te văd.

Răgușeala din glasul lui o înștiință că îi era la fel de dificil ca ei.

– Am fost plecat, adăugă el repede. M-am întors acum vreo oră. Vrei să ne întâlnim undeva, în după-amiaza asta?

– De fapt... de fapt eu tocmai ieșeam, răspunse Madeline.

– Linburgh s-a întors la Boston, declară scurt Dominic, ca și cum Perry ar fi fost singurul motiv pentru care Madeline să iasă din casă.

– Am spus eu altceva? întrebă ea, clipind din ochi cu oarecare surprindere.

– Se mai întoarce?

– Păi...

Madeline se încruntă, neînțelegând ce importanță avea întrebarea.

– Până la nunta Ninei, nu, răspunse ea. Dar nu văd ce legătură are programul lui Perry cu...

– Eu aș zice că are multe legături, cu toate, i-o reteză iritat Dominic. Am ceva pentru tine, ceva ce ți-am promis odată, demult. Vrei să ne întâlnim, Madeline?

Ceva ce-i promisese? Madeline se încruntă, încercând să-și amintească.

– Unde? întrebă ea.

– Te duceai în vreun anumit loc?

– Doar la o plimbare. Voiam să arunc o privire vechii case Courtney. Tatăl meu mi-a spus că cineva a renovat-o și mă gândeam s-o mai văd o dată, înainte de a deveni complet de nerecunoscut.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Dominic murmură încet:

– Nu-i cam devreme ca să te duci la furat de mere verzi, anul ăsta, Madeline?

– Da, sigur, tu n-ai fost copil niciodată, replică ea sec, batjocoritor.

– Odată... recunoscu Dominic cu nostalgie. Odată, demult, foarte demult, înainte ca o vrăjitoare cu părul negru și ochi periculos de ademenitori să mă lege cu descântecele ei, transformându-mă într-un om foarte bătrân.

Un zâmbet începu să șteargă încet încordarea de pe fața Madelinei, care îl întrebă:

– Ai idee cine-a cumpărat casa?

– N-am auzit nimic din bârfele locale, răspunse el. Vii călare sau cu mașina?

– Pe jos, de fapt.

– Atunci, ne vedem cam peste o oră, mai spuse Dominic și închise telefonul.

* * *

Mașina lui Dominic nu se zărea nicăieri când Madeline sosi în curtea conacului Courtney. Se opri, privind de-a

lungul aleii mărginite cu copaci spre vechea casă care încă mai arăta fermecător de șubredă, în ciuda lucrărilor întreprinse deja.

– „A fost odată un om într-o dungă, / Care-a cumpărat o casă-ntr-o dungă"... murmură încet, amintindu-și vremurile când îi recita lui Dominic poezioara copilăroasă.

Dar nici o fantomă, într-o dungă sau nu, n-ar mai fi bântuit casa, așa cum arăta acum!

Madeline începu s-o ocolească încet, oprindu-se să privească înăuntru pe fiecare fereastră. Ușa din spate era mare și veche, aflată în capătul câtorva trepte crăpate și foarte tocite, lângă scara acoperită cu mușchi care cobora în pivniță.

– Încearcă ușa, dacă vrei. E descuiată.

Cu un ușor țipăt, Madeline se întoarse în direcția de unde se auzise glasul.

Dominic stătea la câțiva pași de ea, cu părul brunet fluturând în vânt.

– Ce prostii faci! strigă ea furioasă.

– Ai crezut că e fantoma maiorului? zâmbi el.

– De unde-ai apărut? îl întrebă, uitându-se în jur după mașină.

– Nu-i aici, murmură Dominic, ghicindu-i gândul.

Abia când îl privi din nou, Madeline observă că nu avea pe el decât pantalonii negri și o cămașă albă, subțire. Gândul o izbi brusc, tulburător.

– E casa ta, nu-i așa? înțelese ea. Tu ai cumpărat-o.

– Pare să se-anunțe ploaie... murmură Dominic, parcă ocolind răspunsul.

Apoi, încet, aproape nesigur, întinse o mână spre ea.

– Vino înăuntru, o invită el. Am să-ți arăt totul.

* * *

Camera era dominată de un pat mare cu baldachin înalt până în tavan, din lemn scump de mahon, drapat cu brocart gros, roz-închis cu argintiu. Era enorm, nerușinat de luxos, prin felul cum brocartul se vălurea și forma falduri în jurul lemnăriei masive. Madeline întoarse capul, privind spre șemineul cu ornamentații incredibil de complicate, care ocupa aproape tot peretele de vizavi.

– Ei, o îndemnă Dominic după ce așteptă câteva momente. Ce părere ai?

Madelinei i se puse un nod în gât. Era o cameră superbă. Dar se vedea limpede că era destinată unei femei pe care Dominic o iubea atât de mult, încât nodul din gât i se dizolvă în lacrimi, silind-o să se întoarcă pentru a-și ascunde expresia. Nu voia ca Dominic să vadă cât era de afectată.

Se lăsase o tăcere grea, iar Madeline, nemaisuportând-o, porni spre fereastră, dar abia atunci văzu tabloul în ramă aurie de deasupra șemineului, care o făcu să încremenească, tremurând din tot trupul.

– Ți-am promis că ți-l voi dărui cândva, îți mai amintești? murmură Dominic, venind lângă ea. Tabloul, recent, iar casa, demult, cu mult timp în urmă, când visurile tale erau... mă rog, numai visuri, iar eu mă bucuram să intru în joc... Ei bine...

Mâinile lui îi cuprinseră umerii, blând, încălzind-o până-n adâncul inimii.

– Tabloul... casa... Amândouă sunt ale tale, Madeline. Darurile mele pentru tine.

– O, Dom... șopti ea cu voce îngroșată. Nu pot să primesc...

Deodată, brațele lui o cuprinseră, retezându-i cuvintele și strângându-i nemilos trupul la piept.

– Odată, acum o viață de om, cum mi se pare, șopti el pe un ton palpitând de emoție, o ființă frumoasă și fermecătoare, pe care o iubeam foarte mult, mi s-a dăruit cu toată pasiunea firii ei iubitoare, iar eu, ca un prost ce eram, am refuzat-o.

– Dom... încercă Madeline să-l întrerupă, cu vocea înecată de lacrimi.

– Lasă-mă să-ți spun totul, insistă el. Te doream atât de mult, Madeline, încât mă chinuiam de dorință. Dar toți erau în jurul nostru, toți acei oameni plini de mulțumire și interes, amintindu-mi cât de tânără erai, sfătuindu-mă să am grijă de tine, să nu-ți uit vârsta, prevenindu-mă să nu-ți frâng minunatul spirit, oferindu-ți prea mult, prea curând.

Din pieptul lui se desprinse un oftat prelung, tremurător.

– Și mai erau și ceilalți, continuă. Cei care se întrebau cât de înțelept ar fi să mă însor cu o fată atât de tânără și de încăpățânată. Cei care se întrebau dacă erai destul de matură ca să-ți cunoști adevăratele sentimente pentru mine – și mă făceau să mă întreb și eu însumi, împingându-mă într-o tortură a incertitudinii dacă ar fi fost cinstit să te atrag în cursa căsniciei, când tu abia dacă gustaseși viața, pentru a fi sigură ce anume îți doreai cu adevărat – de la viață... sau, de ce nu, și de la mine.

– Eram sigură, șopti ea.

Îi simți, mai degrabă decât să i-l vadă, zâmbetul.

– Ceea ce încerc să-ți spun, Madeline, e că n-am îndrăznit să-mi asum riscul de a face dragoste cu tine înainte de a ne căsători, fiindcă mă temeam că așa te-aș fi putut pierde!

– Nu aveai încredere în iubirea mea.

– Într-adevăr, recunoscu el.

– Și m-ai pierdut oricum.

– Așa este, oftă Dominic, apoi o întoarse cu fața spre el. Ei bine, acum jocul s-a schimbat și eu am șansa de a-ți oferi, iar tu o ai pe aceea de a mă refuza. Dacă te sărut acum, dacă te iau în brațe și te duc în patul ăsta mare, cu intenția clară de a face dragoste cu tine, ai să primești, Madeline?

Tăcerea vibra între ei, într-o tensiune care o ținea pe Madeline încremenită. Dominic o privea cu o intensitate în care se citea limpede cât de serios era. Și totuși,

Madeline încă mai ezita. Vechea Madeline și-ar fi aruncat brațele pe după gâtul lui, răspunzându-i cu sărutări și strigăte de extaz. Dar această nouă Madeline învățase arta prevederii și rareori mai făcea un pas fără a fi absolut sigură care va fi deznodământul.

– Mă dorești, știu că mă dorești, murmură el. Amândoi avem cu patru ani mai mult, Madeline. Iar acești patru ani m-au învățat că iubirea, adevărata dragoste, dăinuiește oricât. Te iubesc, Madeline, declară, solemn. Cred că dintotdeauna te-am iubit, și știu că întotdeauna te voi iubi. Vrei, te rog, să mă lași să-ți arăt cât de mult te iubesc?

Glasul i se frânse, iar Madeline, tremurând, cu fața descompusă de emoție, se prăbuși la pieptul lui.

– O, Dom! strigă ea cu voce gâtuită. Mi-ai lipsit atât de mult!

– Slavă Domnului...!

Și o strânse la piept cu toată puterea.

Gurile li se contopiră și, în câteva secunde, erau amândoi pierduți unul în celălalt. Când Dominic o culcă pe pat, urmând-o, erau goi, tremurând de nerăbdare. Numai o dată își stăpâni Dominic dorința, când trupurile lor, înfierbântate ca focul, scăldate în sudoarea dragostei, fură gata să se împreuneze, iar atunci se retrase puțin și îi cuprinse fața în mâini, făcând-o să-l privească.

– Durere și plăcere, Madeline, spuse el cu glas gros, în timp ce pasiunea îi tulbura ochii și nările îi palpitau în efortul de a se controla. Altfel nu se poate.

– Știi că n-am...?

– Nu puteai. Nici eu n-aș fi putut. Ne aparținem unul altuia.

Și, în timp ce Madeline, tremurând, îi asimila pe deplin înțelesul acestor cuvinte, Dominic își coborî din nou gura peste a ei și începu încet mișcarea finală a șoldurilor, care avea să le unească trupurile.

Îi absorbi cu gura țipătul slab de durere, savurându-l, ținând-o nemișcată lângă el până când simți că tensiunea începea să i se risipească, apoi începu să se miște mai aprig, pierzându-și orice control, lăsându-se în voia patimii ce-i purta pe amândoi spre victoria supremă, o spulberare a tot ceea ce era lumesc, lăsând numai spiritul, dezgolit și vulnerabil. Era dreptul femeii să cedeze voinței superioare a bărbatului, și karma bărbatului să-și dezgolească sufletul în fața femeii pe care o impregna cu iubirea lui.

Sfârșit